

== ГЕОРГИ СТОЕВ ==

ВГ 3

КРЪСТНИКА

ЛЮБЕН ГОЦЕВ – ИСТИНСКИЯТ КРЪСТНИК

НЮ МЕДИА ГРУП

Георги Стоев

Любен Гоцев – истинският
Кръстник

ДОБРЕ ДОШЛИ В ДЪРЖАВАТА НА МАДЖО!

Излизането на първите две книги от поредицата „BG Кръстника“ („Истинската история на Маджо“ и „Маргина, Бойко и другите“) очаквах да бъде скандално събитие за цялата държава.

Преди ме канеха в националните медии, за да търсят мнението ми по какви ли не въпроси, сега, когато на бял свят излезе мръсната истина за Маджо и неговото обкръжение, за главния прокурор Борис Велчев, за министъра на вътрешните работи Румен Петков и за градския прокурор Кокинов, ми наложиха „медийно ембарго“.

Струва ми се странно, че никой не ми потърси сметка и оставиха мълчанието да говори вместо тях.

– Чакаме да видим книгата и тогава ще преценим дали трябва да се самосезираме – каза Борис Велчев пред известна журналистка след публикуването на първия откъс във в. „Уикенд“. – На база само на един откъс не можем да го направим.

В ръцете ви е вече третата част на „BC Кръстника“.

Някой да се е самосезирал?

Защо не се обадите на онези медийни стожери на обществото, които търсят и разобличават истината? Дали през последните 18 години е имало по-истинска ИСТИНА?

Питайте ги, защо се крият от нея? Нали в срещите си с мен ме питаха: „Кой сте вие, господин Стоев?“.

Ето, разкрих кой съм. Е, и?

Ако са скъпи парното, бензинът, защо да не попитаме за причината онзи благ старец – Любен Гоцев, който обяснява, че си добавя към пенсията с консултации?

Дали случайно не стои зад всички фирми, които се занимават с горива? Като „консултант“, естествено...

Не се ли питате всяка сутрин, когато се събуждате: „В каква държава живея?“ Защото аз се питам.

И отговорът за съжаление от 12 години се забива в съзнанието ми с едно и също гадно звучене: „В държавата на Маджо“.

С уважение към всички читатели: Георги Стоев

ПРОЛОГ

Юли 2000 г.

Седяхме с Маджо в тренийорската стаичка на стадион „Славия“. Бях се разположил в шефския стол, а той, след тежкия ден в банката, се разхождаше, събул белите си обувки Boss.

– Какво ще правим с този Поли? – каза провлачено.

– Ти решаваш... ти си шефът – не си дадох труд да предлагам идеи. Просто го оставих да се разтапя в собственото си самочувствие на началник.

– Знаеш ли, Жоро... – изтегна се внезапно на дивана, – мисля да не се занимавам с него...

– Какво ти става? Луд ли си?... – кръвта ми нахлу в главата. – Нали знаеш, че той крои планове да те убие?

– Какво от това?... Години наред кой ли не се е опитвал да ме убие, но не са успявали – наклони глава Маджо и разпери ръце в типичния си, отигран маниер.

Не знаех как щяхме да завършим срещата. В този момент бях готов да се нахвърля върху него и да го пребия, но звънът на джигесема му ме спаси от голямата грешка, която можех да направя.

– Здравей, татко... – разтопи се той и разбрах, че разговаря с единствената си дъщеря. – И аз, татко... Рики го закарахме да го обезпаразитят... – намигна ми съучастнически с жест да мълча. – Да, татко, и нашийник против паразити ще му сложат, и каишка, да го разхождаш... Добре, добре... – в гласа му се прокрадна досада. – Имам работа, милачка... Да... Казах ти, имам работа... – изправи се рязко той.

Наблюдавах го внимателно. Вече бях сигурен, че всичко, изговорено за Поли, си беше поза. Не можеше да съдържа нервите си вече дори и пред дъщеря си.

– Доскоро! – тресна слушалката. – Дъщеря ми... – само след миг на лицето му се разля отново блага усмивка. – Наскоро й взех куче – поясни той.

– Каква порода?

Въобщо не ме интересуваше котка или куче бе взел на дъщеря си. Просто поддържах някакъв разговор.

– Немска овчарка. Най-интелигентни са, а и са добри пазачи. Макар че в случая не ми трябва пазач. По-скоро искам да се научи да се грижи

за някого.

– Не те разбирам...

– Нищо сложно, просто я подготвям за бъдещия й мъж.

За момент си помислих, че този ненормалник вече е намерил милионерски син за четиринайсетгодишната си дъщеря. Но той опроверга мислите ми.

– Не ме гледай така учудено. Нямам нищо конкретно предвид. Просто смятам, че една жена трябва да умеє да се грижи за мъжа си.

Застана пред прозореца и се втренчи в тъмнината.

– Де да беше научил някой моята жена как да се грижи за мен... – промълви тежко той.

* * *

Септември 2004 г.

Сега, четири години и половина по-късно, когато костите на Поли отдавна гният в гробището, а Маджо се крие като плъх някъде из Европа, ми се обади да ме пита за Митко Бретона. Знаеше, че двамата с Пехливанов се бяхме опитали да го изиграем, но се държеше сякаш изобщо не е сърдит. Дори ми предложи да се реваншира. Звучеше като човек, който е простил. Този път едва ли щях да му се вържа.

Нямаше как да забравя, че още на другия ден след разговора за обезпаразитяването на Рики и уверението му, че не смята да се занимава с Поли, неговите наемници изстреляха снаряд по бронирания джип на Пантев около Зоологическата градина и родилния дом „Св. Лазар“. Тогава за първи път ми доказа, че не може да му се има доверие. Не му пукаше колко родилки ще убие, както и за стотиците деца, които всекидневно посещаваха Зоологическата градина.

Именно фалшивото му държание и опитът му да се представи като филантроп, прощаващ човешките грешки, ме накара да си припомня тази история.

Бях наясно, че телефонният разговор го е стреснал, но, както винаги, Маджо бе готов да се направи на луд, да те накара да повярваш, че ти прощава и ти е най-верният приятел.

Тези номера при мен вече не минаваха. Още повече че имах куп други причини да подозирам, че не ми мисли доброто.

Ситуацията беше доста различна. Бях сигурен, че знае – аз търсех своето място в лагера на Маргина и Димата, които след смъртта на Бай Миле напиха да сложат ръка върху целия легален и нелегален бизнес на Маджо. И ако Маргина все още стоеше в сянка, Димата се бе

провъзгласил за Император на подземния свят.

Не бях безгрешен, но си дадох ясна сметка, че ще направя най-голямата глупост, ако продължавам да помагам на Маджо. Достатъчно го измъквах от калта и му спасявах живота. Бях започнал да работя с Младен в момент, в който почти бе стигнал дъното. Този път смятах да го оставя там. И за първи път реших да наруша правилото си да не се възползвам от силните на деня. Сега смятах да грабя с пълни шепи от това, което предлагаха Маргина и Димата.

ГЛАВА 1

Димата Руснака ми звънна някъде около единайсет вечерта. По принцип говореше бързо и трудно му се разбираше, но този път надмина себе си – стреляше думите в слушалката като картечница. В общи линии разбрах, че ме кани възможно най-бързо в горичката пред ресторант „Тополите“, която беше на около стотина метра под дома му.

Да се обажда късно и да кани на срещи, беше нещо нормално за него. Всички знаехме, че по цели нощи вилнее по заведенията, но за първи път ми предлагаше среща в някаква си горичка. Още повече че едва ли не ми нареди да дойда сам, като самият той се закле поне три пъти, че също ще е сам. Макар да знаех, че е много коварен и опасен, предложението му не ме притесни. Димата беше рядък използвач. Знаех, че в случая има нужда от мен, и щях да започна да се притеснявам едва след като му свърша работата. Повече от десет минути се въртах в горичката, когато видях Димата, който пристъпваше бавно и тежко, облечен в анцуг, с разрошена коса. А най-странното бе, че в ръката си носеше голяма чаена чаша, покрита с капаче, и през една две крачки се спираше, отместваше капачето и блажено отпиваше.

– Искаш ли кафе? – вместо поздрав предложи Димата.

– Не.

– Още е топло – разхили се, – нищо че го мъкна от нас.

– Просто не ми се пие.

– А какво ти се прави? – подхвърли с типично заядливия си тон Димата.

– Очаквам да ми обясниш за какво ме извика тук по това време.

– Абе, нещо ме е стегнала шапката, братче! Писна ми да стоя като в кафез. Реших, че тая вечер ще изляза от нас съвсем сам, без да се крия, и ще се разхождам ей така... пеш из цяла София. Но ти добре знаеш, че безцелните неща не са ми присъщи. Затова реших да ти се обадя, та да направя разходката поне малко ползотворна.

– Твоите охранители не се ли притесниха, че излизаш сам? – погледнах го с нескрито любопитство.

– Много... направо ми препречиха пътя. Страхуват се някой да не ме гръмне, че после кой ще ги хрантути? Даже някакъв новак, от тези на вратата, когото изобщо не познавам, вървя след мен почти дотук. Накрая му скръцнах със зъби и го отпратих, както впрочем направих и с

онези, които не ме пускаха да изляза. Тоя, новият, за който ти казвам, определено се опитваше да ми направи впечатление колко върно ще ми служи – разпали се Димата. – Абе, тия хора не могат ли да разберат, че аз не съм нито от вчера, нито от оня ден, бе? Отдалече ги надушвам на тегачите. А и кой може да обича мръсник като мен. Може би са ме объркали с оня тъпак – Младен, който раздава бизнеси на неговите тутманици. Как така не можаха да схванат – продължи да се самонавива Димата, – че като си добър охранител, цял живот ще те държа като такъв. Не е ли така, Жоро? – сети се накрая, че не беше сам и ме погледна въпросително.

Знаех, че Димата не обича да спорят с него, но пък аз още по-малко исках да влизам в ролята на шушумига.

– Разбира се, че не е така. Всеки човек има нужда да се развива. Така ще ти избягат.

– Моите ли, бе? – разпени се той. – Никога няма да ги пусна... А някой е мръднал настрани, веднага ще накарам другите да го осакатят за назидание.

Сега вече усетих, че Димата не ме бе излъгал, като каза, че го е стегнала шапката. Обикновено не споделяше нищо за себе си. А пък охранителите си издигаше на пиедестал. Години наред тръбеше наляво и надясно, че са най-добрите в България, което в интерес на истината беше голяма заблуда. Познавах момчетата му, до един бяха джудисти, които Димата караше да поддържат форма и им осигуряваше безплатна химия. Той беше добър водач, умееше да надъхва и заедно с тях бе пребил не една и две чужди охрани. Последно се бяха изявили, когато в „Ескейп“ пребиха прехвалените барети на Косьо Самоковец. Бяха ги изхвърлили буквално от втория етаж. Оттогава набраха огромна инерция и се смятаха едва ли не за непобедими. Просто бяха забравили нещо много важно: охранителят не трябва да се бие, а да пази боса си, дори с цената на своя живот. Желязно правило беше да предпазват шефа си от провокации. И като се включваха в подобни сбивания рамо до рамо с него, го оставяха незащитен и рискуваха някой да го застреля. Димата и хората му определено не спазваха тези правила и очаквах скоро това да им изиграе лоша шега. Просто знаех, че Младен също е уловил тези моменти. А той никога не пропускаше да се възползва и от най-малките грешки на враговете си.

– Глупости говориш, Дима! – прекъснах го грубо, с риск да си навлека гнева му. – Знам колко обичаш твоите момчета. А и те отдавна са доказали, че са ти верни.

– Абе, така е – видях как разпусна юмруците си, които бе свил, когато му казах, че говори глупости. – Ама напоследък много ми се насъбра. Но пък успех, нали? – почти истерично извика Димата. – Премагнах онази дебела, гадна, гнусна торба – Бай Миле... Пуу... – изхрани се Димата злобно. – Ти не знаеш, Жоро, що години съм го търпял тоя дебил. Аз и Маргина го запознахме с Младен, а той ни продаде за жълти стотинки. Години наред кроеше планове как да ни убие. Къде си сега, Милчо?... – развика се Димата, гледайки към върховете на дърветата.

Сетне затропа по пръстта, приседна на колене, наклони ухо към земята и отново се провикна:

– Да не си тука бе, дебелак?

Руснака бе изперкал напълно. Сякаш здравият разум, с който се гордеше години наред, се бе изпарил. Не ми беше смешно. В шибания ни занаят това можеше да се случи на всеки. Напрежението идваше в повече, дори и на най-дебелокожите. А Димата, макар и опасен престъпник, бе градско момче и чувствителен мъж. Селяндури като Маргина по не взимаха присърце тези неща. Независимо че не бе по-малко зъл от Димата, Маргина притежаваше волско търпение и спокойствие. Именно поради тази причина, макар и в сянка, той бе най-големият бос.

– Няма го вече Бай Миле, Димчо! – реших да го успокоя аз.

– Няма го, нали? – кресна отново той. – И онази курвичка, Младенчо, я няма... Крие се някъде като плъх... Бил казал да ми предадат, че ще се върне, когато падне това правителство... Нали беше много горд с Бойко?... Да, ама сега Бойко бачка за мен и Маргина.

– Аз си мислех, че все още слугува на Младен? – реших да го разприказвам докрай.

– Глупости, Жоро... Не ще и да чуе за него. Младен му нарежда, а този не иска шефове над главата си. Ние с Маргина сменихме тактиката си. Извинихме му се за едно време. Знаеш, че бяхме го понабили. После му подадохме нещичко и от нашия бизнес. Макар че може и да си чул, че като стана главен секретар, дойде да нахалства за повече проценти. Аз бях първият, който го изхвърли... Така е в този живот, приятелю! – стисна ме внезапно за ръката. – Времената се менят... Бойко Тиквата вече е фактор, а аз го познавам отдавна и знам от какво най-много се блазни. Не от пари, а от внимание... Е, дадохме му го това внимание. Двамата с Маргина го убедихме, че е най-великият играч в момента.

– Защо тогава прати да ви взимат натривки от ръцете, когато взрихте Стоил в сградата на „БулИнс“?

– На него и през ум нямаше да му мине да го направи, но ние му го

подказахме. Нали трябваше да излезем невинни пред обществото. А и трябваше този кретен най-накрая да симулира, че върши нещо.

Димата ме пусна, отдръпна се предпазливо и ме огледа.

– Никога не съм казвал, че ние сме взривили Стоил.

– И аз не го казах – реших да играя неговата игра. – Просто не си ме разбрал. Казах „когато взривиха“.

– Много добре чух, че каза „когато взривихте“, а и аз ти разкрих какво направихме след това – разтресе се от смях Димата. – Но кой ще ни търси сметка? – хвана лакътя ми отново. – Нали ти казах вече... главният секретар на МВР бачка за нас.

– Може да го натисне министърът – отдръпнах се, не обичам да ме докосват по този начин, а и Димата не се усещаше, че ме стиска.

– Извинявай – промълви едва чуто. Мразеше да се извинява, но имаше нужда от мен. – Нещо се разпалих и не се усетих... За какво ме питаше? А, за министъра... Ами че то Бойко, като се засича с него по коридорите на министерството, го псува.

– А ти откъде знаеш?

– Моите момчета познават някои от охранителите на Бойко. Наскоро ми разказаха как, като се разминали, Бойко се изплюл пред краката му и го нарекъл „сдуханяк гаден“. Знаеш, че познавам и доста хора в пресата. Шибам там разни курвички, които ми разказват как постоянно звънял на главните им редактори и ги натискал да пускат голямата му глава, както и всичките му тъпизми на първа страница...

– Значи да разбирам, че за нас вече няма заплахата? Всичко е в наши ръце, а, Дима?

– Не, не, не, не... – заклати глава като в транс Димата. – Не трябва да се разкарвам пеш... все още е много рано. Какво като Бойко Борисов е наш човек. Ако ме гръмне някой, какво ще направи? Ще дойде да се снима с трупа ми.

– Къде виждаш заплахата? – запитах учуден, след като досега се величаваше и изведнъж отново показа страх.

– В онзи старец – Любен Гоцев... любовника на Младен!

ГЛАВА 2

Втори ден лежах вкъщи с тежка настинка. Онази вечер с Димата ми бе дошла в повече. Не че не знаех, че Любен Гоцев е елитен гей, все пак ми беше цял живот съсед от квартала. Още като ученик често с мои приятели го засичахме в гората около Парк-хотел „Москва“. Макар че изглеждаше мълчалив и благ старец с вид на конте, винаги ни заприказваше. Години по-късно, когато разбрах, че е известен разузнавач, ми стана ясно защо всеки път разказваше различни истории, които приличаха по-скоро на приключенията на Барон фон Мюнхаузен. Веднъж беше летец с хиляди часове, прекарани във въздуха, втори път – морски капитан. До една историите му бяха свързани със САЩ, мистериозна страна, дотогава непозната за нас. Често разказваше, че там се подвизавал като цирков актьор и че притежавал най-богатата колекция клоунски маски.

Сега вече разбирах какво е имал предвид, щом през последните 15 години успяваше да се показва с различни лица. По онова време присядаше до нас на някоя пейка, с маниер кръстосваше крака и докато ни забавляваше с поредната си увлекателна история, често слагаше ръка на коляното на най-близкостоящия до него и леко започваше да го масажира с костеливите си пръсти.

Това ме подсети откъде Маджо бе усвоил този маниер да масажира рамото ми.

Гоцев си падаше по руси, със сини очи, дребнички, но добре сложени момчета, тип гъзарчета. Той беше щедър благодетел и се отплащаше както подобава за подарените му удоволствия. Всички набедени гаменчета, с които пробваше ласки, скоро завършваха с отличие училище, след което се вливаха в редиците на МВР, като задължително минаваха през школата в Симеоново. Един от тях – Пепи Русия, явно и до ден-днешен поддържаше контакт с него. Никога не бе работил нищо, но разполагаше с много пари, които редовно пилееше из заведенията в квартала. Спортните коли му бяха страст и можеше да си ги позволи.

Самият Любен Гоцев имаше „Ауди А4“, което Пепи всекидневно лъскаше, макар че собственикът му ходеше пеш. Много рядко ги засичах по центъра с колата, но когато бяха с нея, Пепи шофираше, а Гоцев се возеше на задната седалка. Русия гонеше четирийсетте и нямаше момиче в квартала, което да не си пада по него, но така и си остана стар ерген. Твърде вероятно начинът на живот на Гоцев като агент на

службите го бе научил, че вербуваш ли някого – то е до гроб.

Това, че бяха любовници с Маджо, го бях чувал много пъти, но по-скоро го приемах като зловна клюка. Не че не бях сигурен, че Маджо е обратен, но все пак като шеф на най-могъщата групировка и като лице и емблема на престъпността у нас, не си го представях да задоволява години наред прищевките на стареца.

Когато изразих съмнението си пред Димата, той побесня. Хвана ме под мишница и ме поведе по улицата. Отново бе изпаднал в нещо като транс.

Все така с чашата в ръка, пресякохме булеварда и се отправихме към „Дианабад“. Беше късно и малкото хора, които засичахме по улиците, и минаващите коли ни оглеждаха учудено. Вероятно ни мислеха за пияници или педали. Димата се бе прилепил плътно към мен. Нямах намерение да му развалям хатъра. Тепърва щях да извличам дивиденди от него. Стигнахме до самия басейн „Диана“. Димата заобиколи оградата, наведе се над някакъв полуотворен капак, който прикриваше минаващи тръби за парно, и започна да подсвирква:

– Енчо, Енчо! – помислих, че съвсем е превъртял и подвиква на някакво куче. Но когато се показва голяма рошава глава и един мъж се опита да промъкне едрото си туловище през тясната дупка, разбрах за какво става въпрос. Това беше Енчо Колев – бивш световен шампион по борба за младежи. В началото на 90-те години, едва двайсетгодишен, беше един от първите бригадири на Маджо. По-скоро Младен го използваше като бияч. Енчо и Киро Барбута, който пък бе еврошампион по борба и световен шампион по самбо, бяха лявата и дясната ръка на търсеция по онова време място под слънцето Маджо. Добиха особена популярност покрай една история, която описаха всички вестници. И може би именно тази случка предизвика престрелката в ж.к. „Дружба“ и нахлуването в „Дескрим“.

Слави Бинев и хората му бяха хванали Маджо, Енчо и Киро. Завели ги на басейна „Мария Луиза“, където по това време бе щабът на каратистите. Затворили Енчо и Барбута в някакво мазе и започнали да ги бият. А с Маджо само преговаряли да се отдръпне от охранителния бизнес или поне той така разказа пред репортер на в. „168 часа“ и заведе двамата си приятели, за да снимат нараняванията им. В интерес на истината, беше странно, че на него нищо му нямаше.

– Разказвай, Енчо! – измъкна ме от мислите ми Димата.

– Какво бе, бате Димчо? – измуча борецът.

– Това, което си ми разказвал преди – скрита го нетърпеливо

Димата.

* * *

Енчо беше преживял голяма лична трагедия. След като Маджо стана бос, реши да му се отблагодари за върнатата служба. Енчо не ставаше за никаква работа. По цял ден ядеше и пиеше и дори заживя в къщата на Младен.

По онова време бе симпатично момче. Запозна се с дъщерята на Венци Стефанов и набързо се ожени за нея. Бъдещият футболен бос вече развиваше проспериращ бизнес. Енчо смяташе, че с благодетели като него и Младен цял живот ще си развява байрака. По-нататък историята бе досущ като в „Кръстникът“ (любимата книга на Младен, с която лягаше и ставаше).

Енчо си беше прост селяк, който знаеше едно – жените трябва да слушат. И сега, когато някаква градска мадама се опитваше да му се качи на главата, смяташе, че е нормално да я по-наплясква. Тя обаче, като всяка глезена щерка, се бе оплакала на баща си. А той – на Младен. В типичния си поучителен стил Маджо отдели доста време да обяснява, че така не се постъпва. Но той се пъчеше, че е световен шампион и никой не може да му нарежда какво да прави.

Месец по-късно отново бе шамаросал жена си, но този път бе уцелил лош момент. Явно Маджо, препрочитайки любимата си книга, бе достигнал до тази част, в която дон Корлеоне раздава справедливост. Без да се замисли, беше пратил всичките си хора да натрошат бившия си колега. А те, в старанието си да изпълнят задачата, го бяха били с жезла по главата. Енчо лудна напълно. Не смееше да се прибере в родния Сливен, а и не се знаеше дали има и при кого. Може би само инстинктът му бе подсказал да стигне до мястото, където беше израснал – хотел „Диана“, бившето училище „Олимпийски надежди“ и залата, в която тренираше. Оттам нататък заживя като куче. Лятото спеше на тревата или на пейките на басейна, ядеше останките от стола, ако някой го съжалеше и го нахранеше. Чистеше едно кафене, където понякога му даваша кафе или чай да се стопли.

Някогашната легенда в борбата и един от основателите на групировките се бе превърнал в обикновен клошар.

– Колко пъти ще ме караш, бе? – озъби се Енчо.

– Енчо... – ядоса се не на шега Димата, – Младен ти увреди главата, която и без това не ти беше нужна. Аз ще пратя да ти начупят краката... да те видя тогава какво ще правиш? При т'ва знаеш – развихри се

отново Димата, – че аз първи те усетих, че се преструваш на луд, за да не те наказва още Маджо. Тарикат ще излезеш ти, Енчо! Успя да го заблудиш, че си си получил заслуженото, даже го накара да има и угризения.

– Открай време си такъв, Дима – надигна се Енчо и започна да обикаля нервно около нас.

– Ще те сплескам, боклук! Да не си посмял да ми налетиш!

– Нема, бе, нема... Просто съм зле. Може да не съм луд, ама главата постоянно ме боли – стана по-словоохотлив той.

– Айде, разказвай тогава...

– Ти не можеш ли да му го разкажеш – хвърли поглед към мен. Познавахме се от години, но няхахме никакъв контакт.

– Искам да го чуе от твоята уста! – беше непреклонен Димата.

– Еми, става въпрос за едно време, кога ни пребиха на „Мария Луиза“ – втренчи поглед той. – Мен и Кирето ни затвориха в подземията и ни предложиха, ако им направим по една свирка, да не ни бият. И двамата отказахме и затова ни пребиха от бой. Аз се опитах да се бия с тях, но бяха много... Премазаха ме. После ме качиха да ми покажат какво прави Младен – сниши глас Енчо. – Качиха ме на едно столче, да гледам през прозореца. Маджо беше клекнал на колене и обслужваше оня – Цецо Божков-Животното, дето после го раниха в „Дружба“ и умря в болницата – последните думи ги изстреля нечленоразделно, повишавайки тон, сякаш искаше да ги изхвърли от мислите си. – Няма ли да ми дадеш някой лев, бате Димчо? – на мига забрави за мен и се обърна към Димата.

– Ето ти малко студено кафе – подаде му чашата си, хвана ме под ръка и обърнахме гръб на отчаяния Енчо.

Димата открай време си беше такъв. Имаше си изградени правила. Смяташе, че лудите и сакатите са наказани лично от Господ, затова не проявяваше никаква милост към тях. Случваше се да взема стотинките на слепци и просяци и се оправдаваше: „Защо, след като Господ веднъж ги е наказал, аз да не ги донакажа?“ Въпреки че споменаваше името на Господ, не вярваше в него. Някога ограбваше храмове. Дори си позволяваше, влизайки в църква, най-безцеремонно да взема от даренията, смяташе, че това ще му донесе късмет.

Бяхме се отдалечили на около десетина метра, когато изненадващо чухме тежки стъпки. Енчо приближаваше към нас.

– Ако ти разкажа още нещо, ще ми дадеш ли някакви пари? – с надежда погледна Димата.

– Абе, аз колко пъти съм ти казвал да не се ебаваш с мен? – заби юмрук в челюстта му Руснака.

Енчо се свлече и започна да бърше кръвта от разкървавените си устни.

– Разказвай, боклук! – ритна го силно в ребрата Димата.

Енчо се разтресе от страх, определено бе наплашен от бой.

– Ше разкажа... – изхлипа той – Навремето Младен ме води няколко пъти от другата страна на линията – посочи с ръка, говореше за квартал „Изгрев“.

– Е и, какво правехте там? – наведе се любопитно над него Димата.

– Ходехме при онзи, стареца... неговия приятел... генерала...

– Разказвай, де! – задъха се в напрегнато очакване.

– Ми к'во да разказвам... Оня дъртият... ни прави френска.

– И к'во друго? – в странна еуфория Димата бе зяпнал и попиваше всяка дума от странните бръщолевения на шантавия Енчо.

– После дъртият поиска да го...

– Е, и к'во?

– Ми... направих го. Младен преди това ми беше казал, че ще се издигнем много, ако свърша тая работа... Дааа, ама нали ме знаеш, аз съм свикнал само да ги лашкам и на оня нещо не му хареса... Както го бях така обърнал на задна гума, тоя бръкна в шкафчето, извади пистолета и ми го тикна в устата. Младен едва ме спаси да не ме гръмне. Оня само едно знаеше и питаше: дали го имам за няк'ва курва, че постъпвам така с него. Маджо оправи нещата. Прегърна го, започна да го целува по гърдите, а после се замляскаха – направи отвратена физиономия Енчо.

– Значи е искал нежност бе, Енчо! – прихна най-сетне Димата.

– Сигурно...

– Нямам пари... излезнал съм така от нас бе, глупак! – ядоса се отново Руснака. Замисли се и се обърна към мен: – Жоро, дай ми някакви пари на тоя нещастник.

Имах около хиляда лева в мен, извадих ги и му ги подадох всичките.

– Абе, ти луд ли си? – дръпна ги от ръката ми Димата, отдели десет лева, подаде ги на Енчо, а останалите ми ги върна. – Мотай се наоколо! – нареди му той. – Скоро ще те потърся отново. Разбра ли сега, Жоро – след дълго мълчание се обърна към мен Димата: – Излезе, че сексът е създал СИК...

ГЛАВА 3

Явно не настинката ме тормозеше толкова, колкото мрачните мисли, които ме бяха налегнали. Побутнах поредната чаша с горещ чай и скочих на крака.

От цялата история с Енчо, която мина през съзнанието ми, сякаш отново ме стегна сърцето. Отворих с размах прозореца и поех от мразовития въздух. Дробовете ми се напълниха и задържах студа в себе си сякаш исках да се прочистя. За миг се бях втрещил и от това, в какво състояние бе изпаднал и Димата Руснака, безспорен хегемон на ъндърграунда, поне за момента, но загубил разсъдъка си.

Колкото повече опознавах света около себе си, усещах как помията ме залива с по-голяма сила. До онази вечер смятах, че се борехме за уважение – с бухалки, бой, страх, сила... Стигнахме до момента, в който печелехме и с интриги, но и там по-хитрият и прагматичният побеждаваше. Нямахме място за сърдене. Просто беше въпрос на оцеляване.

Стоях на балкона, вдишвайки студения въздух, и се опитвах да изчистя съзнанието си. Не можех да проумея, че толкова време, повече от десет години, бяхме марионетки в ръцете на Любен Гоцев, бивш разузнавач, бивш генерал, бивш заместник вътрешен министър, бивш външен министър и вечен хомосексуалист, защото бивши педераста от запаса и резерва няма.

Димата и Енчо напълно разбиха илюзиите ми, че нещо изобщо е зависело от нас. Оказа се в крайна сметка, че всичко е било въпрос на благоволение и на това, дали Маджо ще задоволи желанията на своя благодетел.

Онази вечер, след като изпратих Димата почти до тях, най-накрая той реши да сподели защо ме е потърсил толкова късно. Когато чух цялата история, не можех да не призная, че ненапразно навремето Пламен Симов, по прякор Килията, от „Люлин“, един от най-известните дърти тарикати в България, го бе нарекъл Стратега.

* * *

Това беше още през 1992 г., по време на магистралните грабежи. Килията, който бе родом от Сливнишко, познаваше всяка пътека в района около Калотина. Тогава го играеше агент-разузнавач. Съобщаваше ни на коя преминаваща кола да устроим засада. Представяше се едва ли

не за екстрасенс. В колите, които нападахме, винаги имаше крупни суми. Впоследствие причината се оказа съвсем прозаична. Той просто плащаше на митничарите процент за информация.

Димата първи разбрал за стила му на работа. Свързал се с митничарите, вдигнал им процента и така шкартира Килията от играта. И ние, и корумпираните служители заживяхме по-добре. Оказа се, че дъртият мошеник е цакал всички. Уговорката ни с него бе при десет хиляди маркки той да получи пет. Той от своя страна лъжеше служителите, че „опасните хора“ му даваме само по десет процента, които той на драго сърце разделяше с тях и така те си получаваха своите 500, а той, без да си мръдне пръста, си прибираще 4500.

Руснака стратегически им обеща 20% от прибираната сума. Това доста стимулира митничарите и ако дотогава имахме по една кола на седмица, сега вече ни пускаха по две-три на ден. Така Димата успя да промени схемата. Вече не разчитахме Килията да ни показва удобни отсечки, където да прострелваме гумите на набелязаната жертва. Сега Димата се снабди с полицейска униформа и стоп палка и всичко ставаше по-лесно.

– Май нямате вече нужда от мен? – завъртя се един ден покрай нас Килията.

– Защо говориш така, Пацо? – опитваше да го успокои Маджо, който по това време търсеше приятелството на всички и не пропускаше да се подмаже.

* * *

Димата вече имаше два плана. На пръв поглед елементарни, но всъщност гениални. Първият бе още от времето на Дивия запад. Искаше да играем на Добрия, Лошия и Злия. Естествено, аз трябваше да бъда Злия. Идеята беше да нахлувам във всички големи заведения и автокъщи, ползващи се с протекцията на Бай Миле и Младен, и да им казвам, че от този миг работят за нас.

– Още като влезеш от вратата, Жоре, им кажи, че търсиш Бай Миле – докато ми обясняваше, Димата се бе ухилил злорадо. – Ако ти кажат, че е в гробищата, ги попитай дали не могат да се обърнат за помощ към Младен. Другото го остави на мен. Знаеш желязното правило на хората, които толкова години изнудваме. Като ги настъпи един, веднага отиват по приятелска линия при друг, без да се усетят, че там ще платят по-голям процент. Така са устроени, смятат, че те прецакват и сами си движат нещата, а всъщност попадат в собствения си капан. Като ми звъннат

на мен, ще ги овикам яко и ще ги попитам защо не ме търсиха толкова години, а мислят, че са хванали Господ за шлифера, като са бачкали с мъртвия дебелак и онзи плъх. Така без никакво съмнение ще стана Лошия човек, отказал им помощ – самодоволно ме изгледа Димата, вдъхновен от собствената си идея. – Оттам нататък е лесно... Отиват при Маргина – големия шеф, който по цял ден е в офиса. Естествено, той им сервира същото, с което ги баламосваме вече петнайсет години. Че ти си злодейт, но той ще опита всичко възможно, за да ги отърве... Мен пък ще характеризира като съвсем обикновен злобар, който не може да забрави, че някой си е позволил да го прескочи и са ме подценили за сметка на Милчо и Младен. И така Добрият, в случая Маргина, ще им прибере двойна сума от тази, която ти си поискал.

За пореден път Димата спря, учуден от мълчанието ми. Погледна ме настоятелно в очите, сякаш търсеше одобрение за гениалността си.

– Съгласен съм – кимнах в отговор.

– Остава и да не си – скастри ме той. – Къде ще получиш по-добро предложение. Няма по-лесна роля от тази на Злия... поне при нас на улицата... В киното е друго – уточни Димата. – Там наистина е трудно. Тук просто е нужно да се озъбиш няколко пъти и да накараш хората си да гледат на кръв.

– А каква е втората ти идея? – опитах се да избягам от „урока по величие“.

– Втората ли? – процеди през зъби той и ме спря под една лампа на булеварда. – Става въпрос за Дребния – просьска Руснака.

– Кой дребен бе, Димчо? – в първия момент не включих.

– Как кой, бе? – зачерви се целият от злоба и около него започнаха да хвърчат слюнки. Подпря гърдите ми с пръст и ме натискаше, екзалтиран от факта, че не се сещам за човека, към когото таеше неистова омраза.

Сега вече и аз подпалих. Бях погнусен от разказите на Енчо. Беше ми много студено, все пак бях изхвърчал от къщи, предполагайки, че срещата нямаше да се проточи. На всичко отгоре Димата, който всячески се подмазваше на Младен, докато беше в силата си, сега измисляше всевъзможни интриги и се изживяваше като най-големия главатар. За миг ми падна пердето, бях достатъчно уморен, за да се напругам да разбера за кого ми говори, а и това, че ме натискаше с пръст, направо ме влуди. Свих няколко пъти премръзналата си дясна ръка, колкото да раздвижи кръвта, и се подготвих да му нанеса силен удар в брадата.

Знаех, че Димата бе опитен бияч. Макар и да не бе спортист,

улицата го бе научила да бъде безпощаден и да се пази. Някога той първи разчупи статуквото, когато преби най-известния стар бияч – Бай Найденов от „Орландовци“, от когото всички борци по онова време трепереха и уважително наричаха Бате Начко. Още повече че през последните две-три години Руснака бе започнал усилено да спортува. Всяка сутрин беше на тенис корта, следобедите вдигаше щанги, а вечерите играеше футбол. Даваше и по пет хиляди евро на месец за качествена химия. Купуваше си хормона на растежа, но от най-скъпия, който се считаше за безвреден. Постоянно показваше плочките на корема си и сваляше ризата да му видим гърба. На всички ни се струваше, че по-скоро го правеше заради гаджетата, които сменяше все по-често.

Навремето, когато се ожени, бе дебеланко, но вярваше, че властта кара жените да го харесват и външният вид няма никакво значение. Но след като кучето на Жоро Илиев – Боби Травестита, изчука жена му, Димата реши, че именно външният вид е причината. Не можеше да го убие, защото протезето на Жоро получи за награда правото да бъде навсякъде с него и на практика охраната му го пазеше. Димата хвърли всичките си усилия в тренировки и след време заприлича на омразния му Травестит.

– Луд човек... – беше го определил в подпийнало състояние Бай Миле. – До трийсет и шестата си година не е играл дори физическо, сега на трийсет и девет се изживява като културист...

Знаех, че трябва да го сваля с първия удар, след което да го довърша на земята. От доста време покрай неприятностите си се бях занемарил, не тренирах и бях загубил форма. Здравият разум ми подсказваше, че не трябва да го правя. Димата бе отмъстително копеле и никога нямаше да ми прости един побой. Усещах, че единственото, което го ръководи в момента, е екзалтацията, но въпреки това гордостта ми бе на път да надделее. Стиснах здраво юмука си, отстъпих леко с левия крак назад, за да си осигурия по-добра позиция.

– Таки... говоря ти за Таки! – името, изстреляно в последния момент, спря ръката ми, която се придвижваше към челюстта.

Този миг промени и неговата, и моята съдба.

* * *

Мрачните мисли, които ме бяха налегнали, и историите, които заемаха постоянно част от съзнанието ми, ме натоварваха много. Не можех да мисля за обикновените и нормални неща от живота. Чувствах се смазан и уплашен от това, че с всеки изминал ден това, което бяхме

градили години наред, сякаш се разпадаше. Мръсните интриги, които сами си устройвахме, ни караха да се самоизяждаме.

Вероятно на това се дължеше и несигурността ми. Не можех да си представя как бих живял по друг начин, какво щях да правя, дали щях да мога да се справя с другата действителност.

Изпзнах се на дивана, покосен и от настинката, която изсмукваше и последните ми останали сили. От доста време бях оставил телефона си без звук и когато ме търсеха, а знаех, че никога не е за добро, обикновено ми присветваше дисплеят. В мига, в който се отпуснах на възглавницата, видях синята светлина на екрана и на него се изписа името на Пехливанов.

– Как си, приятелю? – както винаги фалшиво прозвуча гласът му.

– Супер – стегнах се на мига и демонстрирах бодрост. В контактите си с клюкар като него няхах право да проявя слабост. Колкото и смешно да изглежда в този измислен свят, трябваше да играеш постоянни роли. Ако се разболееш повече от два пъти в годината, може да плъзне слух, че не ставаш вече, и бързо да се появят нови кандидати, които да се пробват да заемат мястото ти.

– Какво ще кажеш да изпием по кафе – продължи да лицемерничи псевдоприятелят ми.

– Къде? – очаквах отново безкрайните му сложни претенции за място.

– Където кажеш – долових отчаяни нотки в тона му.

– Хайде тогава в Da House в Младост – провокирах го аз. Знаех, че не обича да излиза извън центъра.

– Окей, след колко време? – прозвуча примирено той.

– Нека да са два часа, че още съм вкъщи и не съм се приготвил. А и трябва да се обадя да ме вземат – приложих своя тактика, защото знаех, че винаги вземаше мерки за сигурност при такива срещи и даваше срок не повече от час.

– Никакъв проблем – отново ме изненада с отговора си. Явно нещо му се бе случило. Не го бях виждал от рождения му ден. След като не можахме да извъртим Маджо, напълно бе забравил за мен и за това как ще се спасявам от отмъщението на Младен. Няхах илюзии, че сега, месеци по-късно, ме търси, за да ми предложи помощ. Бях сигурен, че ще иска услуга.

Тупана ме чакаше в колата на включен двигател и с пуснато парно. Съвсем ми беше опротивял в старанието си да отгатва желанията ми и да ми угажда. Имах чувството, че иска едва ли не да влезе в мозъка ми.

Като чу, че съм се разболял, звънеше на определени интервали, за да ме пита имам ли нужда от ново лекарство, плодове или чай. Сега се опита да ме заговори, за да разбере дали се чувствам по-добре. Отдавна бях свикнал да го възприемам като вещь затова просто му наредих накъде да кара.

Заведението се намираше на главния булевард, в новопостроена лъскава сграда в „Младост 1“. Кафенето държеше синът на Сашо Дончев, собственика на „Овергаз“. Явно за нищо друго не ставаше, но баща му бе щастлив, че все пак го е измъкнал от кокаиновите компании, и му бе предложил едно ултрамодерно занимание за млади нехранимайковци, а именно да държи гъзарско кафене. Вероятно се надяваше да се научи на отговорност и след време да наследи могъщата газова империя.

Оставих Тупана да пази колата, като същевременно му наредих да запази място и за джиповете на Пехливанов. Жоро пристигна петнайсетина минути по-късно. Разтегна фалшива усмивка, стисна ми силно ръката, чак ме прегърна и притисна към себе си. „Явно сериозно го е закъсал!“ – помислих си за миг, след като започваше по този начин.

– Жорка, твоят човек ми е запазил място и за двата джипа, но аз съм само с единия... и съвсем сам – ухили се неловко. – Винаги съм ти казвал, че има телепатия между нас – продължи да се мазни той. – Сякаш си знаел, че съм сам, и си го оставил отвън, така ще пази и моя джип.

– Ако се опитваш да ме проверяваш дали не съм чул някакви слухове за теб, предварително ти казвам, че не съм.

Вместо да се обиди, той се разсмя гръмогласно в типичния си стил, плесна ме закачливо по ръката и подхвана някак си заговорнически:

– Ей, не можеш да се отървеш от тези съмнения? Кога най-накрая ще се увериш, че съм ти истински приятел?

– Никога не съм се съмнявал – подхванах лицемерието му.

– Изгоних ги моите... – мина направо по същество той. – Всичките накуп!

– Що бе, какво се случи? – развеселих се аз.

– Още от рождения ми ден ме ядосаха. Мислят си, че в калабалъка няма да усетя какво са консумирали, но аз винаги карам на тях сметката да им я засичат отделно. И знаеш ли какво се оказа? Тия мръсници за цяла вечер са изпили 60 Red Bull-a.

– Нали ти беше рожден ден? – закачих го аз.

– И к'во като е рожден ден, трябва да ме набутат ли? Изпили са ги, щото са на аванта. Те са 8 човека, раздели ги. Нормално ли е да са

изпили по 7–8 Red Bull-a? – опитваше се да ме убеди в правотата си той.

– Само заради това ли ги уволни? – напуши ме смях.

– Глупости – разхили се за пореден път изкуствено. – Може да съм стиснат, но чак пък толкова... Даже мога да се определя по-скоро като разумен... Харча внимателно. Просто след тази случка реших да им обърна по-сериозно внимание. Преди това сякаш бях забравил за тях. Някак се бях пуснал по течението. Забелязах колко много грешки правят, съвсем се бях занемарили. Започнаха да вземат млади момчета от охраната в „Текила бар“, та да ги заместват, за да почиват повече. И така сами се наредиха. Един от младоците, супер натегач, се престраши и ми разказа, че, докато ме чакат пред нас в стайчката на охраната, постоянно ме коментират. Знаеш, че не обичам портаджиите – хвърли ми изпитателен поглед и разчеса носа си. – Веднага го отпратих. Като излизаше през вратата, мернах сълзи в очите му. Явно се бе обидил от това, че не му вярвам. Върнах го и му дадох един диктофон да ги запише. Няма да повярваш какво чух. Първо, че всеки един от тия идиоти е над четирийсет и пет – с петнайсет години по-стари, а ме наричат Бай Георги. Айде да го минем като уважение, но когато чух, „да го туря на баба му на Бай Георги“ и колко съм бил стиснат, абе изобщо да не ти разправам, че ще се ядосам отново и ще ходя да ги разстрелям.

– Е, и ти какво направи, като чу всичко това? – едва съдържах смеха си.

– Събрах ги и им казах да изчезват.

– А кой го беше казал това за баба ти?

– Любо – най-кроткият, вече девета година работеше при мен. (Охраната му до един бяха бивши съкратени служители от „Борба с масовите безредици“ – бел. авт.)

– Какво като работи девета година при теб? Защо не го размаза?

– Не става така, Жоре! Те са като част от семейството ми. Знаят ми всички тайни, ще ги озлобя.

– Нищо ли не му каза?

– Е, много ясно, че му се накарах. Казах му, че ако иска да знае, баба ми е от петнайсет години е покойница и за умрели хора не се говори така.

Тук вече не издържах, притиснах устата си с ръка и му направих знак, че отивам до тоалетната. Заключих се и се разсмях на воля. Пехливанов беше загубил съвсем позициите си след смъртта на Женята. Бе се уплашил от собствената си охрана и сега търсеше подкрепа от мен. Обясненията за баба му бяха не смешни, а повече от позорни.

Принципно за такива неща наказвахме със зверско пребиване, дори и осакатяване.

Написках се с вода, усетих, че все още не съм добре. Макар и разговорът да ме бе развеселил, чувствах, че болестта все още не ме отпуска. Придадох си възможно най-сериозния вид и се върнах, за да разбере какво точно иска от мен. Явно през краткото ми отсъствие Жоро бе превзмогнал неудобството си и сега изстреля директно предложението си.

– Що не ми организираш една нова охрана? Знам, че те бива за тия работи. Тъкмо ще пазят и теб. Нали не си мислиш, че съм забравил, че Младен ти гони гарес.

Усети, че не възприех идеята му с охота, затова се наведе към мен и продължи да ме увещава:

– Ще се возим заедно, ще си вършим работата, а и ще си спестим разходите, като ползваме обща охрана.

– Защо не предложиш това на Киро Малкия? – охладих ентузиазма му.

– Жорка, знаеш какъв човек е Киро. Смел и верен, но изключително безотговорен. Постоянно изчезва за по няколко дни, изключва си телефоните и се обгражда с курви и кокаин. Мен ми трябва сериозен човек като теб, на когото да мога да разчитам дващсет и четири часа. А има и друго – наведе се той над ухото ми и зашепна. – Този път съм решил твърдо – искам да си върнем дрогата... само кокаина, разбира се. Хиляди пъти съм ти казвал, че не искам да тровим децата с хероин, а кокаина го ползват гъзарите... Така че ако решиш, да се обединим – стисна зъби той, изкриви лицето си в злобна гримаса, направи кратка пауза и тържествено заяви: Ще размажем Таки!

ГЛАВА 4

След срещата с Пехливанов, заедно с Тупана отидохме в малка квартална кръчма. Седнахме в най-отдалечения край, но едва ли имаше някой в заведението, който да не ни забележа. Бяхме паркирали лъскавата S класа навън. Влязохме почти с гръм и трясък, аз самият се държах сякаш всички работеха за мен. Сто и двадесет килограмовият Тупан с бръснатата си глава и катинар по-скоро приличаше на слон в стъкларски магазин. Изпълваше подобни малки заведения. Усещах, че където и да се появим, зад гърба ни ни сочеха с пръст и ни наричаха „мутри“. Давах си ясна сметка, че трябва да сменим имиджа, ако искаме да се впишем в обществото. Но страхът и уважението, което ни имаха другите, бяха опияняващи, дори възбуждащи. Често Тупана, който се опитваше да играе ролята на безскрупулен бияч, се обръщаше към мен с въпроса: „Жорко, редно ли е да се държим по този начин с обикновените хорица?“ „На нас ни е позволено всичко! Никога не забравяй, че ние сме борците...“, успокоявах го аз.

Седях пред чаша горещ чай, а Тупана вече омиташе втората чиния с мешана скара. Хвърлях му от време на време поглед и ми ставаше смешно. Осъзнавах, че той не ми е охрана, а по-скоро ми е като храненик, за когото трябва да се грижа. Дори се улавях на моменти, че го приемам като украса. Явно бе направило впечатление отношението ми към него, че дори и Димата ме запита един ден:

– За к'во го влачиш с тебе тоя лайновоз? На всичкото отгоре е толкова грозен, а и не ти прилича. По-добре хвани издържай някоя готина пичка.

На раздяла с Пехливанов му бях казал, че ще си помисля за предложението му, с което го бях отчаял съвсем. Самият аз не разчитах на милост от Младен, който беше нещо като Всевиждащия, макар и отдалеч, бях сигурен, че следи всяка моя крачка. Импулсивно грабнах телефона и набрах Пехливанов. Може би ми повлия гротескната картина, докато наблюдавах как Тупана реже усърдно парче от пържолата, натъпква я в устата си, примлясква доволно и после с опакото на ръката избърсва мазната си уста. При тази ситуация предложението на Пехливанов ми изглеждаше повече от приемливо. Наистина трябваше да обърна по-сериозно внимание на сигурността си и на хората, с които се обграждах.

– Слушам те, приятелю! – долових надежда в гласа му.

– Съгласен – разсмях се леко аз.

– Няма да съжаляваш – този път изобщо не си придаде тежест. Усещаше се, че има крещяща нужда от мен.

* * *

Оставих Тупана в хола да прослушва телефона ми. Често го карах да играе ролята на секретарка. Изпитвах досада да отговарям на всевъзможни тъпанари, които ме търсеха за разни услуги. Беше ми забавно да го слушам как разговаря с Маджо, когато не ми се слушаха великите му идеи. Изпъваше огромното си туловище, заставаше мирно и незначайно защо започваше да му отговаря официално на „вие“. На всичко отгоре използваше и „господине“, дума, която винаги съм смятал, че му е непозната.

Проснах се на спалнята вкъщи. Погълнах шепа хапчета и се отпуснах. Имах нужда да поспя малко. Надявах се да се събудя по-освежен. Една мисъл ме занимаваше от три дни насам. Вече за втори път среща човек, който изпитваше неистова омраза към Таки. Може би бях проспал момента, в който дребният се бе превърнал във фактор. Макар и онази нощ Димата да не си призна защо иска да го унищожи, аз добре знаех причината и тя беше повече от достатъчна за човек с позициите на Руснака.

* * *

Случката се бе разиграла преди повече от около година в прословутия „Най клуб“. Заведението се водеше собственост на Пепи Пашев, който беше и собственик на верига стриптийз барове, зад които стояха висши полицаи. Нямахше нищо чудно в това. Истинските „властелини“ на дрогата и покровители на проститутките бяха те. Без тях тези бизнеси не можеха да просъществуват и ден. Иначе в „Най клуб“ Пашев бе обикновен фигурант, поставен от действителния собственик Жоро Илиев.

Системата беше проста – всеки от новоизлюпените босове плащаше годишен абонамент за сепаре. Естествено, че на Пашев и през ум не му минаваше да поиска пари от Димата или Маргина. Безропотно им пазеше най-доброто сепаре, а дали ще си платят сметката, зависеше изцяло от настроението им. Въпросната вечер Димата се забавлявал обграден от обичайните курви. Веселбата му бе развалил Жорко Славов, синът на Стоил, който по това време беше все още жив.

– Бате Димчо – проплакал малкият, – някакви горили ме сбутаха и ми казаха, че не мога да минавам там...

– Кои, бе? – подскочил Димата, който само чакаше да се сбие с някого.

– Ела да ти ги покажа – Жорко повел Димата, следван от цялата си охрана. Синът на Стоил от малък растеше интригант.

Озовали се пред сепарето на подпийналите Къро и Таки.

– Я ми покажи кой ти се дърви? – изрепчил се Димата, след като хвърлил поглед към двамата, които мигновено забили глави над чашите си.

– Ей тоя – малкият показал „анаболна горила“ от охраната на Къро.

Без да се замисля, Димата, а и явно е бил нашмъркан с доста кокаин, се хвърлил върху мъжаката, като преди това направил знак на охраната си да не участва. Обичаше да се доказва сам. Свалил го на земята. След което седнал на гърдите му, сграбчил косата му и започнал да бие главата му в пода. Къро и Таки все още нямаха нужното самочувствие да се опънат на Димата. Продължили да си пият, все едно нищо не се случва. Едно от момчетата на Таки не издържало, като гледало как всеки момент колегата му ще предаде Богу дух. Хвърлил се върху Димата, хванал го за ризата, издърпал го силно назад и му забил два шута в ребрата. С тези си действия вдъхнал кураж на някои от останалите си колеги. Любо и Славчо бяха от новооткритите кадри на Таки, двайсетинагодишни „химизирани животни“. Двамата братя скочили върху охранителите на Димата и така се заформило яко меле. Хората на Руснака бяха обучени без негов сигнал да не правят нищо, а в случая вече бил толкова замаян от яростта си, че не могъл да реагира. В крайна сметка просто бяха извлекли шефа си от заведението и го закарали вкъщи. Именно там се бе зародила смъртната вражда между Таки и Димата.

Руснака изобщо не бе разбрал, че Десо (така се казваше момчето, което му беше скочило) е проявил самоинициатива. Беше си навил на пръста, че Таки и Къро са го насъскали. Макар и младо момче, Десо Боксьора бе отдавна в занаята. Беше започнал като прост охранител при Мето и се беше издигнал до шеф на охраната му. По времето на случката в заведението беше командирован от боса си да обучава хората на Таки. Не си правеше никакви илюзии, че ще му се размине, и поиска разрешение от Методи да се покрие.

На двамата братя Любо и Славчо не им стигнал акълът да направят същото. Димата бе изключително последователен и търпелив, когато ставаше въпрос за отмъщение. Чака повече от година, докато

наемниците му успяха да разстрелят Славчо на някакъв паркинг. На Любо, който беше с брат си, му се бе разминало.

Именно затова бях попитал Димата онази вечер на раздяла в горичката: „Защо само Славчо?“ „За никого не е тайна, Жоро, че имам двама добри снайперисти. Бях изпратил и двамата. В последния момент не могли да се разберат кой в кого да стреля. Явно ги е спипало напрежението. И двамата стреляли в Славчо. Донякъде стана по-добре... Тази маймуна е умряла в зверски мъки. Простреляли го с куршум с изместен център на тежестта. А и така това ще удължи агонията на Любо, докато чака в страх и своя край. Помни че следващият е Десо...“, каза Димата гърбом, докато се отдалечаваше в мрака.

ГЛАВА 5

Ако Таки знаеше колко много хора го мразеха, със сигурност щеше да се скрие в някоя пещера на Олимп, вместо да стои затворен в апартамента си в Бояна.

Пехливанов имаше сериозна причина да го ненавижда. Вярно е, че побоят над Тошо Жабаря го бе вкарал в „А“ група, но след случката с Пехливанов Таки заигра в шампионската лига.

Жоро току-що бе наследил милионите на Поли и бе първият човек, който скочи на сикаджиите. Летеше в облаците опиянен от временните си победи. И идея си нямаше, че след дългото чакане на резервната скамейка, на терена се бе появил новият играч Таки. Разигралата се случка бе изключително унижителна за него. Във въпросния ден Пехливанов отишъл да оглежда апартамент на булевард „Пушкин“. Мястото му се сторило перфектно от охранителна гледна точка. Все още нямал никаква представа, че поради същите причини в кооперацията се бяха настанили Къро и Таки. Изключително доброто разположение било голямо преимущество според него. Пресичащите е наоколо булеварди даваха възможност, освен да преминава с над 200 км в час, и да се влиза директно в подземния гараж, който имаше изход към апартаментите. Огромната скорост, с която можеше да се прибере в дома си, не оставяше никакъв шанс на евентуално дебнещи наемници. Без значение какви оръжия биха избрали да използват. Дори и най-точният снайперист не би уцелил движеща се мишена с такава скорост, какво оставаше за гранатометите, чийто снаряд винаги даваше големи отклонения. Автоматчици и бомбаджии пък нямаше къде да се скрият на булеварда, по който и без това сновяха постоянно полицейски коли. Все пак малко по-нагоре бе президентската резиденция.

Подлъган от предприемача Балабанов, Пехливанов отишъл на оглед. Балабанов му обяснил, че само два от апартаментите са заети, като услужливо му бе спестил защо на такова престижно място повече от година не е могъл да продаде останалите жилища. Макар и идеално да знаеше, че никой не иска да бъде съсед с Къро и Таки. Единственото, което малко го оправдаваше като човек, не познаващ нашия свят, вероятно беше, че се е надявал да продаде апартамент на човек от същата черга. И така да превърне сградата в нещо като ВИП кооперация за мутри. Неподозиращият Пехливанов оставил охранителите си малко по-

нагоре, да не би случайно да уплаши предприемача с многобройната си охрана и да изпусне апетитната сделка. След като огледал и одобрил апартамента, дори си стиснали ръцете. Малко преди да се разделят, на входа се разиграла драматична случка, която по-късно Пехливанов ми разказа, докато му бях на гости в имението му на Щъркелово гнездо.

– Бях решил да купя апартамента, Жорка, и вече се договаряхме кога ще изповядаме сделката, когато незнайно откъде към нас видях да се приближават пет-шест души, водени от някакъв дребосък. Веднага се хванах за пистолета, помислих, че са наемници, дошли да ме убият – пое за миг въздух Пехливанов, докато ми разказваше историята, сякаш отново я преживяваше. – Но този дребният ми се усмихна широко и почтително ме поздрави: „Здрасти, Жорка“. С това ми свалиха гарда. Нали знаеш колко хора ме познават и ми се натягат. На всичко отгоре сред тях разпознах и Десо Боксьора, който нанесе на Балабанов кроше. Само за секунди останалите се нахвърлиха върху предприемача с безброй удари, оставиха го кървящ на земята, след което почтително ми казаха „довиждане“ и се отправиха в неизвестна посока. Онзи дебелак си бе глътнал езика и щеше да се задуши. Едва успях да му го извадя, нахалпа ми цялата ръка, след което, въодушевен, че съм му спасил живота, изхрани цялата се насъбрала кръв върху ризата и лицето ми. И аз не знам как му се вързах и отидохме СДВР. Помоли ме да му стана свидетел – въздъхна Пехливанов. – След като го огледаха скептично, полиците го попитаха има ли кой да потвърди случката. „Естествено, ето го човека – Жоро Пехливанов, едва ли ще отрече! А и няма кой да го натисне да си оттегли показанията!“ – гордо отсякъл предприемачът.

Жоро написал обясненията си и се прибрал вкъщи, където жена му едва не припаднала, като го видяла целия в кръв. Помислила, че е смъртоносно ранен. Малко по-късно вечерта му звъннал Мето Илиенски. „Абе, приятелю, разбрах, че е станало недоразумение. Днес следобед си дал показания срещу едни мои хора“ – заусуквал го Мето. „Не знаех, че са твои...“ – отговорил му Пехливанов, който не искал конфронтации с други, Младен му бе достатъчен за враг, а нямал намерение да си навлича гнева и на целия ВИС. Разбрал ситуацията, старият играч Мето го бе унизил докрай. Предложил му да се срещнат с неговия човек, за да се разберат. Това наистина удари в земята Пехливанов, който трябваше да се изправи пред новоизлюпен мафиот. Половин час по-късно му звъннал Таки:

– Как си, колега – бодряшки попитал той. – Какво ще кажеш за една срещичка в „Марая“? – с това обръщение го бе застрелял тотално.

Пехливанов не могъл да приеме, че някакъв наемник на Методи се опитва да се държи с него като с равен. Все пак отишъл на срещата в „Марая“, където съвсем се шокирал.

– Станало е недоразумение, колега – почнал да го дразни Таки, – но да знаеш, че ти направихме услуга. Този Балабанов е голям измамник, на нас ни дължи сума ти пари. Кооперацията е под запор – излъгал го Таки, – ти нали ще си оттеглиш показанията срещу мен? – минал по същество след това дребният.

– Разбира се – процедил през зъби Пехливанов, вече бил обещал на Методи. – Нали сме в един занаят. Никога няма да предам свой, за сметка на някакъв дебел мазен бизнесмен.

Двамата се бяха разделили приятелски, като Таки дори му обещал реванш.

– Абе, тоя твой човек, луд ли е? – звъннал Пехливанов на Методи. – Той май бърка годините, живее в 93-та, а не в 2001-ва... Такива просто ти се правеха тогава...

– Спокойно, Жорка, всички сме правили грешки на тези години! – Методи не обичаше да оставя лошо впечатление от себе си и, за да смекчи малко нанесеното унижение, му бе разказал историята, как заради глупостта на Таки е платил глоба на Филко Славов.

* * *

Година по-късно около случката с Димата и сина на Стоил нарасналата между тях омраза в крайна сметка ескалира. Случаят беше идентичен с този на Димата. Пехливанов и Таки се бяха засекали в друго известно чалга заведение. Историята ми разказа Симо – вече бившият шеф на охраната на Пехливанов.

– Нашия Бай Георги огледа цялото заведение и накрая се настани на една маса, точно срещу Таки и Къро. Сякаш нарочно търсеше конфронтация с тях. Цяла вечер стояха и пиха с Кирчо Малкия, като хвърляха кръвнишки погледи към съседната маса. Накрая Таки отиде до тоалетната и Бай Георги реши, че точно тогава и на него му се пикае. Както си му е редът, придружихме го дотам, но целият коридор бе обграден от маймуните на Таки, които размахваха 700-грамови чукове. Аз, освен като полицаи, съм бачкал по неволя и в строителството – обясни ми Симо – и затова на око прецених колко тежат. Пазех гърба на Бай Георги, а отпред бях оставил едно момче, което доведох наскоро – Митко Щангиста. На моите години, но голям здравеняк. Опита се да разблъска момчетата на Таки, но онзи Любо Дългия, главатарят им, го подпря с чука в

главата. Предвидливо реших да се върнем и подхванах Бай Георги да го измъкнем. Не можехме да се мерим – ние бяхме четири човека и Кирчо с двама-трима, а онези – поне двайсестина. Шефът се ядоса много и започна да блъска по стените и да крещи: „Какво излиза сега, че не мога да вляза да се изпикая?“

Края на случката ми бе разказал лично Пехливанов. Естествено, бе пропуснал момента, в който не е могъл да се добере до тоалетните, неговата версия бе, че Таки привикал хората си в тоалетната, явно ги надъхал и след това обградили него, Кирчо и всичките им охранители. Пехливанов използвал предимството си, че притежавал законно оръжие. Момчетата на Таки до един бяха рецидивисти и посмъртно не можеха да се сдобият с разрешителни.

– Извадих пистолета и заредих. Моите борсуци – страх не страх, заредиха и техните. Опряхме се един в друг и започнахме да отстъпваме към изхода. Молех се някой да не ни скочи, защото трябваше да го застрелям и след това да го лежа... За беля онзи дългият – Любо Чука, започна да прескача от маса на маса, като орангутан, насочвайки се към мен. Явно се беше надрусал яко и не му пукаше от куршумите. Вече обирах мекия спусък, когато се намеси Десо. Сигурен съм, че не обича Таки, защото Методи го командирова при него едва ли не насила. Затова с всичка сила се развика по Таки и Къро: „Какво правим бе, босове? Със Жоро няма какво да делим! Само ще направим услуга на някой друг, като се изтрепем помежду си“. Къро и Таки все още зависеха от Методи и знаеха, че Десо ще му предаде случката едно към едно и той нямаше да толерира глупавата им постъпка. Затова веднага смениха тактиката. Наредиха на Любо да слезе от масата, а мен и Киро поканиха да прием заедно, за да стоплим отношенията. Предложиха да забравим за случая и изобщо да не занимаваме Методи, който и без това си имаше много проблеми. Естествено, че не приех. Още на другия ден отидох при Методи да го попитам, така ли ще я караме нататък. Предупредих го, че ако търси война ще я получи. Той на мига вдигна телефона на Таки и пред мен му се навика здраво, като на малко дете.

Самият аз помнех добре тази история, защото след като Симо и Пехливанов ми я разказаха, аз я предадох лично на Младен. По това време още поддържахме отношения. Без да си помисли, че ще ми навреди, в типичния си стил Младен я разказа на Димата, естествено, с леки изменения. Беше му обяснил, че по пътя към тоалетната са подпрели главата на самия Пехливанов с чук. От своя страна Димата веднага попитал Пехливанов, дали е истина. Жоро побеснял, но бе хвърлил вината

върху Таки, който обичаше да поукрасява подобни истории. По-късно когато и аз полюбопитствах за историята с чука, той призна за Митко Щангиста, но ми обясни, че в мелето не видял, а разбрал чак след като напуснали заведението.

– Нали се сещаш, че ако бях забелязал, щях, без да се замислям, да стрелям на месо – с агресивен тон се бе опитал да изтъкне тогава.

Всичко това беше минало. Опитният дипломат Методи отдавна бе изчезнал или поне така си мислеха наивниците. Никога не се бях съмнявал, че е мъртъв, а онази вечер Димата ми бе разказал как точно е станало и че го е научил, когато заедно с Маргина са подслушвали кабинета на Стоил, докато е обсъждал поръчката с хората си.

Макар и да работеха във вражески групировки, Методи и Стоил открай време поддържаха приятелски отношения. Именно те двамата донякъде се опитваха да опазят мира между ВИС и СИК. Лошото бе, че Стоил си повярва и реши да притежава и двете групировки накуп. Бяха се запознали с Таки покрай едно бронирано „Ауди“, което Методи бе поръчал, за да подсигури храненика си, малко след сблъсъка му с Пехливанов. Не си правеше никакви илюзии, че Пехливанов ще забрави за случката. Знаеше че е злопамятен и не прощаваше обиди.

Стоил беше стара лисица. Веднага бе надушил, че в Таки има хляб и че ролята му на клакьор не го устройва. Бе поканил на тайна среща него и Къро. Убедил и двамата, че трябва да вземат нещата в свои ръце. Като обикновени фигуранти на Методи, ги бе открехнал, че по всяко време може да ги изхвърли на улицата. Стоил бе заложил на това, че и двамата бяха живели много бедно и едва ли щяха да се върнат към мизерния начин на живот. Капанът бе щракнал.

И едните, и другите бяха си направили сметка какво печелят. Стоил знаеше, че отърват ли го от приятеля му Методи, ще може да сложи ръка на бизнеса му – и легален, и нелегален, който се управляваше съответно от Къро и Таки. Нещо, за което можеше само да си мечтае. На всичко отгоре щеше да се сдобие с нови дресирани кучета в тяхно лице.

Но двамата бездействаха и Стоил бе намерил оригинален начин. Беше се снабдил някъде от чужбина със смъртоносния щам на вируса на хепатит С. Обяснил, че е достатъчно само да бъде драснат със заразения предмет.

Методи наистина се разболя. Оказа се обаче че Стоил не е знаел нещо съществено за болестта. Фактът, че беше слаб и сух, но много живлав, го бе спасил. Явно шамът се развиваше добре само при пълните хора.

След няколкомесечно тежко боледуване Методи бе показал първите признаци на възстановяване. Наложило се Стоил да действа мълниеносно и да си свърши работата сам. Определено беше голям куражлия. Обадил се на полу-възстановения Методи, като му обяснил, че спешно трябва да се видят насаме с Бойко Борисов. Уж Бойко имал информация, че генерал Васил Василев, който по това време беше шеф на Националната полиция, искал да направи мащабна акция срещу дрогата. Самият главен секретар не смеел да я прекрати, за да не се дискредитира, но все щели да измислят нещо да спасят поне кокаина. Публична тайна беше, че откакто Бойко стана главен секретар, приемаше пари от Методи, за да пази кокаина, и се опитваше да го убеди да се откаже от бизнеса с хероин. Изтъкваше причината, че Европейските служби гледали с много по-лошо око на него. Все пак не трябвало да се допуска този тип пазари да се контролират от арабите, а парите трябвало да отиват при Големия бял брат.

Колкото странно да бе, като престъпник и бос от висок ранг, Методи бе изключително доверчив.

Беше се вързал и излязъл без лична охрана. Качил се в колата, с която Стоил бе дошъл лично да го вземе.

– Големи шубелии сте, трябваше да се обърна от шофьорската седалка и да го застрелям лично в челото. Какво направихте вие? После само го закопахте! – крещял Стоил по хората си от касетката, която Димата и Маргина като втрещени прослушали по-късно.

Онази нощ Димата ми бе цитирал дословно чутото от записа на касетата. И в гласа му долових възхищение от себе си, може би доволен, че по-късно сам се е справил със самия Стоил.

ГЛАВА 6

Петте черни G класи паркираха пред входа на „Най клуб“. В една, която лично Пехливанов управляваше, се возехме двамата. В другата беше Пепи Шангата, или Фюрера, както го знаеха в подземния свят. Част от охраната ни и Кирчо Малкия бяха в останалите джипове, следвани от още няколко коли с наши момчета. Предвождаше ги Тупана, който по предварителни инструкции слезе първи, следван от хората си, и започнаха да ритат и удрят с юмруци насъбралите се отпред таксито. Не подозирахме никого от тях за скрит атентатор, но просто трябваше да направим нужното впечатление. Аз, Кирчо, Пепи и Пехливанов влязохме в заведението, плътно обградени от охранителите, които забиха по ъглите цялата охрана на заведението, след което разбутваха излизащите хора по стълбището и крещяха: „Дайте път!“.

Настанихме се в сепарето на Пехливанов, на стратегическо място, точно в средата на заведението, откъдето се наблюдаваше целият дансинг. На масата вече бяха услужливо сервирани две бутилки водка „Руският стандарт“ и три кани с портокалов сок. Управителката чудесно знаеше какво пием. Беше забравила непредвидимия Фюрер. Той вдигна ръка напред досущ като Хитлер, когото всячески имитираше, и само след минута момчетата му довлякоха на ръце управителката до масата.

– Къде ми е уискито! – разкрещя се истерично Фюрера.

– Ти всеки път пиеш различни неща, Пепи! – оправда се уплашено момичето.

– Докарай бутилка Tullamore – поуспокои се той, като ни учуди с евтино уиски, което поръча.

На огромното сепаре се бяхме разположили само тримата. Двайсетината човека, които водехме с нас, стояха прави около сепарето, с цел да препречат пътя на всеки, който се опитваше да мине, не че изобщо имаше такива кандидати. За разлика от Таки не слагахме хора пред нас.

– Видя ли ви да блъскате жена, ще ви уволня! – бе наредил Пехливанов, който го играеше джентълмен. – Ако ми е писано да ме убие някоя курва, така да е... – правеше се на интересен той.

Аз и Пехливанов бяхме облечени спортно – с риза и дънки, Киро дойде костюмиран, а отгоре с дълъг черен балтон. Фюрера бе особено ексцентричен – дънки с кръпки и яке, облепено цялото с нашивки. След като си взехме наздраве, Киро се излета тежкарски в сепарето, запали

цигара, придаде си важен вид, като от време на време пригладдаше мазната си дълга коса. Все по-често го улавях, че се опитва да имитира Поли. Фюрера, седнал по средата, също се поотдръпна назад в тъмното, качи краката си върху диванчето, извади телефона си и се заигра с него.

– Разбра ли, че Димата е заминал за Щатите? – обърна се към мен Пехливанов, докато внимателно оглеждаше дансинга.

– Как тогава ще осъществим плана си – ядосах се аз. – Докато ние рискуваме и се влачим по тия заведения, за да се правим на страшни, Руснака си пече задника някъде из плажовете на Калифорния.

– Няма значение... Нека си свършим нашата работа – почеса се по брадата Пехливанов, който също беше посветен в плановете на Димата за Добрия, Лошия и Злия. – А пък после... – хвърли той изпитателен поглед към Фюрера, който продължаваше да се занимава с телефона си – ще видим дали Маргина и Димата ще изпълнят своята част от уговорката – след което се наведе и прошепна в ухото ми: – По-тихичко, нали знаеш, че Пепи им е очите и ушите...

Разговорът ни прекъснаха две преминаващи момичета, на които охранителите учтиво направиха път.

– Жоро! – изненадано извика едната и се хвърли на врата на Пехливанов и стресна мнителния Фюрер, който подскочи рязко и се отдръпна два метра встрани.

– Да еба и гадната курва... – процеди той като видя, че е позната на Пехливанов.

– Сядайте при нас – отмести се Жоро и настани момичетата между себе си и Фюрера.

Чак сега разпознах тази, която му се бе метнала на врата – Силвия курвата от квартала на Пехливанов, която бе нашумяла след еротичната фотосесия с футболиста Митко Бербатов и се изживяваше като топ гримьорката на звездите. И вече се представяше като госпожица Стойчева. Някога бе започнала работа като сервитьорка в новооткрития Red bar на Пехливанов. В последствие забременя и трябваше да напусне. Но бащата не искаше да поеме отговорност. Наложил се да го посплашим. Явно го бяхме направили добре, защото той се ожени за нея. Казваше се Наско и беше вокал на набиращата все още скорост по онова време рок група БТР.

– Приятно ми е, Силвия – подаде ръка към мен, явно не ме позна, тъй като през последните години се бях променил доста. Опита се по същия начин да се представи и на Фюрера, но ръката ѝ увисна във въздуха. Пепи продължаваше да гледа трескаво дисплея на телефона си. Кири

Малкия галантно я измъкна от неловката ситуация, като пое дланта и я целуна. „И този трик го е усвоил от Поли...“ – помислих си аз.

В типичния си стил Пехливанов се разговори по женски със Силвия и приятелката ѝ. Той умееше да разговаря с жените доста добре, влизаеше в темите им, успяваше да напипа тънката струна на женската им психология.

След втората чаша водка Киро Малкия се отдаде на любимото си занимание, обграден от лично придружаващите го осем човека. На всеки петнайсет-двайсет минути отиваше до тоалетната, където, пазен от тях, шмъркаше на воля. След третото му завръщане започна да пие водка направо от бутилката и да замеря танцуващите с късчета лед. Пеппи Щангата продължаваше прехласнато да гледа в телефона си. От време на време надаваше радостни възгласи и удряше с юмрук по дивана. Цялата ситуация беше абсурдна. Мен ме бе обзела скука и от време на време пренареждах охраната, която бе под видимо напрежение. Всъщност целта на това „културно-масово мероприятие“, както го наричаше Пехливанов, бе да се сблъскаме с Таки, който предишната седмица здраво бе вилнял в същото заведение. Пристигнал с четирийсет човека, целите облечени в черно и най-демонстративно върху якетата си с бронезилетки.

* * *

Както Пехливанов бе подхвърлил, Димата бе в Калифорния, където от години си бе закупил къща. През последните години инвестираше всичко изкарано в България, в недвижимо имущество в Щатите. Беше си направил сметка, че му трябва още две-три години, за да стане рентер и да не напуска калифорнийските плажове.

Тази вечер от Таки нямаше и помен. Всичките му дилъри се бяха разбягали още с пристигането ни. Бяхме решили да останем до сутринта. Вече знаехме схемата му да поддържа страховития си имидж. Научаваше къде се събираме, изчакваше, докато си тръгнем, и на мига се изсипваше с хората си в заведението. На другия ден вече всички говореха колко е страшен и как заради него сме избягали.

* * *

Наближаваше почти четири сутринта, когато Пеппи най-накрая реши да ми сподели еуфоричното си настроение и ми показа на телефона си как едно от дежурните момчета в клуба му (Пеппи контролираше над

двайсет подобни клуба за проститутки) прашало по интернет картинки на жени, които правят секс с животни. Беше толкова задълбочен да смения картинките на дисплея, че не обърна внимание на отвращението ми, когато с победоносно изражение ми показа секс на жена с магаре.

Киро Малкия се бе затворил за пореден път в тоалетната за дълго. Пехливанов не се сдържа и отиде да го провери какво прави. Оказа се, че е в толкова тежко състояние, че не можеше да си направи линиите и ги попиляваше по пода. Жоро го изгледал укорително, но това едва ли би направило впечатление на човек, който вече бе изшмъркал почти 20 грама. Макар и да беше слаб и сух носеше много както на пиене, така и на дрога. Пехливанов само поклати глава и се върна на масата, където с двете майки бяха на вълна гримове.

Самият аз бях на ръба на отчаянието пред тази гледка. Не можех да проумея как трябваше да реагирам, ако в този миг в заведението влети Таки с групата си. Нямах идея как щях да се оправям сам. Странното беше, че Пепи вече довършваше цялата бутилка уиски и литър и половина минерална вода, а не бе отишъл до тоалетна. Изглеждаше ми напълно събран.

След около пет часа пълно мълчание и притичване до тоалетната, накрая Киро Малкия се добра до масата и реши да обърне подобавашо внимание на циганския оркестър и певицата Пепа Секса.

– Абеeee, вие менее уважавате ли ме, или не ме уважаватеее?... – закрещя типично по пиански Киро, като завалеше думите.

Уплашената Пепа и циганите на мига се събраха около него. Пепа започна да му пее на ушенце, а оркестърът се опитваше да му угоди, като подхващаше едно след друго чалга парчета.

– Не ми харесва... – дереше се Киро – Искам нещо по-мангасарско...

– Иска нещо по-мангасарско – превеждаше Пепа на музикантите, а самата тя се тресееше от страх.

Накрая се спря на вариант да поздравяват него, мен, Пехливанов и Фюрера. И след всяко парче имената ни къртяха из заведението. Пехливанов, който мразеше излагациите, извади и раздаде пари на Пепа и оркестъра, като дискретно им направи знак да се отдалечат. Именно тогава Фюрера доказа защо се бе превърнал в най-довереното лице за мокри поръчки на Маргина и Димата. За миг показва истинската си същност. Сви двата си пръста във вид на пистолет и заплашително ги насочи към Пепа и оркестъра.

– Сега ще видиш как съм ги обучил – прошепна ми в ухото.

Пепа, вместо да се отдалечи по нареждане на Пехливанов, се доближи и отново запя поредната чалга тъпотия, като заместваше името на лирическия герой с това на Фюрера.

– И за Фюрера, специално... – с последни сили успяваше да извика тя.

На Пепа и това не му бе достатъчно. Явно бе решил да ни демонстрира цялата си програма. Направи отново заплашителния знак към циганите, които отнякъде разстлаха бял чаршаф пред сепарето. Завързаха и бели кърпи на главите си, коленичиха и започнаха да се молят като в транс с думите: „Ооо, фюрер, фюрер наш!“

Вбесен, че една проста певица бе пренебрегнала жеста му да се отдалечи, Пехливанов потърси успокоение в тоалетната и изпусна цялата тази атракция. Върна се едва когато Пепа ги бе прогонил и отново се бе заел с любимото си занимание да гледа картинки.

– Абе, Кире! – обърна се той към Малкия. – На тая певица й дадох сума ти пари, а тя не поздрави Пепа нито веднъж. Да не вземе да се разсърди?

– Ти дойде на мен да четеш морал в кенефа – разхили се Киро. – Ама май теб алкохолът здраво те е хванал. Не чу ли, че цяла вечер имахте поздравя за Фюрера? Та те и метани на бял чаршаф му правеха...

– А кой е тоя Фюрер, бе? – продължи да недоумява Пехливанов.

– Абе, Жоро, толкова ли се напи? – ядоса се Кирчо – Цяла София нарича Пепа „Фюрера“.

– Пълни глупости – обърна се Пехливанов към мен, след като ядосан даде гръб на Кирчо. – Идиотът сам си е измислил този прякор. И двамата с теб го знаем от не по-малко от десет години. Откакто е създаден СИК, работи като портиер на вратата. Сигурен съм, че през цялото това време, докато им е отварял вратата, е мечтаел да стане като Маргина и Поли. Този е някакъв абсолютен комплексар. Вече съжалявам, че го взехме с нас, но няма как... – продължи да говори сам на себе си, тъй като аз не му обърнах внимание. – Нали го играем партньори с Маргина и Димата – присви злобно очи той.

Донякъде Пехливанов беше прав, че Фюрера беше изтъкан от комплекси, но от стария ми кадър Серафим знаех, че е смел, фанатично верен на Димата и Маргина. Беше накарал Серафим и групата му в продължение на две години да убиват почти без пари. След първото престъпление заплашваше килърите си, че нямат шанс да се измъкнат, и единствено то, което трябваше да правят, е да продължават с поръчките. Серафим се бе излъгал на няколко пъти да му поиска малко повече пари, но

вместо тях получил солидна порция бой. Все пак вездешният му началник – Фюрера, му бе дал някакъв минимален шанс. Разрешил му да наеме от свое име хора, които да убиват. Така щял да взима по-малко пари, но нямало да го прави лично. Пепи го уверил, че това е част от процеса на израстването му в йерархията.

С присъщата си тъпота и наивност Фиката бе обиколил по-буйните момчета из квартала си и им предложил да се занимават с мокри поръчки. Явно не бе попаднал на подходящите хора, тъй като славата му на килър за кратко обиколи „Орландовци“ и всички се криеха от него.

Всъщност Фиката вече от няколко месеца търкаше наровете в следствения арест, обвинен в убийството на Степан Рибакков – молдовец, когото пресата набеди, че е физическият убиец на Илия Павлов. Истината беше далеч по-различна. И тази история знаех от Димата. Серафим бе застрелял лично със снайпер Илия Павлов. Руснака си нямаше и на идея що за идиот е Фиката. Смяташе го за голям професионалист.

След като прочетох вестниците, веднага бях навързал нещата.

Илия бе убит със снайпер, привързан с въже към едно дърво. Този трик използваша навремето снайперистите в Босна, за да не разместят в последния момент пушката. От години знаех, че любимият филм на Фиката бе един за войната в Босна, където главният герой използваше същия начин на действие.

За неразбиращите занаята ни по-странно бе, че още на другия ден застрелял и Рибакков. Но като добър познавач на душата на Фиката знаех защо го е направил. Убийството на Илия му бе дало страхотно самочувствие. Сигурно се бе надървил от факта, че е застрелял най-могъщия мъж в България. Поръчката за Рибакков Димата бе спуснал преди повече от шест месеца. Молдовецът бе част от групата, която се бе опитала да организира убийството му заради това, че ги бе измамил в житна афера. Основния му съдружник – също по прякор Руснака, Фиката бе застрелял във Велико Търново.

Убийствата никога не ставаха като по учебник. Винаги случайно и в най-подходящия момент. Мястото се определяше пак случайно и няма нищо общо с тиражирания медиен термин „показно убийство“. Всеки килър иска да ликвидира жертвата в тъмна гора, далеч от хорски погледи, но съвсем логично това нямаше как да се случи. Случайността отне живота и на Рибакков. Нямаше никаква връзка между неговото убийство и това на Илия Павлов. Просто Серафим бе използвал момента да свърши с двете поръчки в толкова кратък срок, тласкан от алчността и чувството за себедоказване. След като бе преживял изнасилването си,

манията му да се изкачи на върха на топ класацията на килърите не му даваше покой.

ГЛАВА 7

След като се убедихме, че в „Най клуб“ нищо нямаше да се случи, предложих на моите съдружници да отидем в бар „Домби“. Пехливанов и Киро не бяха особено ентузиазирани. „Домби“ бе известно като висаджийското гнездо, така да се каже, това бе интимното място на Жоро Илиев. Дрогиран и обграден с курви, понякога изкарваше по 70 часа. Преди години с Поли бяхме отишли там да го търсим по работа и попаднахме на странна гледка. Жоро бе подредил десет голи момичета, десет широки магистрали кокаин, както и няколко хапчета виагра. Дърпаше едната линия, лапаше хапче виагра и започваше да чука най-близкостоящата мацка и така, докато не свършеше кокаина и не минеше през всички. След това правеше половинчасова пауза и започваше отново. Тогава бе прекъснал за момент заниманието си и чисто гол преговаря с нас. Което, между другото, си беше нормален негов подход.

– Този е истинско животно... Има железен организъм. Всеки на неговото място би получил инфаркт или инсулт! – бе обобщил тогава Поли.

* * *

По същия начин Жоро поканил Маджо, придружаван от Иван Славков-Батето на плажа на „Мария Луиза“. Предишната вечер бил шамаросал малък Тошко в „Ескейп“. Поводът бил, че малкият предложил секс на фолкпевицата Глория. Тя му обяснила, че е гадже на Жоро. Подпийналият Тошко я обидил, като й казал, че е гадже на всички, както и че на Жоро всички са му гаджета. Тогава, ядосана, Глория се обадила и минути по-късно влетял Жоро, побеснял от неуважението на разглезенния синковец. Батето и Маджо отишли с намерението да изгледят отношенията и да предпазят малкия от други подобни набези. Заварили Жоро, който играел футбол чисто гол. Поканил сконфузените си гости в офиса, кръстосал крака и докато играел с члена си, ги уверил, че двата шамара са напълно достатъчни и няма намерение да отмъщава за в бъдеще.

* * *

– Искаш да отидем в бърлогата на звяра? – разтри носа си Пехливанов видимо притеснен, макар че се опитваше да изглежда небрежен.

– Отиваме! – прекъсна колебанието му Щангата. Оказа се, че той никога не бе стъпвал там. Гонеше го любопитство и искаше да представи височайшата си особа пред баш висаджиите.

Кортежът ни задръсти „Граф Игнатиев“, където се намираше „Домби“. Някъде около входа ни махнаха приветливо поизмръзнали полицаи, които учтиво помолиха да оставим човек, който да размести колите, тъй като след малко тръгвали трамваите. Макар и да приближаваше пет сутринта, в „Домби“ купонът едва сега започваше. В зависимост от клиентите се случваше заведението да не затваря по няколко дни. Този път те бяха от средна ръка. Позабравени висаджийски герои, отдавна загубили благоволенieto на боса си. Старият рецидивист Янко Лудия и още няколко подобни компании. Имаше и един настоящ фаворит на Жоро – Митко, който бе най-добрият културист в България и един от любимците в охраната му. Единствено на него му стана много неприятно, че сме нахлули в „светата обител“ на шефа му, и започна да върти телефони. После разбрахме, че е звънял на Жоро Илиев, който не изявил желание да праща хора да ни гонят.

Щангата брутално се настани в сепаре, пълно с висаджийски проститутки. Очарова се от факта, че го познавали. Или поне така го излъгаша, тъй като го смятаха за потенциален клиент.

Пехливанов пък се усамоти със Силвия гримьорката, която довлече от „Най клуб“. Приятелката й рано-рано си бе заминала и сега тия двамата се държаха като влюбени гълъбчета. Аз и Киरो Малкия, който за пореден път се бе освежил с кокаин и за момент бе неутрализирил влиянието на двете бутилки водка, които бе изпил, приседнахме на бара. Охранителите ни обградиха и така Янко Лудия и компанията му се озоваха без места.

– Абе – изнерви се изведнъж Кирчо, – Пехливанов луд ли е? Какво й сваля звезди на тая парцалана? Нали цяла София я ебе по кенефите на заведенията? – след което стана, приближи се до тях, сложи ръка на рамото на Пехливанов, хвана Силвия за ръката и каза на висок глас.

– Жоро, няма ли да я влачиш тая в кенефа, бе? К'во си губиш времето в празни приказки?

Пехливанов се изчерви като рак и видимо се ядоса. Но Силвия, която явно бе свикнала на такова отношение, едва ли не подскочи от радост и го издърпа към тоалетните. Подадох знак на поголяма част от охраната да го последва и да не пуска никого.

– Ще те чакаме след малко и теб, Кире! – подвикна весело Силвия, преди да се скрият от погледите ни.

Видях, че Щангата за момент прекъсна заниманието си и ги проследи с презрение. След около десетина минути долових разправия откъм тоалетните. Отидох бързо да проверя какво става. Нашите момчета, които пазеха спокойствието на Пехливанов, не пускаха Янко Лудия да пи-кае. Той го играеше голям бабайт, но си знаеше нивото, като типичен селски хитрец бе преценил, че момчетата изобщо не го познават и бяха на път да го смелят от бой. Знаех Янко отдавна и го съжалих, поради факта, че е трудно, когато си бил сто години тарикат, някакви новобранци, пък макар и нашите, да те унижават. На обеднелия и изхвърлен от схемата Янко не му бе останало нищо освен уважението, с което все още се ползваше в средите. Разбутах момчетата и го пуснах в една от тоалетните. На мига осъзнах, че не съм постъпил правилно. Той ме изгледа с по-голяма омраза от тази, с която гледаше на охраната. Не обичаше подаянията. Тъкмо се чудех дали да не наредя да го понабият малко, когато се появи Киро. Неговите хора го издърпаха от тоалетната, без да му обръщат никакво внимание, а Киро влезе, за да се включи в оргията със Силвия.

Бях вече безкрайно отегчен и потърсих Тупана да разменим някоя и друга приказка. Той похъркваше, дълбоко заспал в един от джиповете. Явно новата работа не му допаднаше. С мен бе свикнал на много по-облекчен режим. Принудих се да приседна до Щангата и се опитах да го разговоря:

– Няма ли да изкарате Серафим от затвора?

– Голям глупак е т'ва момче – оживи се изненадващо Пепа. – Бях извадил информация от куките, че ще правят тараш в дома му. Обадох му се и го предупредих, ако има нещо нередно в къщи да го разкара.

– Как така се оказа, че намериха цял арсенал в тях тогава? – изненадах се.

– Ами как? Разказал на адвокатата, който му пратихме, че бил с гаджето си, и го домързяло да покрие оръжието. Иначе вършеше добра работа! – въздъхна с носталгия Фюрера. – Разбрах, че навремето си му причинил страшни неща – погледна ме любопитно Пепа, сякаш не бяхме цяла нощ заедно, а ме виждаше за първи път.

– Стари истории... – магнах с ръка. Нямах намерение да разказвам на Пепа за личните си похвати.

– Стари, стари, ама като го вкарах в занаята и свърши една-две работи, поиска от мен разрешение да те застреля.

– Че що не му го даде? – подразних се аз.

– Нямах как, нали си част от нашата организация – равнодушно

подметна Пепи. След което реши да промени темата, явно му стана неприятно. – Не мога да разбера – оживи се отново той, – как така Серафим ще го съдят за това, че е оставил кръв по запалената кола, с която се е оттеглил (при стрелбата по Рибакон на Серафим му се бе пръснал заглушителят и го одраскал. Бяха го задържали на база ДНК анализ. – бел. авт.). А онзи – хърватинът Иван Може, който застреля Шаки по поръчка на Младен, на всичкото отгоре уби и униформено полицаиче, след което го заловиха с тяхната кръв по маратонките. И Маргина ми каза, че скоро щели да го оправдаят.

В първия момент се стреснах, че Пепи така смело разказва за убийствата, които е поръчал на Серафим. После осъзнах, че до такава степен се е вживял в занаята си, че го смяташе за нещо нормално. Преди време Киро Малкия ми бе подхвърлил, че като пишат за него във вестниците, че именно той стоял зад поредица от убийства, Фюрера си изрязвал статиите и ги пазел за спомен.

– Явно Младен, макар и в чужбина, все още има по-големи позиции в съдебната власт от Маргина – погледнах с иронична усмивка Фюрера. Знаех, че Маргина му е абсолютен идол, нещо като негов върховен гуру в живота, и думите ми ще му прозвучат като светотатство, но вече бях толкова изморен, че не ми пукаше от нищо. Оказах се прав. Фюрера неочаквано прекрати разговора и защрака с телефона си.

Неловкото мълчание, настанило се между нас, нарушиха Пехливанов, Киро и Силвия, които дойдоха силно зачервени, с омачкани дрехи, но развеселени от приключилата малка оргийка.

– Пепи, миличък – прегърна го изненадващо Силвия, забравила грубия му отказ да се запознае с нея, – искаш ли сега вие двамата да дойдете с мен? – посегна с другата ръка към главата ми.

– Слушай ме сега, ако искам да се целувам с Киро и Жоро, ще го направя директно, а не през теб гаден парцал! – заключи Фюрера.

– Не мога да те разбера, Пешо – захили се Киро. – Що така мразиш курвите, щом като цял ден бачкаш с такива?

– Тва е само работа. Искам, като излизам да се разтоварвам като тази вечер, да нямам никакво вземане-даване с такива като тази... – хвърли поглед към Силвия, която изобщо не се бе почувствала обидена. Напротив, сияеше.

Добре че покрай скандала, който й вдигна Пепи, забрави за мен. Иначе трябваше да я овикам и аз. Открай време се отвърщавах от нея.

ГЛАВА 8

Към девет сутринта вече нямаше какво да правим в „Домби“ и се изнесохме, след като часове наред с присъствието си унижавахме висаджиите. Гвоздеят на вечерта бе, когато диджеят започна да поздравява с всяка втора песен Пехливанов. Изнервен, че забравят за него, а и за да подсказе все пак кой е, Фюрера заплаши диджея и до напускането ни всички поздрави вече бяха предназначени за него. Таки нямаше никакво намерение да се появява, а дори босът му Жоро Илиев не предприе никакви мерки.

Качихме Пехливанов и Силвия в бронирания му джип. Настояваше да я изпрати, след което да се прибере вкъщи. Не пожела никой от охранителите да го придружи. В тежко бронирания джип се чувстваше напълно спокоен. При положение че нямаше намерение да слиза никъде, а и явно, освен да изпрати, смяташе още веднъж да изклати Силвия, преди да я пусне.

Аз, Пепи и Киро с целия кортеж се отправихме към Симеоновско шосе. Малко преди да си тръгнем, Пепи се присети, че Димитър Вучев – Демби му дължал двайсет хиляди лева. След смъртта на Косьо Самоковец Демби бе потърсил протекции при новоизгряващия Фюрер. В типичния си стил му бе завлякъл двайсет хиляди лева за хероин, който да раздаде на дилърите си. Демби бе известен с разточителството си и вместо да купи стоката, профукал за една вечер парите в Playboy бара. След което, уплашен от последиците – той добре знаеше, че зад Щангата стои Маргина, – отишъл и предложил услугите си на Златко Баретата.

Новият апартамент на Демби се намирал на Симеоновско шосе. Имахме информация, че пред блока му в кола денонощно бдят охранители. Така се и оказа. Нашите момчета ги наобиколиха, а Пепи ги заплаши, че ще ги осакати, ако не изкарат Демби от дома му. Уплашените момчета се качиха да го повикат. Киро предвидливо остави един от тях за заложник. След половин час разбрахме, че са прежалили заложника и никой няма да се появи. Фюрера бе особено упорит. Дръпна настрана мен и Киро и предложи на висок глас пред заложника да се направим уж на уморени, след което да завардим Студентския град. Беше сигурен, че по-късно Демби ще излезе и ще мине да изпие обичайната си доза кафе в „Марсилия“ – та, без да се притеснява от неприятности. Не приемаше много присърце нещата. Вучев бе изключително лекомислен.

Така и направихме. Настанихме в една денонощна пицария охранителите си, които едва стояха на краката си. Свеж бе единствено Тупана, който прекара цялата нощ в сън, свит надве на седалката на джипа. Сега единственото, за което си мислеше, бе солидна порция закуска и една пица щеше да му се отрази добре.

Пепи се оказа прав. Към дванайсет съгледвачите, които бяхме оставили, ни докладваха, че Демби е влязъл в кафенето. Малко по-късно нахлухме и го изкарахме навън.

– Къде са ми парите, бе? – хвана го за яката Фюрера, особено заинтригуван да си ги върне, защото ги бе взел от Маргина. И макар че играеше ролята на голям бос, си беше обикновено подставено лице, щеше да му отнеме доста време, докато ги събере. А, от друга страна, не вървеше да признае пред големия Маргин, че не може да се справи с бълха като Демби.

– Ше ги върна, Пешо, ше ги върна – сви се уплашеният Демби.

– Кога, бе? – намеси се Киро.

– Амиии, скоро – загледа се в небето Демби, сякаш пресмяташе колко време ще му бъде нужно да ги събере. Въобще не ми се вярваше, че ще ги върне, но не се намесих. Знаех, че да си получиш от Вучев заем, е равносилно на това да чакаш писмо от умрял.

– Давам ти срок до другата седмица – заби му няколко леки шамара Киро, колкото да го унижи пред хората му, които за пореден път не си направиха труда да го предпазят.

Унизеният Демби, който уж влезе да си допие кафето, явно веднага се бе обадил на покровителя си Златко Баретата. Тъкмо се канехме да се разотиваме, когато Златко потърси Щангата.

– Разбрах, че си притеснявал мои хора, Пешо! – крещеше в слушалката Златко.

– Ти май го играеш застъпник – спокойно отговори Щангата. – И при това положение трябва да знаеш правилата. Застъпникът винаги плаща дълговете. Чакам те до двацет минути да слезеш от бърлогата си в Драгалевци и да ми донесеш двацетте хиляди лева.

След като в отговор получи мълчание от прехвалената Барета, на когото вероятно в такива моменти му трябваше повече време да реагира, Фюрера съвсем се развилия:

– Какво бе, гъз? Нямах пари ли? Или ти трябва време да събереш охраната си? Хващай едно такси и ще те чакам пред сградата на „Бул-Инс“. Аз ще ти го платя.

Когато не му изнасяше, Златко просто затваряше телефона и повече

не го вдигаше. Така постъпи и този път. Омразата между него и Щангата датираше от доста време и явно сега бе на границата да ескалира. След като реши да се настани трайно в бизнеса с наркотиците, Златко потърси протекции от Маргина и Димата. По това време те нямаха намерение да се забъркват лично, но имаха крещяща нужда от човек, който да контролира улицата. Според офертата на Димата, който преговаряше в подобни случаи, не се интересуваха на кого и колко дава от стоката, просто трябваше да я купува само и единствено от тях. Златко се издъни още от самото начало. Оказа се, че прехвалените му структури са обикновен мит. Не можеше да разчисти конкуренцията. Тогава Маргина му прикрепи Щангата, който с помощта на килъра си Серафим за нула време освободи терена. Вместо благодарност Златко започна да купува дрога от Киро Японца, с когото се съюзи, а за Щангата, който го превърна в бос, забрави напълно.

Вечно не разбралите журналисти прикачиха всички убийства на Златко. Така и не можах да разберат, че по този начин го издигаха в култ пред дилърите, които работеха за него. Една подобна статия по вестниците за вдигане на тиража по-скоро правеше имидж на дадения бос, а това създаваше респект сред обкръжението му и определено се показваше неговата недосегаемост. Поради тази причина сега Щангата бълваше змии и гущери срещу него. Той продължаваше да е на ниво намен работник, докато Баретата се изживяваше като хероиновия крал.

ГЛАВА 9

Разбрах се с Тупана, че на следващия ден няма да излизам. Да се разправа с Пехливанов, ако му трябват охранителите. Исках да се наспя като хората. Безсмислените акции ме бяха изтозили и физически, и психически.

Вместо да се притесни от отсъствието ми, Жоро се зарадвал, че ще остане насаме с Тупана. Години наред го учудваше странната му привързаност към мен и това, че ми бе на разположение двайсет и четири часа в денонощието – вече седем години.

Още от излизането си сутринта Пехливанов го взел в джипа с него. Разговорили се за тренировки и фитнес. Жоро бе от години фен на анаболите. Като опитен психолог, бързо напипал слабото място на Тупана. Предложил му да му подари скъп и силен протеин, който на него уж не му понасял.

За мен нямаше никакво съмнение как би протекъл денят им и бях предупредил Тупана да внимава какво говори и че със сигурност ще бъде направен опит да го вербува. През всичките тези години много внимателно „отглеждах“ Тупана като домашно животно. Бях сигурен, че е много податлив на чужди влияния, и затова се опитвах да се предпазя. Държах го в пълна изолация. За първи път, откакто работех с Пехливанов, Тупана контактуваше с други охранители. Имаше възможност да се среща и с нови хора. Усещах чудесно, че това би го променило. При охранителите беше също като при рибарите. Един друг се надлъгваха къде взимат повече пари. Не забравях и едно друго качество на Тупана – той бе безумно алчен.

Въпреки това не се притеснявах – знаех, че е като безопасна игла и ако се отклонеше, можех лесно да го вкарам в правия път.

Тупана набързо се бе поддал на чара на Пехливанов. Цял ден ме бяха обсъждали уж за добро. Жоро бил загрижен за здравето ми, а Тупана допълнил, че наистина съм поизхабил нервите си. Бях го предупредил, ако случайно получи неприлично предложение от Пехливанов, с което не може да се справи, да се дръпне настрана и да ми се обади. Имах предвид предателство. Цял ден не получих вест от него, но реших да запазя абсолютно мълчание и да видя докъде могат да стигнат. Към дванайсет вечерта вече се канех да си лягам, когато Тупана звънна и изрева отчаяно в слушалката:

– Жорко, тоя ме праща на някаква акция срещу хората на Златко в „Червило“. Иска аз да водя момчетата! Какво да правя?

– Ами, просто ги заведи – затворих му спокойно аз.

Бях убеден, че Тупана сам се бе подредил така и се бе оставил да бъде предразположен от Пехливанов да му гласуват доверие. След няколко минути отново звънна.

– Куките ни спряха и намериха оръжие в едно от момчетата на Киро!

– Ами, обади се на Пехливанов да ви оправи.

– Не съм спирал да му звъня, но ми дава постоянно заето. Явно е блокирал номера ми.

– Не знам. Оправяй се! – отрязах го аз.

– Жорко, и другите момчета искат да говорят с теб – почти се разрида Тупана.

Това вече променяше ситуацията. След като преди време се уговорихме с Пехливанов да организирам охраната, лично бях подбрал момчетата.

До един притежаваха разрешително за оръжие, имаха опит в охранителния бизнес, а аз вече втори месец ги дошлифовах. Бяхме им обещали добри условия за развитие и те всячески се стараеха да си вършат добре работата. Както винаги, поради прословутата си стиснатост Пехливанов бе на път да обърка нещата. В този бизнес винаги трябваше да имаш два екипа. Единият чисто охранителен, какъвто аз градях в момента, според уговорката ни, а другият – наказателен. Естествено, наказателният взимаше двойно повече пари. Пехливанов бе решил да мине метър, като използва едни и същи хора и за двете дейности, или да хвърли моите момчета и да ме дискредитира. При това не само пред тях, но и пред вражеските групировки и пред полицията. Цял живот се бе измъквал така. Като застреляха Поли, каза, че не е имал нищо общо с него, но сложи ръка на бизнеса му. След като убиха Женята, заради това, че защитаваше каузата му, се отрече и от него. Имаше навика винаги да пуска друг да опере пешкира, а той да се измъква сух. Тази път нямаш намерение да му предоставя тази възможност. Затова, след като чух едно от момчетата, което също бе възмутено, че ги пращат на наказателна акция, а на всичкото отгоре полицаите ги бяха задържали на Околовръстното, се метнах в колата и отпращих нататък. С ченгелата се разбрах набързо с финикийски знаци, при това минах тънко. Намереният пистолет все пак беше газов, некадърно преработен на боен. Момчетата на Киро, които също измъкнах от ситуацията, веднага възроптаха.

– Шефе, не искаме да ни използват за всичология... Сили не ни останаха вече! Цял ден и цяла нощ пазим Киро, някои от нас придружават жената и децата му, ходим да пазаруваме, грижим се за кучето, а сега тръгнахме и по наказателни акции.

– За това трябва да се разберете с Кирчо – нямах намерение засега да се конфронтирам с малкия, а, в интерес на истината, те сами се бяха разбирали с Киро и аз не бях в течение какви точно са им уговорките.

Поведох ги към дома на Кирчо. Между тях явно имаше предател, който бе докладвал на Пехливанов и Киро. Дватама ме чакаха на двора. Киро любезно ми благодари, че съм измъкнал неговите хора от куките, а Пехливанов кършеше сконфузено ръце и след няколко минути размишъл пожела лека вечер на Кирчо, а на мен ми предложи да отидем някъде да изпием по едно.

През Целия път ми обясняваше, че му изглеждам много зле.

– Това е, защото съм бесен! – отговорих му троснато.

Настанихме се в пицария „Виктория“ в комплекса „Царско село“ и си поръчахме по една малка водка. Директно го обвиних, че е постъпил некоректно.

– Тези момчета ги наехме да ни охраняват, или май си забравил?

– Не съм – забодя поглед в масата той. – Просто стана случайно. Хората на Златко набили някакви момчета на Кирчо в „Червило“ и решихме да ги пратим просто да проверят какво става. Мислехме да ги водим лично с Кирчо, но в последния момент Киро го налегна разстройството, а аз останах да му правя компания – не обърна внимание, че се усмихнах, и продължи гневно: – Какво като сме ги наели само за охрана? Да не би да са монахини, че да не могат да защитят някой наш близък – разпали се още повече той.

– Откога хероиновите дилъри на Кирчо са ни близки – засякох го аз. Видях как кръвта нахлу в главата му и стисна зъби. Но здравият разум в него надделя и след миг омекна.

– Прав си, стари приятелю! – притисна дланта ми с две ръце той. – Не знам за кой път ще ти обясня, че не искам да имам нищо общо с хероина, но Пепи Щангата и Киро искат да го държат. Не е ли по-добре, колкото и мръсен бизнес да е, да го управляват наши приятели, вместо висаджиите и Златко?

– Така е... Но ние с теб се бяхме договорили, че ще настъпим Таки за бизнеса с кокаина – отговорих му безмилостно аз.

– Точно затова постигнах договора с Киро и Пешо – опита се за пореден път да се измъкне Пехливанов.

– И в какво се състои твоята договорка? – попитах с ехидна усмивка.

– Много просто... Ние им помагаме да хванат хероина, а те после ни връщат услугата, като ни помагат да геепим кокаина.

– Нали знаеш, че в такъв случай трябва да създадем подходящ наказателен екип – пооекнах вече аз, тъй като намерих логика в думите му.

– Знам. Дори говорих с Маргина да го финансира, за да не вадим пари от нас. Нали и без това сме принудени да купуваме материал от него и Димата. Въпреки че според мен не ни го дават на добра цена.

– На колко ти го пуска Димата – полюбопитствах аз. Знаех, че за последните три месеца е купил 2 килограма.

– По 27 хиляди евро за килограм – хвърли кос поглед към мен Пехливанов.

– Много е. Чух, че имали някаква скрита пратка в Испания, която им излизала по 18 хиляди евро на килограм, а те го давали за двайсет – отчаях го съвсем аз.

– Ами мен като приятел явно са ме натоварили – опита се да извини собствената си доверчивост той.

– Все пак успяхте ли да го продадете – продължих да издевателствам над него. Сега ми беше паднало да го мачкам, все още ядосан, че се бе опитал да използва момчетата ми за безсмислената си акция. А и той като никога се чувстваше виновен пред мен.

– Как да го продам, като Киро е наркоман, използва го за собствените си нужди, а на всичко отгоре черпи и всичките си приятели. Може да ти прозвучи смешно, но освен охранителите ни в „Текила бар“, които продават добре, най-силният ми дилър е Катето Евро. Нали знаеш, че постоянно се събира с такива хайлайф компании, на които им се услужда кокаинът. Катето и без това е позакъсала финансово и прави всичко възможно да ги заребява.

Не се учудих особено. Вече бях чул този слух, а и Жоро от години поддържаше приятелски отношения с позападналата актриса. Малкият ѝ брат му бе приятел от ученическите години.

– Лошото е... – изтръгна ме от мислите ми Пехливанов – че навсякъде използва моето име... Трябва да го хванем този бизнес, Жорка... – допи на екс водката си и веднага поръча нова. – Нямаме друг избор, това е единственият ни шанс, за да поддържае стандарта си.

– Какво точно предлагаш?

– Ти сам каза, трябва да сформираш група...

– Това е лесно, но кой ще поеме отговорността? Чие име ще

използваме? Знаеш, че и дилърите, и наказателният отряд трябва постоянно да набиват в главите на конкуренцията името на човека, за когото бачкат.

– Нека казват, че работят за братята – усмихна се коварно той. – Пък да ги оставим да гадаят за кои братя става въпрос – Маргините или Пехливанови.

Не можех да не призная, че мисли бързо. Естествено бе, че всички съяха да разпознаят Маргините.

– Не става, трябва конкретно име – охладих ентузиазма му.

Той се замисли дълбоко, потри с ръка рядката си брада, добре оформена на катинар. Погледът му обходи всичките ни охранители, задържа го малко по-дълго върху Тупана. Погледна ме хитро, но в очите му се четеше несигурност:

– Защо не неговото? – кимна с глава към Тупана. – Да го направим знаменосец!?

Дори в моменти като този се опитваше да ме изиграе. Одеве, докато пътувахме към къщата на Кирчо, Тупана ми бе разказал едnodневната им сага, до момента, в който ги бе изпратил в дискотеката. Ако сутринта Пехливанов се бе опитал да го вербува, сега, след като не бе успял, се опитваше да го нареди. Още повече знаеше, че аз ще трябва да убеждавам Тупана да се захване с тази работа и логично бе така да си навлека омразата му. Пехливанов искаше с един изстрел да удари два заека. Хем отмъщаваше на Тупана, че го бе предал, хем се надяваше да ме лиши от вярното ми оръжие. Интригите му нямаха равни.

ГЛАВА 10

Загубихме почти цял месец в безплодни търсения на сблъсък с Таки и хората му. Нямаше начин Таки да не е разбрал, че го търсим, по-вероятно бе все още да не се чувства подготвен за подобна евентуална среща. Нормално беше да се страхува от нас, защото бяхме направили сериозна коалиция с Пехливанов и Киро, подкрепяни от Щангата, зад когото стояха Маргина и Димата. Едва ли който и да е от моментните играчи би искал да се конфронтира с нас. В случая Златко Баретата, без никой да го пита, пръв понесе ударите от този наш съюз, който до този момент бе в ролята на опозиция. Големия Маргин финансира идването на петдесетина здрави селяндури, които Пешо бе подбрал от провинцията. Наеха им апартаменти и стояха в постоянна бойна готовност. В хероина, който Пеги искаше да превземе, много трудно се намираха добри дилъри. До един бяха наркомани, на които не можеше да се разчита. Този тип дрога по принцип се продаваше сутрин, когато настъпваше и хероиновият глад. Но всички, които го разпространяваха, след сутрешното разпределяне на стоката първо го тестваха върху себе си.

Свърхамбициозният Фюрер стана нещо като новатор в този бизнес. Импровизира кастинг за хероинови дилъри и за първи път подбра абсолютно деградирани типове, които бяха готови да работят всичко, за да преживяват, но не бяха наркомани. Едва след като беше сформирал дилърската група, пусна бойната, за да разчисти улицата и да я подготви за своите дилъри. Практика бе, ако разгониш вече утвърдилите се и не поставиш сериозни заместници, да загубиш клиентите си, които ще потърсят своите доставчици в друг район. Затова Фюрера направи своя схема, за да задържи клиентите си. И не можеше да не се признае, че нововъведенията му имаха резултат. За първи път всеки от обикновените дилъри имаше и персонална охрана. Превърна бойната си група в охранителна.

Пеги обикаляше улиците денонощно, за да упражнява контрол. Въпреки че му бе потръгнало, все още не бе върнал инвестициите на Маргина, а знаеше, че веднъж да стъпиш накриво, никой няма да ти помогне, напротив – щяха да се погрижат никога да не се изправиш.

* * *

Според уговорката си с Димата, която бях? ме направили още

преди заминаването му за Щатите, Пехливанов изпрати брат си с голяма група на автокъща „Капитолия“. Идеята беше да поискат процент от продажбите на най-оборотните автотърговци в България, които до този момент се отчитаха на вече покойния Бай Миле. Малкият Пехливанов се бе държал мъжки и ги бе уплашил до смърт. Използвал думите на Димата – да се оплачат на Бай Миле или да намерят Маджо. Беше въпрос на дни собствениците да склонят глави и да започнат да отчисляват пари. Като всички притиснати, използваха последния си шанс да потърсят закрила някъде другаде и понеже Димата го нямаше, се бяха свързали с някакви корумпирани служители от НСБОП, които също имаха апетити към този бизнес. Бопаджиите се обадиха на Жоро Пехливанов. Срещнахме се в едно заведение и след кратка увертюра относно „как сме със здравето и върви ли бизнесът“, минахме по същество.

– Брат ти е ходил при едни наши хора – започна най-старшият от тях.

– Не знаех, че „Капитолия“ е ваша – запази самообладание Пехливанов. – Мислех че ги пази Бай Миле – реши да ги уязви той.

– Виж, Жорка... – заговориха в един глас бопаджиите, – и ние трябва да се храним... А знаеш, че не е добре да влизаш в конфронтация с нас. Все някой ден можеш да опреш до нашите възможности – направи неприличен намек един отракан младок.

– Окей – веднага свали гарда Пехливанов, който всячески избягваше неприятности с куките. – Да разбирам, че като се отказвам от „Капитолия“, вече ми дължите услуга – изправи се леко поизнервен той, като все пак искаше последната дума да е негова.

– При това голяма услуга – разхилиха се предоволните бопаджии.

– Защо им пусна тази аванта? – попитах го веднага след като напуснахме заведението.

– Ами, какво да направя? – сконфузи се той. – Димата изчезна, не мога да поемам всички удари сам. Знаеш, че идеята бе брат ми да ги натисне, а после Димата да се оправя с тях.

– Не разбра ли, че те просто те пробваха? – подразних го аз.

– Знам, че ако се бях изпокарал с тях, щяхме да вземем автокъщата – започна да ме убеждава той. – Но сега тези изгладнели вълци ще са ни благодарни винаги. Подарихме им бизнес. А никога не е лошо да си близък с бопаджиите. Ти нали чу – сами потвърдиха, че ми дължат голяма услуга.

Оставих го да си вярва, тъй като прекрасно знаех, че благодарни полицаи няма, а тези дори се изгавриха с него. И аз обаче претърпях

провал по едно от поръченията на Димата. Трябваше да се обадя на стария ми кадър Крейзи и да го накарам да предаде на Славчо Христов, че Димата „любезно“ го „моли“ да работят заедно. „В противен случай му предай, че ще го пратя при стария му ортак Бай Миле“ – бяха точните му думи.

– Как си, Сашко – започнах внимателно аз, като се свързах с него. – Какво ще кажеш да изпием по едно кафе?

– Не, брат'чед! – за първи път не ме нарече по име или „шефе“.

– К'во е т'ва „брат'чед“? – ядосах се аз.

– Така ни учи шефът да разговаряме с хората, които не са ни близки! – изцепи се Крейзи. – И още нещо... – прозвуча леко нагло. – Имам забрана да се виждам с теб.

– Абе, Сашко, ти да не си полудял съвсем, бе? – овладях гнева си и заговорих спокойно. – Не разбираш ли, че утре Славчо ще отиде при Бай Миле и ти ще дойдеш да ми се молиш да работиш при мен.

– Не, брат'чед никога няма да работя при теб! – изненада ме с твърдостта си Крейзи, която по-скоро се дължеше на факта, че не стоеше пред мен. Впоследствие разбрах, че беше в Швейцария, където в момента се криеха Славчо и Младен и присъствали на разговора, за да чуят дали ще се държи мъжки.

– Твоя воля, приятелю! – продължих спокойно аз. – Все пак предай на Славчо, че има още малко време да помисли дали да се присъедини към нас.

Затворих телефона, без да дочакам отговора на Крейзи.

Сашко ми беше ясен – кукла на конци, която всеки, който хванеше, разиграваше по какъвто начин си иска. Не можех да разбера как Славчо Жената имаше кураж да се дърви и защо все още беше верен на Младен. Открай време бе известен с това, че се присламчва към силните на деня. Този път обаче явно Маджо го бе оплел в мрежите си.

Бях сигурен за какво на Младен му е нужна бълха като Славчо. Макар и върл Костовист, превърнал се в последните години в най-големия спонсор на СДС, след появата на Симеон Втори бе един от първите, които си уредиха среща с него. Според разказа на Крейзи, Славчо и Симеон Саксбургготски прекарвали заедно девет часа на Боровец. Сашко дори се кълнеше, че той и част от охраната три пъти слизали до банката, която тогава все още била собственост на Славчо (СИБанк), и донесли четири различни по големина куфара. Последният, според думите на Крейзи, бил с най-големи размери. За радост на цялата охрана, която измръзнала в джиповете, чакайки приключването на проточилата се

среща, скоро след това си тръгнаха.

С приповдигнато настроение Славчо, който не пропускаше да се похвали, обяснил, че дори СДС да си заmine, имат нов съюзник в лицето на Царя, който обещал, че няма да им търси сметка за изминалите години.

По-късно съвсем естествено Славчо загуби банката, но отношенията им със Симеон продължаваха да бъдат добри. Дори никой не му потърси сметка за приватизацията на РМД „Златни пясъци“.

Крейзи още тогава твърдеше, че срещата с Негово величество я е уредил Маджо през генерал Любен Гоцев. Доста по-късно Славчо бе разбрал, че е изиграл ролята на преобаното другарче, защото, освен че е инвестирал в собственото си бъдеще, той е платил и за Маджо.

В цялата тази схема най-много спечели Любен Гоцев. Заради ласките, които Маджо му даряваше, той му се отблагодаряваше с бизнес. Хитрият старец бе намерил тарикатски начин любовта на Маджо да му излезе безплатна, като използваше новото си протеже Симеон. Убеждаваше Младен, че трябва да платят на царя, за да се възползват от протекциите му и да не изпаднат от играта. В последствие двамата с Кобурга разделяха парите. И така намаляваше разходите по любовника си.

Сега Славчо не съжаляваше, че е преобан. Както е известно, благодарен цар няма, а Симеон бе изиграл всички. Впоследствие отказа да свърши каквито и да е било услуги на Любен Гоцев, дори не си направи труда да помогне на Маджо да запази 40-те декара, които бе закупил на безценица в Южния парк, след като опозицията се бе противопоставила на фалшивата сделка.

Самият Славчо имаше далеч по-малко претенции към Величеството и за разлика от Маджо, който се бе дискредитирал, бе запазил добрите си отношения с него.

Но докато Маджо имаше своите блянове на власт да дойдат неговите хора – комунистите все още разчиташе да има полза, пък макар и дребна, от добрите отношения между Симеон и Славчо.

А самият той вече бе подготвил почвата на БСП, на която чрез приятеля си Младен Мутафчийски, оръжейния магнат, бе подарил 50% от активите на банката си.

ГЛАВА 11

След провала на Пехливанов с „Капитолия“ и моят със Славчо, двамата решихме да изчакаме завръщането на Димата, без чиято помощ явно нямаше да успеем да сложим ръка върху част от осиротелия бизнес на Бай Миле. Вечер често минавахме парадно с джиповете покрай дома на Таки и никой не ни обръщаше внимание, дори охранителите му пред кооперацията, които вече пазеха в бял мерцедес G класа, заменила прословутата лада „Нива“. Момчетата се правеха, че не ни виждат, и това още повече ни накара да се замислим, че може би слухът, който се носеше за Джуджето, че е извън България, е истина.

Забавлявахме се по цели нощи в заведенията на Пехливанов „Текила“ и „О'Азис“. Компания ни правеше един странен тип, с когото Пехливанов се бе сблизил преди известно време – Величко Тонев, известен като „краля на ДДС-то“. Величко си бе създал славата на „изключително коректен измамник“.

„Мамя само държавата, никога партньорите си!“ – беше девизът му.

Величко често взимаше по стотина хиляди лева назаем от Пехливанов, при това без никаква гаранция. След около месец връщаше сто и двайсет. Работеше по този начин със силовите босове още от времето на Васил Илиев. Нямаше врагове в нито една групировка, само приятели. Често дори играеше ролята на помирител между силовите играчи. Имаше и други особености. Харчеше всичките си пари в стриптийз баровете.

По цели нощи пиеше, обграден от стриптийзърки. Но връзката между тях беше далеч по-различна от платежоспособните мъже, които отиваха там за разпускане и секс.

Той помагаше винаги на всяко едно момиче, изпаднало в затруднение. На тези, с които имаше по-дълго приятелство, с лека ръка подаряваше коли и бижута. Винаги бе готов да се притече на помощ на някое от момичетата, без значение какви проблеми имаше. Дори ги прибираще в дома си, ако закъсаха с квартирата. Често наемаше новопостъпили млади момичета уж за секс, но после с часове им развиваше лекции за вредата от проституцията и безразборните връзки, след което караше шофьорът му да ги изпрати и им буташе тлъст бакшиш. Беше изключителен джентълмен и когато приключваше поредната си мимолетна авантюра, оставяше по някакъв скъп подарък за спомен на момичето или го

подсигуряваше финансово, докато си намери нов спонсор.

Чичко Паричко, както го наричаха всички стриптийзърки, напоследък имаше ново увлечение. Бе прехвърлил интереса си към новоизгряващите фолкпевици. Дори и да не му допадеше дадена певица, не й пускаше бакшиш по-малко от 1000 лева, а харесаше ли си някоя, на драго сърце й даваше най-малко 5000. Отново не търсеше секс.

Макар едва на 39 години, страдеше от тежка цироза на черния дроб, а от години имаше проблемни с ерекцията.

Една вечер бяхме седнали в „Текила бар“ с Пехливанов, когато към нас се присъедини и Величко. Имаше доста блед и болнав вид и си поръча безалкохолна бира. Обясни, че сутринта бил на изследвания и му забранили да пие алкохол, защото здравето му никак не било добро.

– Айде да те вода в „О'Азис“ да те поразвеселя малко! – плесна го по коляното Пехливанов, който му се чувстваше задължен.

Освен всичко останало Величко бе първи братовчед на генерал Тонев, шеф на Военна болница. Навремето, когато простреляха малкия Пехливанов, именно с негова помощ го бяха приели във ВМА. Дори се бе разразил скандал, при който вътрешният министър бе наредил да го преместят в „Пирогов“. Тогава Величко убеди братовчед си да каже тежката си дума и цялото лечение на Любен Пехливанов протече под негово наблюдение.

В „О'Азис“ тази вечер пееше Ивана. Вече бе започнала да се утвърждава като голяма звезда и при гостуванията си събираше най-много фенове. Величко я огледа критично. Имаше съвсем друг вкус. Харесваше слабички, тип манекенки. Но след като изпи петата си безалкохолна бира, изненадващо прати по шофьора си, който винаги го придружаваше, 5000 лева на Ивана.

Ние стояхме точно в сепарето срещу нея и през цялото време я наблюдавах. Като привърши поредната си песен, се обърна с гръб явно скришом да преброи парите, след което ни огледа и премита глуповато. Приблужи до нашата маса и учтиво поиска разрешение от Пехливанов да остане. Запозна се с Величко и до края на вечерта му пяха на ушенце и удължи програмата с повече от два часа. Величко се размекна и прати шофьора си за още 5000 лева. Това вбеси Пехливанов.

Мразеше такива разточителства. Самият той даваше бакшиш на фолкпевиците, но не надвишаваше стотина лева. За миг забрави, че Величко му е приятел, и ми пошушна на ухото:

– Давай да си ходим! Този е изкукал напълно.

– Да не би случайно да се напи от безалкохолната бира? – усмигнах

се аз.

– Вероятно! – продължи да злобее Пехливанов. – И може би затова забрави, че е импотентен. Така че тази дори и да му се пусне, няма да свърши работа.

Пехливанов вкара в действие фалшивата си усмивка, ръкува се любезно с Величко и напуснахме заведението.

Основният проблем на Пехливанов бе, че половината от бакшиша на певиците прибираще той. Такава беше практиката на всички собственици на по-големи заведения. В случая нямаше как да прибере бакшиша на Ивана. Опасяваше се, че тя може да се оплаче на Величко и така да си развалят отношенията.

* * *

Чалга дискотеката „О'Азис“ заработи по идея на малкия брат на Пехливанов, който се чудеше как да изкара повече пари. Беше се запознал с продуцента на „Съни мюзик“ – Крум. От дума на дума Любен обяснил, че имат невървяща дискотека, а Крум предложил да използват името на златната кокошка Азис. Първоначално Жоро бе твърдо против. Не искаше името му да се свързва с някакъв ромски педераст, още повече че го играеше културен, интелигент, който не харесва чалгата. Все пак бе израснал в центъра на София и се срамуваше да казва пред приятелите си, че изобщо посещава чалга заведения. Близо година кракът му не стъпи в „О'Азис“.

Когато видя, че заведението носи добри приходи, реши да го посети. Не за друго, а искаше лично да се увери как точно печели заведението и дали случайно не се събират повече хора, отколкото му обявяваха. По молба на Крум дори се запозна с Азис. Продуцентът бе обяснил, че протежето му е чувствително и се чувствало малко некомфортно, че не се познава с Големия бос. За зла участ на Пехливанов запознанството станало по много странен начин.

Азис му се представил и приседнал до него да размени няколко приказки в сепарето. В същото време пристигнал и Драго Чая, който бил съученик на Пехливанов от гимназията, и седнал от другата му страна. Жоро изпаднал в много неловка ситуация, когато двете „звезди“ започнали да си подхвърлят обиди една на друга. Едва устискал около час от благоприятие в тяхната компания и след това изхвърчал от заведението под любопитните погледи на персонала и посетителите.

Иначе в дискотеката се водеше двойно счетоводство. От една страна, Пехливанов имаше управителка, а от друга – Крум и Азис бяха

сложили циганката Гала (която роди дете на Азис) да съблюдава техните интереси.

Гала изпълняваше и други функции. Предимно на сводница. Знаеше тарифите за секс на всяка фолкзвезда. На всичко отгоре познаваше най-съкровенияте мечти и желания на тези, които все още не бяха обявили своите, и успяваше до уреди различни ВИП персони с някоя от тях, като им подаваше нужната информация. И в двата случая печелеше добре. Получаваше благодарности и процент от звездите и от клиентите им. Пехливанов съвсем наскоро се бе запознал и с нея. Бързо се бе усетил, че е ценна, и въпреки имиджа си ѝ разрешаваше да стои с часове наред в сепарето му, като я черпеше с марково уиски.

– С моя помощ можеш да имаш всяка, която си пожелаеш – уверяваше го Гала.

– Че аз не ги познавам повечето, бе! – дивеше се той.

– Лесна работа... Пускаш фолкканалите, само си записваш името на тази, която ти хареса, и ми звъниш – дуеше се циганката.

Затова в последно време Пехливанов прекарваше дълго време с лист и химикалка пред телевизора с намерението да провери възможностите на Гала.

ГЛАВА 12

На другата вечер отново убивахме времето си в „О'Азис“. Този път на сцената се изявяваше нова старлетка – Емилия.

– Наскоро четох за тази – побутна ме Пехливанов. – Омъжила се за много богат свиленградски митничар.

Кимнах вяло с глава, въобще не се интересувах. По-скоро ми направи впечатление колко е смешен охранителят на Емилия. Пухкав, добродушен селчо, който обикаляше около нея и не можеше да си намери подходящо място, където да застане.

В същия момент циганката Гала се намести между нас без разрешение.

– Жоро, имаме проблем – обърна се тя към Пехливанов. – От „Пайнер“ отказват да ни пращат певици, ако не заплащаме предварително капаро.

– Че вие що не плащате?

– Брат ти каза, че си забранил.

– Вярно, че беше така – сбърчи вежди той. – Какво искат тези димитровградски селяндури? Не вярват на моята дума, че ще им платя ли? Ако е така, нека да ми се обадят и да ми го кажат лично – направи се на страшен той. – Чакай аз да те питам нещо теб! – изведнъж се подпали Пехливанов. – Защо Азис, на чието име сме кръстили моето заведение, идва да пее толкова рядко тук?

– Ами много му е тясно тук. Нивото му е доста голямо и не може да дойде да пее в подобна дупка!

– А парички може да прибира, така ли? – учудващо спокойно зададе въпрос Жоро.

Циганката се усети, че е направила голям гаф, млъкна и запремига на парцали.

– Още тази вечер му съобщи – започна високопарно той, – че ако не се появява веднъж седмично, ще го изхвърля, а заведението ще прекръсти на „Оазис“!

– Добре, Жоро – съгласи се покорно Гала.

– Ебе ли се тази? – посочи с поглед към Емилия той.

– Принципно, да – веднага влезе в ролята си циганката, – но сега тук е мъжът ѝ – посочи тя дебеланкото, когото бях помислил за охрана.

– Е, и кога мога да я сбарам без него? – Не знам, откакто направиха

сватба, се мъкне по всичките ѝ участия.

– Значи нищо не става от теб. Даваш ми само голи обещания – приключи разговора той и се обърна да посрещне Киро Малкия, чиято охрана блъскаше полуделите тийнейджъри във всички посоки, а да осигурят достъп на шефа си до сепарето.

– Кире, колко пъти те помолих да не го правиш този номер в моите заведения? Така ми разгонваш клиентелата.

– Стига бе, Жоро! Според някаква статистика на един благоевградски вестник тийнейджърите ме водели за една от най-популярните личности в региона, на които искат да подражават. Що пък да не ме харесат и софийските? – намигна ми Киро, докато сваляше балтона си.

– Погледни ги тези двамата – смени темата Пехливанов, като му посочи Емилия и мъжа ѝ.

– Гледам ги... какво им е толкова интересното?

– Този бил някакъв свилеградски тарикат. Четох във вестника, че семейството му притежавало много пари.

– Става интересно... – запали цигара Кирчо по затворнически маниер, като криеше пламъка с дланта си.

Величко Тонев се спря пред сепарето, като сияеше сякаш бе ударил шестица от тотото и прекъсна разговора в сублимния момент.

– Няма ли работа за вас бе, безделници? – пошегува се той. – Цяла нощ обикаляте кръчмите...

– На теб ти забранявам тази вечер да раздаваш бакшиши! – отвърна му в същия шеговит тон Пехливанов.

– И без да ми забраняваш, няма да го правя. Снощи оная мецана не ме пусна да си тръгна. Каза, че съм готин и искала да ме наебе. Колкото и да ви звучи странно – ухили се Величко, който не криеше сексуалните си проблеми – успя.

– Тази ще да е голяма магьосница бе, Величко? – избъзика го Кирчо.

– Ти пък недей да ми се правиш – влезе в тона му той. – Колко пъти, като си ми гостувал, съм ти поръчвал курви и на теб не ти става от това кокаин?

Величко беше прав. Киро бе най-мразеният клиент на проститутките. Държеше ги по около два дни, докато правеше неуспешни опити след обилни дози кока да ги изучука, но все не успяваше. Дори сводниците изпитваха ужас, когато се опитваха да измъкнат момичетата си. Често отнасяха солиден бой от охраната му. А нямаха и на кого да се оплачат. Върховният им шеф Пепи Щангата бе партньор на Киро.

Пехливанов заразпитва Величко за здравето му. Киро се възползва от момента и ми прошепна:

– Тоя няма да е лошо да го приберем – посочи с пръст демонстративно мъжа на Емилия, имаше предвид да го отвлечем.

Кимнах с глава. Знаех, че Киро от доста време контролира бандата на Йосиф от Костинброд, който беше спец по отвличанията.

– Как мислиш, дали ще му вземем „един лев“? – продължи да ми досажда Киро. Така жаргонно наричахме един милион лева. – Или може би едно евро? – полакоми се съвсем Киро, без да ми остави възможност дори да му отговоря.

– Нямам идея. Не е в моя ресор – все така безпристрастно му отвърнах аз.

– Напоследък имам проблеми с моята бандичка. Нямам им доверие. Затова ти предлагам на теб – погледна ме настоятелно. – Имам план – отново не ми остави възможност да кажа нищо. – Твоите хора го прибират и държат, а моите вземат откупа. Така ще контролираме парите.

– Каква е гаранцията за мен и хората ми, че ще вземем нещо изобщо? – искрено ме развесели с идеята си.

– Как каква? Няма да го пуснете, ако не вземете нищо!

– А на теб и твоите хора какво ще ви пука, при положение че вече сте прибрали парите?

– Ако го направим, повече няма да бачкате с нас! – погледна ме победоносно. Смяташе, че ме е затапил напълно.

– Вие по същия начин с Пешо Щангата убихте на партия Бай Миле – реших да го уязвя аз.

– Така е, но какво общо има с това, което досега ти предлагам?

– Че наемниците на Щангата ги заловиха и гният в затвора, а твоите са на свобода. Знаеш, че хората, които се занимават с този тип престъпления, са особени. Не обичат да се събират с други екипи.

– Много си прав – замисли се дълбоко Киро. Просто при Бай Миле нямахме никакъв друг шанс. Само един екип нямаше да ни свърши работа. Хората на Щангата нека се сърдят на Господ – вдигна той ръце към тавана. – Точно те застреляха невинните охранители. Аз бях дал изрични инструкции на моите просто да ги арестуват и да им ударят по един приклад в главата, а да убият само Бай Миле. А онези чикиджии от страх избиха момченцата, които, добре знаеш, работеха за по хиляда лева. Оттогава съм сигурен, че има Господ! – стана съвсем сериозен Киро, сякаш за момент изтрезня и избяга от влиянието на алкохола и кокаина, които видимо бе употребил, преди да пристигне при нас.

За миг ме обзе някаква тъга за Бай Миле. Не че не бях патил доста през годините от него, но знаех, че и той като мен се бореше да оцелее. А всичките мръсни поръчки идваха от Младен. Бай Миле си замина, защото в един миг се бе превърнал в най-опасното оръжие в ръцете на Маджо. Това му беше лошото на нашия свят – първи изгаряха оръжията, а не онези, които ги държаха в ръцете си.

ГЛАВА 13

Киро Малкия, който всъщност много мразеше да му викат така, предпочиташе благоевградските си прякори Брежанеца и Буята, и Пешо Щангата, който налагаше прякора, измислен от него самия – Фюрера, съвсем последователно превземаха хероиновите територии на Златко Баретата. За учудване на всички Златко се беше покрил и сякаш бе решил да им подари бизнеса. Засега не даваше никакви сигнали, че ще отговори на ударите, които двамата му нанасяха.

Познавах Златко от дълги години. Още от времето, когато бе пристигнал от родната си Трявна, бяхме се запознали в първата официална частна фитнес зала в България, която се помещаваше в мазето на зала „София“ в Парка на свободата срещу Парк-хотел „Москва“. По онова време Златко бе обикновен анаболен тип. Блъскаше щангите като животно и макар да изглеждаше леко самовглъбен, бе учтив с останалите трениращи. Дори търсеше приятелството на другите и се опитваше да си намери работа. В крайна сметка успя и започна като портиер в новооткритата банка на Моллов. По-късно незначайно как успя да се прехвърли при баретите във Враня. Работи около година, но му бе достатъчно, за да завърже контакти с последните истински командоси. Тези, които бяха започнали да се обучават още през осемдесетте години.

След някаква кавга между тях и ръководството новобранецът Златко бе напуснал в знак на солидарност със старите лъвовете. Те оцениха жеста му по достойнство и го поканиха в новооткритата си охранителна фирма „Аполо“, както и в новосъздалия се съюз на бившите барети. Техен негласен лидер беше Румен Пашата. Златко, Веско Черния и Пламен Кимбата бяха лъвчетата на Пашата – първите му бригадири, които той пращаше наляво и надясно да понабият и глобят някой грешник. Така на техен гръб Пашата градеше имидж, а те се ползваха с протекциите му и върлуващите борчески банди не ги закачаха.

Пламен Кимбата бе изключително особен човек. Цял живот бе живял в работническия квартал „Дружба 1“ под моста, който водеше до аерогарата. Като бивш гребец, след като прекъсна кариерата си, и той бе намерил място във Враня. Напусна баретите по същото време както Златко и останалите, но беше честен мъж, в който нямаше престъпни мисли, а и жена му Ирена – стюардесата, много му влияеше. Затова първоначално не се вля в новосформиращите се структури, а учуди

всичките си приятели от спорта и структурите на МВР, като стана шофьор на боклукчийски камион.

След дълги колебания Кимбата реши да се присъедини към бившите си колеги. Имаше нужда да изхранва двете си деца и красивата си жена, която по същото време бяха съкратили от БГА „Балкан“.

Сякаш бе роден за новата си работа. Показа завидни качества и за кратко време старите командоси, които държаха да останат в сянка, го направиха шеф на „Аполо и Болкан“, която от охранителна той превърна в застрахователна. Естествено, под зоркия поглед на Румен Пашата, с когото бяха приятели още от гребането.

Целият живот на Пламен бе преминал в спорта и затова сега нямаше проблеми с борческите структури. Дори се превърна в нещо като балансьор между тях и бившите кадри на МВР. Години наред не допусна конфронтация помежду им. Нае някаква празна зала на басейна „Спартак“, където бе ситуирана базата му, и така осигури нова работа и на жена си, която за кратко стана най-добрата инструкторка по аеробика.

Пламен, който си въобразяваше, че е прозорлив мъж, в действителност бе изключително наивен и доверчив. Забеляза хъса на Златко и го направи своя дясна ръка, а приятелката му Калинка, която по-късно му стана съпруга, уреди на работа като помощник-инструктор в залата на жена си.

По онова време Златко имаше див и необуздан нрав и въпреки напъните на Кимбата да го опази от каквито и да било проблеми, той успя да се забърка. Понеже не притежаваше разум, а и му липсваше опит, поведе част от хората си на наказателна акция срещу един известен ихтимански рецидивист – Веско Въртийски, по прякор Патичето, който се бе прочул с няколко убийства по време на войната между борците и каратистите. Поводът за скарването им беше, че от известно време „Аполо“ пазеше гръб на най-известния обирджия Венци Лисицата. Патичето, който отскоро служеше на Митко Джамов, по негова заповед се бе опитал да го рекетира. След като Лисицата употребил името на „Аполо“, Веско бе проявил избухливия си нрав и прострелял Лисицата в крака. Без да уведоми Кимбата, Златко направи застраховка „Живот“ в „Аполо и Болкан“ на Венци Лисицата. Онзи я размахваше по всички кафенета и се дуеше, че не могат да му направят нищо.

Патичето се заканил, че следващия път ще го застреля, и именно затова Златко бе тръгнал да му търси сметка. Още щом ги видял, Веско извадил пистолета си и започнал да стреля, при това не напосоки. Успял да рани тежко почти всички спътници на Баретата. Самият Златко

разказваше, че запазил самообладание, скрил се зад един камион и го прострелял смъртоносно. Всъщност истината така и не се разбра. По-късно Боко, един от придружителите на Златко, разказваше, че той го е застрелял с пистолета на Златко, понеже не притежавал законен.

– Златко се насра, разтрепери се и затова се принудих да му издърпам пистолета... – хвалеше се Боко, който беше бивш кадър на Карамански, а по-късно и на Поли Пантев. Така и не доказа думите си, след време нелепо загина при тежка катастрофа.

За убийството на Патичето Златко откара месец в следствения арест. Адвокатите му пледираха неизбежна самоотбрана и освен че го оневиниха, му върнаха и разрешителното за оръжие.

Тази случка му осигури място в „Алеята на славата“. Целият ъндърграунд му се възхищаваше. Вече го приемаха много по-насерiously.

* * *

Кимбата действаше с голям размах, движейки застрахователната компания. Отне голям процент в автомобилното застраховане от пазара на СИК и ВИС. Беше първият, който започна частично да застрахова и големи банки. Лошото беше, че нехаеше за сигурността си. Движеше се с колело из парка, не използваше никаква охрана. И през ум не му минаваше, че у нас това, да ти върви бизнесът, бе равностойно на смъртен грях. Една вечер просто го застреляха пред входа му в „Дружба“.

Версиите бяха най-различни. От ВИС до СИК, та чак и подозираха самия Златко, който вместо да изчисти името си направил точно обратното. Започна да натиска жена му Ирена да прехвърли акциите на мъжа си, като в замяна предлагаше смешни пари. Дори стигна до по-големи крайности. Решил да не замесва свои хора и затова използвал сводници, които работеха за СИК. Накарал ги да купят колата ѝ – нов „Форд Фиеста“, подарен от покойния ѝ съпруг – която ѝ се наложи да продаде, за да изхранва децата си. Доверчивата Ирена прехвърлила при нотариус автомобила, но онези взели ключовете и документа за собственост, подкарали колата, като отказали да ѝ платят.

Ирена беше горда жена, скри болката си. Сподели за случая само със своя близка приятелка, която по случайност познаваше вечния джентълмен Жоро Пехливанов. След като изслушал покъртителната история, Пехливанов, на когото не му се вярвало Златко да стои зад това, реши да ѝ помогне. Пазеше добри спомени от Кимбата. Естествено, прехвърли отговорността на мен. Изпратих част от хората си в кафенето, където се събираха сводниците, удариха им здрав бой и прибраха

колата, която за щастие не бе прехвърлена в КАТ. Лично скъсах договора, правен при нотариуса, и върнах форда на Ирена. Още същата вечер се убедихме, че пръст в цялата работа има Златко. Започнал да й звъни настоятелно, като я питал кои са хората, които е наела да пребият сводниците. Ирена отказала да разговаря с него но на другия ден получила нова изненада. Помощничката й Калинка, съпругата на Златко, приватизирала залата й. Бившата стюардеса не искала да се превърне в метреса на този или онзи бос, за да опази синовете си. Продаде апартамента и замина завинаги зад океана. Не бях забравил този случай и когато преди известно време Женята доведе Златко при Пехливанов, за да му помогнем да си върне парите от Косъо Самоковеца, го припомних на Жоро.

– Стари истории... – махна с ръка той, – длъжни сме да ги забравим... Имаме нужда от Златко.

След смъртта на Женята, който вече бе посветил Златко в тайните на наркотиците, Пехливанов и Киро Малкия посетиха Баретата в дома му в Драгалевци. Все пак Женята беше използвал и техни хора, за да увърждава Златко. Затова бяха решили да му поискат процент. Както обикновено, Златко не отговорил директно, а обещал да се чуят на другия ден.

– Да знаеш, че тоя ще се скрие! – оказал се беше лош пророк Кирчо.

Златко така и никога не вдигна телефона на Пехливанов. Затова сега не можех да не се радвам, че с всеки изминал час Щангата и Киро бяха на път да го обезличат напълно.

ГЛАВА 14

Димата се забави доста повече, отколкото очаквахме, и Пехливанов започна да мисли дали да не се опита да осъществи един от бляскавите му планове.

Този път ставаше въпрос за жена. И не коя да е, а Мая – съпругата на Жоро Илиев.

За първи път Димата бе предложил тази си идея на Пехливанов още преди пет години. По това време Жоро и Поли тренираха в комплекса „Мария Луиза“ и Пехливанов бе успял да се посближи с Мая. Дори си разменяха особени погледи, когато бяха в една компания. Подочул това, Руснака веднага повикал на разговор Пехливанов. Той все още страдаше, че Боби Травестита изчука жена му, а Жоро го разгласи.

– Разбрах, че Мая ти е хвърлила око, Жорка? – го бе подкачил.

Пехливанов се изчервил леко засрамен, но и с известна доза гордост. Все пак Мая беше видна красавица.

– Що не вземеш да я изчукаш? – предложил Димата. – Ако пък го разгласиш, ще ти дам 50 хиляди долара.

– Ти не си в ред, Руснак! – ядосал се Жоро. – За 50 хиляди долара и един миг удоволствие Жоро Илиев ще ме преследва, докато съм жив!

Димата трудно приемаше откази. Сега, пет години по-късно, малко преди да замине, отново бе предложил същия план, но този път го беше преосмислил.

– Струва ми се, че Майчето още те харесва, Жорка! – отново му пуснал мухата той.

– Знаеш, Димчо, че някога говорихме за това! – опитал се да се измъкне от темата Пехливанов.

– Сега идеята е друга – започнал да го убеждава Димата. – Жоро взе сериозен пай от туризма и повече от хотелите са на името на Мая. Не забравяй, че тя е единствената наследница и на него, и на покойния Васил.

– Васил има дъщеря – опитал се да го обори Жоро.

– За нея Малкия Черешар се е погрижил – така Димата наричаше Жоро Илиев – сложил ѝ е няколко милиона в банка. За това не се мотай, ами забий Мая, и без това ми изглежда самотна – лесно ще я увъртиш.

– И после какво? – поинтересувал се небрежно Пехливанов.

– Другото остави на мен. Аз ще отстраня Черешара. Проучил съм

му всичките пробойни. А ти, докато успокояваш Майчето, ще сложиш ръка на хотелчетата, за които после няма да забравиш, че е редно да разделим.

Напоследък с Пехливанов често пиехме обедното си кафе в „Текила бар“, който през деня работеше като кафене. Той се консултираше с мен относно плана, свързан с Мая.

– Не ме разбирай погрешно – опитваше се да ме убеждава, – не ми е до хотелите на Жоро, по-важното е, че ако се съглася да го направя, Димата ще го отстрани. А ти сам знаеш, че в последно време Жоро не ми е фен.

Нямаше как да не зная и за това. Преди време бяха застреляли кума на Жоро Илиев – Румен Нарциса. Полицаяте от отдел „Убийства“ обвиниха Пехливанов, дори го притискаха да се подложи на детектора на лъжата. Поводът беше, че малко преди смъртта на Нарциса Пехливанов бе забил последното му гадже. Полицейската версия бе, че Румен Нарциса разбрал за това и пребил невярната си любовница, а Пехливанов поръчал убийството, за да докаже, че на нищо негово не бива да се посяга. Самият той се кълнеше, че не е истина. Аз не знаех доколко е вярно, но със сигурност случката, която допълнително ми разказа, отхвърляше фантастичните версии на медиите, които търсеха под вола теле.

* * *

Ченгетата извикали въпросната Буба на разпит. След като часове наред ги убеждавала, че наистина не знае нищо, офицер Тотков (с когото щях да се запозная малко по-късно) директно я заплашил:

– Слушай, мойто момиче... Ние се придържаме към закона и затова ти ни разиграваш сцени. Да видим, като те хвърлим на Жоро Илиев, как бързо ще си признаеш – опитал се да я манипулира Тотков, чиято партия бе друг служител от отдела, на когото брат му работеше като охранител на Илиев. Всичко това разбиваше на пух и прах тиражираните версии, че Жоро Илиев е поръчал убийството на кума си.

* * *

В мен нямаше грам съмнение, че планът на Димата относно Мая можеше да бъде изпълнен лесно от Пехливанов. Мая определено беше лесна плячка. Открай време имаше особен вкус към мъжете. Първо бе попаднала на вече мъртвия Бранко, когато беше най-известният сводник и изнасилвач. Впоследствие намери пристанище при току-що излежалия

дългата си присъда за изнасилване Жоро Илиев. Сякаш бе абонирана за изроди. Лесно можеше да клъвне на въдицата на Пехливанов, който беше чаровен, внимателен и галантен и определено знаеше как да се държи с жените. А и Мая не беше света вода ненапита. След като се омъжи за Жоро Илиев, често посещаваше Red bar-a, където се събирахме. Неизменно в компанията на майка си. По това време Жоро все още не бе наследил парите и бизнеса на брат си и Мая караше скромно джипче Toyota RAV4. Очите ѝ шареха из цялото заведение и погледът ѝ често спираше на съученика ми Момчил, когото по-късно Женята взриви на Беловодски път. Баща ѝ бе известен продавач на пренабивани коли, когото наричаха Жоро Фаса. Като всички дърти тарикати, и той бе преследван, мачкан и шавен от борците, преди дъщеря му да се омъжи за Жоро Илиев. След това, за награда, получи автокъща близо до басейна „Спартак“, където необезпокояван се занимаваше с бизнеса си. Въпреки това алчният Фас не бе доволен и от новото си положение. Често ходех с Момчил в автокъщата на Фаса, за да оставим някоя кола за продажба.

Една случка ме накара да разбера, че Мая явно споделяше с баща си всичко. Един ден отидохме с Момчил до автокъщата, за да оставя една кола, и Фаса му каза:

– Яд ме е, че нямаш парите на Жоро, Момчиле! Ако беше така, с радост щях да ти дам Мая на теб. Сигурен съм, че ти щеше да се грижиш по-добре за мен.

Години по-късно, след смъртта на Васил Илиев, който държеше под лупа и нея, и брат си, Майчето съвсем се развилня. Правеше шури купони на Боровец, където Жоро ѝ беше подарил бутик. Докато той бе зает да чука всички курви и проститутки из цяла България, Мая се опитваше да не му остава длъжна. Като легенди се разнасяха слуховете за връзките ѝ със ски инструктори, дискретни чужденци, че дори и барманчета.

По време на една от срещите ми с Маджо и Бай Миле, докато Маджо провеждаше дълъг поверителен разговор отвън, с пияния и ошмъркан до козирката Бай Миле коментирахме, че Маджо може да извади всеки от затвора.

– Чувал съм, че е близък с Нестор Несторов, софийския прокурор – подхвърлих аз.

– По-скоро с жена му. От години често през уикендите я води в моето финландско селище на Боровец – удари се в гърдите Бай Миле.

Не се и съмнявах, че Нестор – Малкото коняче, както му бе прякорът от онези бедни прокурорски години, когато е можел да бъде купен с

малък коняк, няма нищо против тази връзка, по-скоро се интересуваше как да запази една от двете си големи къщи, които му бяха подарък от сикаджиите и бяха станали обект на разследване, отколкото кой спи с жена му. Последните думи на Бай Миле, преди да влезе Маджо, ме учудиха много.

– Оная, на Нестор жена му, изкупуваше целия магазин на Мая Илиева, като се качваше на Боровец. При това все с оборотни пари от мойто селище – бе възнегодувал дебелакът. – По-лошото е, че покрай тая работа се сближи с Мая, ама и нашият Младен не е за подценяване – завъртя главата си с възхищение Бай Миле. – Усети накъде вървят нещата. Като нищо Нестор можеше да стане гръб и на Жоро Илиев. Затова една вечер ги хвана и двете, напи ги и ги ошмърка, след което направиха тройка. Нали го знаеш батко ти Младен... играе го дон Корлеоне. Изчакал Майчето да се поустанови, наметнал я с една хавлийка, докато той вече се бил костюмирал и избръснал, и благо я убедил, че е станало недоразумение. Но, естествено, че мъжкар като него никога няма да се възползва от това, пък, не дай си, Боже, да развали брака й. В замяна поискал от нея да се поразсърди на жената на Несторов и никога повече да не контактува с нея. Мая приела на драго сърце и дори се опитвала да целува ръцете на Маджо в знак на благодарност за проявеното великодушие.

* * *

Още не бяхме изпили кафето с Пехливанов, когато той рязко удари по масата, обърна чашите и изскърца със зъби:

– По-добре да бъда открит враг със Жоро, отколкото да стана любовник на жена му. Димата е изключително безпринципен. Явно е забравил, че имам жена и дете – хвърли бегъл поглед към уплашената барманка, която се колебаеше дали да се приближи да прибере чашите.

Не можех да не призная, че този път успя да ме изненада с думите си. Но пък той си беше такъв. При всичките си недостатъци и коварство, освен че беше голям джентълмен, много държеше на семейните отншения, без значение дали са негови, или чужди. Колкото и странно да изглеждаше това на фона на безкрайните му изневери, които в нашия свят се възприемаха като себедоказване, в него имаше голяма доза патриархалност.

ГЛАВА 15

– Кире, хич не ми харесваш в последно време – загрижен постави ръка на рамото му Пехливанов.

– К'во съм направил бе, Жоро? – ухили се чаровно Кирчо, като се опитваше с пръсти да отвори очите си по-широко. Бе подпухнал от постоянните оргии, където се напиваше и ошмъркваше до припадък като животно.

– Не се пазиш – затвори вратата на кабинета, в който се бяхме настанили, като хвърли поглед през рамо дали децата на Кирчо не подслушват.

– Чакай, ще пусна музиката – надигна се с усилие Киро. Току-що се бе върнал от едноседмичен купон с приятели в един провинциален хотел, заобиколени от пиячка дрога и курви.

Натисна копчето на CD уредбата, над която бе закачена голяма негова снимка с Поли. В стаята се разля македонска музика.

– Спри я, моля те – махна с досада Пехливанов. – Тази музика е за маса, а сега още няма 12 часа. А и знаеш, че имаме да говорим по работа.

– Добре тогава, ще пусна телевизора – продължаваше със същата си чаровна усмивка, явно не бе излязъл от състоянието си. Поогледа се за дистанционното, но понеже не можеше да фокусира нищо, се изправи и пусна телевизора от копчето. Спря се за миг пред него, загледан в подобна голяма снимка, на която бе прегърнат с Пехливанов.

Макар и да бе селянче, кабинетът му бе обзаведен с вкус. Тежка, кожена черна мебел, голям президентски стол, правен по поръчка за него, вдигнат нависоко, да изглежда по-машабен, сякаш създаваше илюзия за трон.

Четириетажната му къща в Драгалевци не можеше да се похвали иначе със стил. Купи я по времето, когато с Поли гепиха дрогата, и каквито и подобрения да правеше по нея, си оставаше селска къща тип хангар от 80-те години.

Дворът беше толкова малък, че едва побираше двата джипа. И дума не можеше да става да ги паркира в гаража, правен за жигули и лади. А джипът БМВ Х5 на жена му стоеше паркиран пред огромния зид, който май беше единствената добра инвестиция. В самия зид се кипреше и малка къщичка за охраната. Първоначално плащаше на трима-четирима

от главанаците си да бдят по двацет и четири часа. В последно време ги бе изхвърлил и заменил със СОТ, така че в къщичката на 12 часа се сменяха по един СОТ-аджия.

– От тези файда няма – оплакваше се Кирчо. – По цял ден спят, а цяла нощ гледат порно. Но пък са ми по-евтини.

СОТ-аджиите наистина бяха много тъпи. Като звъннеше някой, те отваряха широко вратата и беше въпрос на шанс да не се окажеха атентатори, които да прережат гърлата им или да пуснат бомба. На всичко отгоре през последния месец Киро се захвана със сериозно „разследване“ срещу тях. Подозираше ги, че бяха ритали домашния любимец на сина му. Малък френски булдог, за който бе броил 1200 евро. Една сутрин дрогираният Киро се върнал от дискотека и намерил кучето изтегнало се на райграса.

– К'во му е на кучето? – изфъфлил той към СОТ-аджията.

– Ами, май спи... – отвърнал му той.

Киро се навел да го погали и установил, че вече е изстинало. Прибрал го мълчаливо в гаража. Не искал синът му да го намери мъртво.

Киро не беше скандалджия. Имаше странния навик да проверява всичко в детайли и чак тогава да взема каквото и да е било решение за помилване или наказание. Като се наспал, лично закарал умрелия пес при ветеринар, за да му направят аутопсия. Лекарят установил, че е починал от множество вътрешни кръвоизливи, които по всяка вероятност са предизвикани от ритници. Киро бе изровил земята, но за една седмица намери точно същото куче и на същата възраст, като през това време лъжеше детето, че кучето е на лекар.

След това момчето всяка вечер прибираше кучето вкъщи, за да не „настине отново“, и често питаше баща си:

– Татко, нали Бъки няма пак да се разболява и да отсъства от къщи?

– Дано, татко, дано – обръщаше се към нас Киро и ни намигаше. След което снишаваше глас и ни обясняваше. – Да не вземе наистина да настине, че тате Кирчо ще трябва да вади нови 1200 евро...

Не му беше до парите, просто се опитваше да се шегува. Смяташе, че човек, който можеше да убие невинна животинка, ей така просто от злоба, като нищо ще предаде него и цялото му семейство. Надяваше се скоро да разбере кой е злосторникът. След което нямаше намерение да го бие, уволнява или наказва. Просто щеше да го подложи на щателна проверка.

Такъв си беше той – странен, но иначе бе голям мъжкар. Преди да открадне за Поли прословутите 600 килограма кокаин, беше стигнал

под нулата. До такава степен го бе захъсал, че една вечер се явил пред Поли да му иска пари за лекарства за болните си деца. Поли, който бе особен вид злодей, освен че не обичаше да дава никакви пари назаем, много мразеше аутсайдерите. Същата вечер определил Кирчо като такъв и го прогонил от дома си. Поли смяташе, че на него такава нещо никога не може да му се случи, или ако му се случеше, нямаше да търси подаяние. Щеше да излезе на улицата и да ограби първия попаднал пред очите му тузар. „Ако нямам оръжие, ще му разкъсам гърлото със зъби и нокти!“ – твърдеше той. В последствие, когато Киро му достави кокаина, го прие на драго сърце и дори не се сети да му се извини за това, че навремето го бе изритал.

Киро не умееше да задържа пари, още по-малко да върти какъвто и да било бизнес. Беше си престъпник по душа. От шестте милиона марки, които успя да задържи за себе си, не бе останало нищо освен селската къща в Драгалевци.

Имаше и един напълно построен хотел на площадчето, точно в центъра на Драгалевци, който не функционираше. По време на строежа Киро внезапно остана без пари и се принуди да хвърли 50 процента от собствеността на строителя, за да довърши хотела. Онзи наистина го приключи, но след това потъна вдън земя. Беше се уплашил, че след като е поискал процент от човек като Киро, няма да остане дълго жив. Сега хотелът пустееше, защото Киро нито можеше да го ползва, нито да го продаде, макар и да имаше крещяща нужда от пари.

* * *

След като огледа внимателно снимката, на която бяха двамата с Жоро, Киро отново се съсредоточи върху телевизора и в крайна сметка се спря на музикалната програма „Планета“.

– Тази музика нали не те дразни, Жоро?... Специално заради теб я пуснах... Нали се опитваш да си намериш гадже оттук?

– Аз ги търся по тези, по-неизвестните програми... Тези от „Планета“ са утвърдени вече и ще ми излязат много солено – реши да не му се връзва Пехливанов.

– Защо пак си дошъл да ми четеш конско бе, Жоро? – стана изведенъж сериозен Кирчо. – От кого да се пазя?

– Как от кого... от Баретата. Ти не осъзнаваш ли, че заедно със Щангата го притиснахте към стената? Видж, че никой не го е засичал. Кой знае какво ти замисля?

– Нищо не замисля... – клюмна с глава Киро. Умората го

натискаше. – Разбрах, че се е скрил в родната си Трявна и убива депресията, която му докарахме, като ходи на лов с приятели.

– Това не значи, че не те е поръчал – продължи да упорства Жоро.

– И какво като е? – грам не се впечатли Кирчо. – Навремето двама с теб, като му поръчахме Метю Илиенски... – изправи се той нервно и се втренчи в нас – ...какво направи? Само го раниха в ръката и го подплашиха. Не ми пука от Златко бе, Жоро... Моите поръчки за разлика от неговите винаги са успешни! Я ми кажи той къде успя?

Пехливанов притихна. Мразеше да обсъжда убийства. Киро запали цигара, засмука няколко пъти силно, като стар пушач последния си фас. След като разбра, че няма да получи отговори, реши да разчупи мълчанието. Вдигна лявата си ръка, разпери пръстите си и започна да брои на глас.

– Методи го броим като неуспешен, Клюна, когато го гръмнаха със снайпер в Княжево, к'во му стана? Излекува се за месец. После, като го пробва с гранатомет – снарядът падна на петдесет метра от него. И накрая в кафето на хотел „Славия“ – там вместо него замалко да застрелят сервитьорката. Че то тоя Златко не е убил никого, бе... направо е светец!...

– Кире – отвори уста наново Пехливанов. Този път премерваше всяка дума, сякаш искаше на всяка цена да го убеди: – Златко не е за подценяване! Ти по-добре от мен знаеш, няма да те уча. В тая работа не винаги връзва. Важното е, че му стиска да ги поръчва. При това погледни го колко е упорит!

– Започваш да ми звучиш като онези журналисти, които го възхваляват – стана от бюрото си, заобиколи го и отвори прозореца, за да проветри. Знаеше, че аз и Пехливанов мразим цигарите. – Какво ли не изписаха за този боклук – продължи той. – Бил по азиатски жесток... думата му била като камък... Аз имам чувството, че вече се конкурират с Бойко Борисов... кой е по-харесван...

– Така е... Имаш право. Аз лично познавам няколко журналистки, че дори един журналист, които са си дали сърцата на Златко и Бойко едновременно – опита се да разведри обстановката Жоро.

Сравнението, което Киро направи между „генерал Бойко“ и Златко Баретата, ме накара да си припомня, че преди време Златко бе хвърлил „тежката си дума“, че рано или късно ще отмъсти на Генерала. Имаше сериозни причини за това. Борисов бе наредил да претърсят цялата му къща, а неофициалната му заповед бе да я преобърнат и натрошат всички мебели. Тогава търсеха моя бивш съученик и партньор Марио Васев,

който, макар и неуспешно, се опитваше да изпълнява мокрите поръчки на Златко. В конкретния случай наистина бе убил един таксиметров шофьор по нелепа случайност. Таксиджията подхвърлил неприлично предложение на приятелката му и Марио, който бе доста буен и се палеше от малко, го размазал от бой. Две седмици по-късно мъжът починал. Така че и този път не беше сигурно, че Марио дори по невнимание е извършил убийство. Оказа се, че човекът страдал от тежко хронично заболяване.

Марио се бе покрил от страх. Набиращият скорост Борисов реши да си направи PR и обяви, че ще го залови жив или мъртъв. Базираше се на разработки, че убийството е извършено едва ли не по поръчка на шефа на Марио – Златко Баретата. Затова и издаде заповед да изтарашат къщата на Златко.

Баретата се уплаши и заведе лично Марио в СДВР. Останалите момчета, както и цялата улица не погледнаха с добро око на тази му постъпка.

Излезе му име на човек, който предава хората си в името на собствената си кожа.

Тогавя бях разказал случката на Бай Миле и Младен, как Златко предал Марио на полицаите които я бяха пропуснали, докато бяха на почивка в чужбина.

– Златко Баретата... а... големият мъжкар... – развеселил се бе Бай Миле.

– Обикновен предател – бе заключил доволно Маджо.

От реакциите им си направих извод, че дори и те двамата се бяха вързали на легендите на Златко. Имаха му някакъв респект. Спомних си, че когато Женята стана партньор на Златко, Маджо отново го бе изкоментирал:

– Той не е като Пехливанов, нали? Само да разтяга локуми? – опитваше се да изкопчи някаква информация от мен.

– Не знам – бях избегнал отговора аз.

– Много е решителен – като че ли сам на себе си говореше Маджо.

* * *

– Има и друго, Кире! – продължи да упорства Пехливанов, явно си бе навил на пръста на всяка цена да въздейства на Малкия. – Опасявам се, че ще останеш излъган. В момента жънете успехи срещу Златко благодарение на твоя респект.

– Не е точно така – замисли се Киро. – Все пак акциите ни ги

финансира Големия Маргин. А хората, които използваме, ги доведе Пешо Щангата.

– Да си дойдем на думата – усмихна се Жоро, като се наведе над бюрото му. – Големия... Маргин... – натърти той.

– Какво Големия Маргин... – огледа го с недоумение Киро.

– Веднага ще ти обясня – Пехливанов се оживи, очите му заблестяха сякаш бе открил вода в пустинен оазис след дълго търсене.

Взе лист и химикалка от бюрото на Киро, написа „Големия Маргин“ и го подчерта дебело. След което отстрани с по-малки букви написа „Пешо Щангата“ и ги свърза със стрелка. Отдолу изписа името на Златко Баретата, веднага го задраска нервно.

– Ако се случи това – удари той по листа, – бизнесът ще премине в ръцете на Щангата, който е неразривно свързан с Маргина. – Заби химикалката в стрелката, като закова листа в полираното дърво на бюрото. – А ти, Киро – погледна го съчувствено, – просто изпадаш от схемата.

Логиката на Пехливанов беше желязна. С това, че зачерта името на Златко, означаваше, че приема смъртта му като факт. Искаше да обясни на недоумяващия Киро, че бизнесът остава за Маргина и кучето му Пешо Щангата, а той след като свършеше черната работа, щеше да бъде абсолютно ненужен.

– Значи така, а... – замисли се сериозно Киро и забарабани с пръсти по бюрото.

Неочаквано извади забитата химикалка, хвана листа и нервно го обърна.

Написа отгоре с големи букви „Бай Миле“ и го зачерта с кръст.

– Като свършихме тази работа – хвърли победоносен поглед към нас, – този... – написа под Бай Миле Димата Руснака – ...ни плати лично. Той и го поръча... лично – сниши леко гласа си. – Но... – огледа ни внимателно Киро, след което се наведе и бавно написа под Димата името на Маргина – по-късно се разбра, че този... – посочи го с химикалката – е платил всичко! Едно не мога да разбера... Този... – прокара писалката по името на Димата – и този... – плъзна я след това и по името на Маргина – съдружници ли са, или единият бачка за другия?

– Ще ти обясня – въодушеви се отново Пехливанов. Издърпа химикалката от ръцете му и я положи върху името на Димата. – Този... – извъртя я като стрелка надолу към името на Маргина – има повече пари от горния... Иначе са съдружници. А защо и откъде има повече пари... и аз не знам!

– А не може ли да убедим този... – Киро посочи с показалеца си

Димата – ... да ми поръча този?... – натисна с палец името на Маргина.

Пехливанов се зачерви от напрежение, дори започна да диша тежко, на пресекулки. Разбираше, че Киро нагазва в дълбоки води. Изненадващо дръпна запалката на Киро, която стоеше върху „Ротманс“ – а му, сгъна листа и го запали така, както стоеше върху бюрото. Изчака го да се превърне в пепел, внимателно я събра в дланта си, отвори вратата на тоалетната и само след секунда се чу шумът от водата в казанчето. Върна се леко пребледнял, чертите на лицето му бяха изопнати. Пламъкът, който доскоро гореше в очите му, бе изчезнал. Напрежението си казваше думата, но вече беше по-спокоен. Колкото и примамливо да му изглеждаше предложението на Киро за времето, докато се върне от банята до масата, бе осъзнал, че му е рано да поеме такава отговорност.

Погледна припряно часовника си. Прекрасно знаех, че не бързаме заникъде.

– Да тръгваме? – обърна се към мен, сякаш очакваше да го измъкна от създалата се ситуация.

– А ти какво мислиш, Жорка? През цялото време мълча! – погледна ме косо Киро. – Не смяташ ли, че бате Кире предлага най-добрия вариант да излезем от немотията? Не е ли време и ние да заживеем като бели хора? – погледна ме с надежда.

Нямах готов отговор. Самият аз все още размишлявах сериозно върху плана му. Но Пехливанов не ми даде възможност дори да импровизирам.

– Ще го мислим! – почти истерично отговори вместо мен той. След което застана помежду ни, така че вече почти не се виждахме. Пресегна се и отвори вратата.

Децата на Кирчо влетяха в стаята с радостни възгласи. Киро се изправи, подхвана ги и ги притисна силно към себе си. Докато излизахме, за миг улових тъжния поглед, който ми хвърли зад тъмните къдрици на дъщеря си.

ГЛАВА 16

По пътя, след тежкия разговор при Киро, с Пехливанов тръгнахме обратно за София. Пътувахме мълчаливо в чисто новата, бронирана G класа, следвани от охраната ни. Стария джип, наследен от Поли, го бе дал на лизинг на Киро Малкия. Мислите ми се въртяха около това, колко още да отлагам сформирането на групата, за която говорехме преди време с Жоро, за да елиминираме Таки и да сложим ръка на кокаина. Знаех, че Пехливанов не е човек, на когото може да се разчита. Като нищо щеше да ме хвърли на кучетата. Сетих се за великата фраза на Левски, но сега тя ми прозвуча някак си различно: „Ако спечеля – печели той, ако загубя – губя само аз“. В устата ми бе останал гадният вкус от горчивата истина.

Бях зареял поглед през тъмните стъкла на джипа и гледах преминаващите стълбове. В моменти като този се чувствах уморен от хилядите схеми, които трябваше да подреждам в главата си.

– Жорка, не бързай още с групата... – изтръгна ме от мислите ми Пехливанов – Маргина се бави с парите. Явно Димата го е оплел здраво в мрежите си. Оставил го е да си мисли, че всичко зависи от него, а всъщност той взема сериозните решения. Затова предлагам, докато чакаме завръщането му, да се позабавляваме. Набра номера на циганката Гала.

– Избрах си... някаква си Алисия... харесва ми дългата ѝ коса!

– Поставяш ми изключително лесна задача – изкикоти се Гала. – Имаш я още този следобед! Но не очаквай кой знае какво от нея. Едва ли ще те очарова... Доста е семпла.

– Каква е тарифата – учуди се той. – Да не би да е висока, щом е толкова лесна?

– Няма такава. Просто ще те представя като „меценат, ценящ творчеството ѝ“. А ти от твоя страна ѝ развий версията, че имаш намерение да финансираш новия ѝ албум.

Гала удържа на обещанието си.

Час по-късно самата Алисия звънна на Пехливанов. След като той ѝ позвъни, чух дългите ѝ обяснения, че била на ваучер. Чистосърдечно си призна, че живее в „Дружба 1“, близо до езерото, но не било проблем да дойде до хотел „Плиска“ с автобус номер 204, щяла да пристигне най-много до половин час. Обясни как ще е облечена, а на уверението на

Пехливанов, че ще я познае, защото е гледал всичките ѝ клипове, отговори, че на живо е различна. Настоя, като дойде до входа на хотела, да звънне отново за по-сигурно.

Приближихме се с джипа почти до входа и се наложи наистина да слеза да я разпозна, дори след обаждането ѝ.

Беше права. Нямаше нищо общо с фолкдива-та от клиповете.

Пехливанов беше разочарован не само от вида ѝ, но и от облеклото ѝ. Мразеше мацките, с които излизаше, да изглеждат negliже и почти безлични. Но се беше хванал на хорото и трябваше да го изиграе докрай.

„Звездната“ дебютантка примигваше срещу него смутена и зачервена от факта, че стои лице в лице с „големия меценат“.

– Каква кухня предпочиташ, мила – опита се да се направи на интересен пред девойчето от Вакарел.

Тя стоеше занемяла и не знаеше какво да отговори. Вероятно познаваше само шопската кухня на мама. Бях дочул как циганката набързо обясни селския произход на момичето. Алисия се настани отзад. От време на време хвърлях поглед в огледалото за обратно виждане и девойчето ми изглеждаше толкова невзрачно и сиво като мишка, а и така се бе свило в единия край на огромната седалка. Не разбрал за объркването ѝ, докато шофираше, Пехливанов изреждаше всевъзможни кухни, демонстрирайки грандоманията си. Накрая явно усети от постоянните ѝ отговори: „Както прецениш!“, „Както искаш!“, че тя не може да му отговори, и с леко отегчение каза:

– Окей, ще те заведа на едно място, където можеш да си харесаш каквото искаш!

По пътя се опитваше все пак да разведри малко обстановката и я питаше за участията ѝ. Опитваше се да се държи мило. Девойчето отговаряше съвсем чистосърдечно, че засега пее в някаква долнопробна кръчма „Вавилон“ в работническия квартал „Света Троица“. Знаех заведението, преди се казваше „Занзибар“, в него се събираха висаджиите и кварталът тогава носеше името „Вълчо Иванов“. Само след няколко минути тя се поотпусна и дори спомена и процента си, който бил не повече от триста лева.

Разговорът започна да ме отегчава, но и вече бяхме стигнали до избирания тузарски ресторант на „Кристъл Палас“, който бе строен и стопанисван от фирмата „Феърплей“, но в действителност бе собственост на Симеон Сакскобурготски. Жоро имаше навика да води всичките мацки, с които излизаше, тук в ресторанта в следобедните часове на

деня, когато нямаше как да го засекат познати на жена му.

След като паркирахме джиповете в подземния гараж, се качихме с вътрешния асансьор на хотела и обградени от охраната, се отправихме към ресторанта.

За лош късмет на Пехливанов попаднахме на управителката на хотела, която реши да му направи забележка, че като се придвижваме с много охрана, плашим клиентите на хотела, които били важни чужденци, и не пропусна да отбележи, че са приятели на премиера.

В друг случай Пехливанов, който уважаваше властта и не искаше да се конфронтира с нея, понеже нямаше никакво лоби, би подходил дипломатично. Сега обаче в компанията на фолкпевицата реши да се направи на мъжкар, като дори пред управителката засегна действащия министър-председател Симеон Втори.

– Какво да направя, че премиерът не може да контролира държавата и съм принуден да ходя с толкова голяма охрана! – след което хвана Алисия и победоносно се отправи към залата на ресторанта.

Покани ме да седна с тях, но не исках да им света и реших да вляза в лоби бара, където си поръчах малко уиски. Не знам какво са си говорили, но откараха близо три часа. На връщане Пехливанов упорито настояваше да я закара до „Дружба“, но Алисия категорично отказваше. Държеше да я оставим на „Плиска“. Докато пътувахме, се обади жената на Жоро. Разпитваше го къде е и какво прави, но той излъга, че е с мен по работа.

Направи ми впечатление, че скромното момиченце изобщо не се притесни от разговора. Дръпнах сенника и в огледалото видях леката ѝ усмивка. Явно се забавляваше от създалата се ситуация.

Когато стигнахме до входа на хотела, Пехливанов слезе и галантно отвори вратата на Алисия, въпреки че често коментирахме да не го прави, във връзка със сигурността си. Никога не се знаеше дали няма да получи куршум.

Разцелува я бащински по бузите и ѝ обеща, че скоро ще ѝ се обади непременно.

Метна се на волана и без дори да каже нещо, подкара в неизвестна дори за мен посока. С периферното си зрение забелязах лекото му изчервяване. След около десетина минути мълчание внезапно изля чувствата си пред мен. Обясни, че момичето било мило и непоковарено, в общи линии „ангелска душа“. Едва когато спря пороя си от думи, ми обясни набързо, че отиваме на автомивка да измием колата.

Докато чакахме в кафето на автомивката и пиехме минерална вода,

от чисто любопитство го попитах как е истинското име на момичето.

– Предполагам, че Алиса – отвърна уверено той, сякаш много искаше да повярва, че селянката притежава аристократично име.

След около минута-две станах да проверя охранителите ни и едно от момчетата ме заговори.

– Шефе, откъде я намерихте тая кифла? – съвсем безцеремонно ме попита той.

– Коя кифла, бе? – срязах го аз, в първия момент не се усетих.

– Ами, тая дето я водихте на ресторант.

– Не знаеш ли, че е известна фолкпевица?

– Каква фолкпевица? – разсмях се с глас момчето. – Тя продава салам в нашия блок. Абе, техните имат магазин за колбаси. Често пазарувам оттам, защото ми е удобно, и я засичам как, облечена в бялата си месарска престилка, се опитва да тананика някакви мелодии.

– А как се казва?

– Не знам. Никога не съм се интересувал от нея. Не е от оборотните пички в квартала ни. Нали ти казвам – обикновена колбасарка.

– Я провери – настоях аз, – не можеш ли да питаш някого?

– Иване – набра телефона на свой съсед момчето, – как се казваше онази, която продава салами в нашия блок?

– Ася, казва се Ася – разочаровах малко по-късно аз Пехливанов, като седнах до него.

Видях как лицето му помръкна. Усетих как разбих илюзиите, че е обядвал с Алиса от страната на чудесата.

ГЛАВА 17

Настроенията на Пехливанов се сменяха като морски вълни на приливи и отливи. Със сигурност не преживя добре историята с Алисия, но адреналинът му определено се бе покачил. В такива моменти знаех, че иска да завърши вечерта с някоя перверзна мръсница. И определено така както бе заметнал кукичката в морето от фолкпевици, все щеше да му клъвне някоя.

Този път реши да не използва услугите на Гала, а директно набра номера на фолк дивата Малина. С нея се бе запознал покрай нейно участие в „О'Азис“, когато бе пяла на именния му ден. Ловешката перла, която години наред живееше в Стара Загора, паркира сребрилата си S класа, подарък от някакъв провинциален любовник, на паркинга на Халите. Пехливанов явно бе решил днес да се прави на Дон Жуан и с галантен жест ѝ отвори вратата. Певицата бе нахлузила камуфлажни дрехи и кубинки. Напуши ме смях.

– Жоргии – изписка тя и го целуна по врата, оставяйки следи от кръвавото си червило.

Пехливанов мразеше да го наричат с умалителни имена и видях как с усилие стисна зъби и ѝ се усмихна. Отдавна се опитваше да закове Малина и явно бе решил твърдо да го направи. Имаше я за висока топка и този път реши да се покаже с нея, дори с риск жена му да разбере. Отправихме се към топ гъзарското заведение „Ъпстеърс“, където се събираха всички клюкари. В последно време доста често минавахме оттам, не за друго, а за да се изфукаме с новата си охрана. И ако на повечето места, където ходехме, не им давахме много да се напъват, тук си имахме определен сценарий. Затапваха входа с джиповете, след което правеха кордон, по който минавахме. Случваше се дори да спират минаващия по „Витошка“ трамвай, докато се качим в джипа. Самото заведение имаше тераса с прекрасна панорамна гледка към булеварда и докато траеше цялата процедура, клюкарите ни наблюдаваха и със сигурност събираха материал.

Пехливанов се усамоти с Малина в едно сепаре в ъгъла. По негова молба пратих Тупана да резервира апартамент и маса в ресторанта на хотел „Атлантик“ в Симеоново. Час по-късно, след като разиграхме етюда с качването, потеглихме към хотела.

Жоро се опитваше по всякакъв начин да ѝ направи впечатление,

макар да виждаше пилотния джип, който не се отлепяше от нас, постоянно включваше радиостанцията и ги питаше чуваме ли се. Малина не се трогна от цялата история и по целия път тя си въртеше нейните теми – нови джанти и зимни гуми за S класата, сякаш очакваше от Пехливанов да ѝ отвори вратите на автокъща и да изсипе богат набор от зимни аксесоари. Той ѝ обеща. Някъде по средата на потока от думи се сети, че „Жорито“ е приятел и на Румен Вълка, и веднага поиска да говори. Бе разбрала, че е близък приятел на вдовицата на покойния Аркан и известна сръбска фолкпевица Цеца Величкович. Новата молба на Малина беше да ѝ издейства от Цеца една песен подарък, за да може да си направи български кавър. Без да се замисли, Пехливанов отново ѝ подари поредното „обещание“.

Наближавахме вече „любовното гнездо“, когато тя се присети, че Жоро и брат му строят кооперация, в която смятаха да живеят заедно със семействата си. Попита дали не е останал някой свободен апартамент за нея.

– ...И, естествено, се надявам на големи отстъпки. Ти сам каза, че съм ти най-голямата приятелка, Жориии – натърти тя.

Целият този ден с разни чалгарки вече ми дойде твърде много. Хванах едно от момчетата да ме закара вкъщи, а оставих Пехливанов да се оправя сам с нахалната певица. На другия ден Тупана не пропусна да ме осведоми как е протекла вечерта.

След като вечеряла близо два часа и разигравала сервитьорите с постоянните си прищевки, Малина обяснила на Пехливанов, че в никакъв случай не може да остане да спи в този хотел, защото вече си била наела друга стая, в съседен хотел, и нямало как да се оправдава пред своите приятели, които я чакали. След дълги увещания се съгласила да остане, но се извинила, че трябва да оправи грима си в тоалетната. През това време Тупана услужливо донесъл ключа от хотелската стая на Пехливанов и дискретно го подал. След това се оттеглил на поста си до тоалетните. Десетина минути ѝ трябвали на Малина да се пооправи, след което се появила на вратата. Загледала се в мускулестото тяло на Тупана и очите ѝ светнали. Малина открай време си падаше по хубавите мъжки тела на културисти.

– Има и благородни лъжи в този живот, моето момче – казала тя, като му показала дамски тампон, който държала в ръката. – Тази вечер ще трябва да излъжа шефа ти – и се врътна. – Жориии, току-що ми дойде... Нямах късмет, моето момче – изпискала разлигавено към Пехливанов.

Жоро сдържал гнева си, качили се в джипа и я върнал до паркинга на Халите, където бил мерцедесът ѝ.

– Нали няма да забравиш за джантите и гумите, за песента на Цеца и за апартаментчето ми? – казала на изпроводак Малина.

Жоро беше упорит, що се отнасяше до жени. На всяка цена бе решил тази вечер да не остане на сухо. Обадил се на друга певица – циганката Бони, която на същия имен ден бе пяла заедно с Малина в дискотеката.

Тупана не присъствал на разговора им в джипа, но ги следвал отново до хотела в Симеоново. Успял да чуе, докато се качвали в наетата стая за Малина, как поредната чалга звезда прошепнала в ухото му:

– Нали няма да забравиш за онези десет хиляди лева, за които те помолих, миличък?

* * *

Докато обикаляхме на следващия ден по кафенетата, успях да подочуя откъслечни фрази от момчетата, които се възмущаваха от Пехливанов, как е могъл да преспи с „циганката, която смърдяла на пот“.

Пехливанов пред мен си мълчеше като партизанин на разпит. Смяташе, че никой от неговите момчета не би го издал. Но денят му се превърна в кошмар, когато Малина не спря да звъни, да пита какво става с нейните гуми и джанти. Пехливанов изпрати хора да проверят, но ентузиазмът му се охлади, като разбра, че цената им е около 2000 евро. Въпреки това я успокои, че е поръчал, но щели да ги доставят след около седмица.

Малина обаче явно беше от стара коза яре и такива не ѝ минаваха. Предния ден бе научила от него, че преди време бе купил бус „Мерцедес“, с който смяташе да вози охранителите.

– Ми като не можа да ми намериш зимни гуми, аз как да ходя до провинцията? – чух я как се лигави в телефона. – Дай ми пилотния си джип. Нали ми каза, че имаш и бус.

На Жоро това му се стори добра идея. Трябваше ми около час да го разубеда да не прави глупост и да не си дава джипа на някаква малоумница. Изтъкнах му факта, че ще се изложим пред всички.

– Не ми пука! – отговори ми той.

– Като нищо, докато тая се мотае с джипа ти, могат да ти сложат подслушвателни устройства или, не дай си, Боже, бомба.

Това като че ли го отрезви и охлади мераците му да се прави на джентълмен. Още повече че вече се бе ядосал, защото за два дни го

беше направила за смях, и реши да ѝ отмъсти. Открай време Малина криеше годините си. Накарах Пехливанов привидно да ѝ обещае джипа, но да ѝ поска данните, за да ѝ направи пълномощно.

– За какво ми е пълномощно бе, Жории? Мен цяла България ме познава – усъмни се Малина.

– По-добре е да го имаш. Не знаеш кой ще те спре на улицата. И без това куките не ме обичат. Ще ти правят справки и ще ти създават проблеми.

След близо два часа размисъл най-накрая Малина прати SMS с ЕГН-то и данните от личната си карта. Оказа се, че е 67-и набор. Малко след това Пехливанов ѝ написа дълъг SMS, в който ѝ обясняваше, че е меркантилна и комерсиална, че се е опитвала да го използва и нямала никакви чувства към него. Не че тя някога се бе опитвала да доказва нещо подобно.

Отговорът на Малина беше кратък и въпросителен: „Нали няма да разгласяваш кой набор съм?“.

Едва приключихме сагата с Малина, и телефонът на Пехливанов загрея от обажданията на другата.

– Фолкпевицата Бонка от Сливен – обясни ми с неудобство той. – Иска ми десет хиляди лева назаем. Нали се сещаш, че никога няма да ми ги върне. Сигурно си мисли, че имам десет милиона долара и няма никога да си ги поискам... Че на мен десет хиляди ми излиза цялата охрана на месец – ядоса се Жоро и изключи телефона си.

Денят наистина беше тежък. Като излизахме от заведението, където убихме доста време, на път към джипа ни, съпроводжани от охраната, чухме пукотевица в краката си. Нещо присветна. Част от момчетата се хвърлиха върху нас, а останалите заредиха пистолетите си. Атенаторите се оказаха двама подпийнали турски бачкатори, които стояха в стар Москвич и хвърляха пиратки по нас.

– Абе, вие ненормални ли сте – хванах единия за косата, след като се поотърсихме от първоначалния шок.

– Не се сърди, бате! Видяхме, че много се пазите, и искахме да видим как ще реагирате!

Направих знак на охраната да ги нарита сериозно. След което с Пехливанов решихме единодушно, че ни е лош ден и че е по-добре да се приберем.

И следващият не бе по-добър. Предната нощ се беше самоубил Величко Тонев. От известно време лежеше във Военна болница. Цирозата му сериозно бе напреднала. Отказал на многобройните си приятели да

му помогнат с пари за трансплантация. Някак си бе загубил хъс за живот и не желаше да му се прави подобна интервенция. Затова не издържал и се хвърлил от болничната си стая.

* * *

Погребението на Величко беше в Боянските гробища. Повечето от тленните останки на известните ни босове почиваха там. На погребението, освен близките му, дойдоха почти всички, с които години наред въртеше бизнес. Знаех, че Величко, който напоследък не бе в добро финансово състояние – една седмица преди да влезе в болницата, бе изчистил всичките си заеми. Имаше и членове на Масонската ложа. От години Величко бе масон. По-интересното бе, че на погребението се бяха изсипали всичките столични „стриптийз барове“. Момичетата сякаш се бяха наговорили да са в черно и с къси поли.

Да го изпратят в последния му път, бяха дошли и повечето известни софийски курви, макар и вече омъжени. Не бяха забравили бедните студентски години, когато Величко ги спонсорираше.

Церемонията започваше, когато пристигна брадясал и в ужасен вид Киро Малкия. Беше сам, без никаква охрана. Предишната вечер Пехливанов едва го беше намерил, беше се покрил в поредния провинциален хотел, този път за около две седмици.

– Вече мислех, че няма да дойдеш – подшушна му той.

– Ти за какъв ме имаш бе, Жоро? – поразсърди се Малкия. – Вярно е, че съм много зле, но за нищо на света няма да го пропусна. Помниш, че преди години Величко използва връзките на братовчед си, за да помогне на болната ми майка.

– Къде са ти момчетата? – попитах го аз.

– Умориха се и избягаха – усмихна се кисело той. – Никои не може да издържи на моя ритъм – след което се вторачи във водещата на „Море от любов“ Наталия Симеонова, която, придружавана от възрастна жена, седеше до майката на Величко и ридаше неутешимо.

– Величко имаше вкус... И тази ли е чукал? – изцепи се Киро.

– Стига си богохулствал – смъмри го Пехливанов. – Денис, мъжът на Наталия, му е бил съученик. Разбрах, че е в САЩ, затова пратил майка си и жена си.

Заваля дъжд и се наложи да преместят ковчега под дървения скован навес. Бях разстроен и няхах намерение да минавам за последно „сбогом“.

– Не искам да плаша хората с вида си – промърмори Киро и ме

последва.

Дъждът се усили. Но не можа да отмие моите мисли, предположих и на Киро. А той ми изглеждаше съсипан под попрегърбената си фигура.

– Ей т'ва е животът, Жоро – тупна ме неочаквано по гърба той. – Величко беше добър човек, а не престъпник като нас. И в крайна сметка и той е там под сайванта – махна с ръка Киро.

– Където ще отидем и аз, и ти, нали? – усмигнах се криво.

– Да, където ще отидем и аз, и ти – повтори като ехо след мен. – Без значение какво ще направим оттук нататък – поразведри се малко, сякаш тази мисъл напълно го успокои.

ГЛАВА 18

Погребението на Димата Руснака се случи в най-отвратителния ден. Не беше студено, а неуютно – влажно и гнило.

Охранителите стояха като замръзнали по протежение на целия гробищен парк от двете страни на улицата. Всички имаха комутатори и през пет минути отговаряха стриктно на шефа на охраната.

Те също приличаха на гарги с черните си облекла. Тук-там ги разреждаше по някой полицай, който не смееше да вдигне дори поглед към тях. Бяха ги пуснали просто за присъствие.

Пред централния вход дремеха като нанизани на синджир шест-седем мерцедеса S класа. Собствениците им отдавна седяха по местата си в църквата, където щеше да се състои опелото. Никой не можеше да влезе без покана. Още повече вътре в гробищния парк бе разположен трети кордон с охрана – все здрави и мълчаливи момчета.

Отделно от тях неколцина бодигардове наблюдаваха внимателно околното пространство за снайперисти, а няколко мъжаги носеха куфарчета в ръце. Така наречените тапи, измислени, за да заглушават евентуално поставени бомби и да предотвратят взривяването им с джиесем сигнал.

Към един часа следобед през централния вход с 200 км в час влетя чисто нов „Мерцедес 600“, навлезе по алеята и спря на границата, до която свещениците позволяваха близост до църквата. Десетина бодигардове веднага се появиха с кевларени одеяла. Заградиха отвсякъде слезлия от задната врата нисичък мъж и с бавна крачка се придвижиха към църквата. Едва когато влязоха вътре, всички разпознаха Големия Маргин. Беше толкова блед, че създаваше впечатление за безплътност. Не поздравя никого. Кимна едва забележимо на главния свещеник да започва опелото. Някак си потъна в черния си костюм, сякаш се скри в себе си.

Час по-късно шествието потегли към последното убежище на Димата. Момчетата с кевларените одеяла отново заградиха Маргина. Напредваха бавно, пък и нямаше закъде да бързат. Около тях се настани непоносима тишина и свещениците проправяха път през нея със своите кандила и песнопения. Пред гроба времето спря. Очакването да се случи нещо необичайно увисна във въздуха. И то се случи. Маргина внезапно разбута телохранителите си и се хвърли върху ковчега. Отвори го с един замах. Сетне започва да милва и да целува Димата, размаза му целия

грим, раздърпа костюма му и накрая силно го прегърна:

– Ставай! – крещеше той. – Събуждай се, Дима! Не те пускам да ходиш никъде!

Тълпата замря. Никой не се осмеляваше да се намеси, най-малко неговите бодигардове.

– Заклевам ти се... – продължаваше да бие той. – Заклевам се в най-скъпото си – обърна се и изненадващо стана. – Заклевам се, ще те намеря, където и да си, Младене – вдигна юмрук Маргина, отдръпна се от гроба и без да поглежда назад, тръгна към колата си.

* * *

Октомври винаги е бил най-хубавият есенен месец в София. През деня слънцето грееше меко и някак си гальовно, а вечерно време лек ветрец от Витоша откъсваше по някой пожълтял лист от клоните на кестените. Улиците се изпълваха с хора. Повечето от заведенията все още бяха с изкарани маси по тротоарите, на които приятелски компании се черпеха с бира. Дъхът на отминаващата есен все още се чувстваше, но в късните часове вече се усещаше и полъхът на идващата зима.

Малко преди полунощ около дискотека „О'Азис“ до старата баня се забеляза някакво странно раздвижване. Първо пристигнаха две аудита. Едното спря на отсрещния тротоар и от него наскочиха пет яки момчета, а другото продължи да обикаля около района – надясно по „Мария Луиза“, сетне по „Симеон“, после по „Сердика“ и отново по „Екзарх Йосиф“. Две полицейски коли също се примъкнаха тихомълком и заградиха тротоара към входа на дискотеката. Едната откъм Халите, другата откъм банята. През това време по булевард „Дондуков“ с бясна скорост препускаше кортеж от три бронирани автомобили. В средата една S класа 600, в която Маргина закачливо си играеше със смъкващите се, по изключение за този тип бронирани автомобили, автоматични стъкла, за ужас на охраната си. Видимо беше в добро настроение. Отпред водеше джип G класа, пълен с охранители, отзад също го следваше подобен джип с още 5-има бодигардове. Бяха специално подбрани за случая. Всичките по два метра високи и широки като гардероби в раменете. Кортежът зави внезапно по линията на трамвая, излезе на „Екзарх Йосиф“ и закова пред заведението. Двата джипа заградиха мерцедеса така, че дори някой да стреля с гранатомет, снаряждът да не достигне до него.

Охранителите извадиха кевлареното одеяло, измъкнаха Маргина от колата и с лекота го пренесоха до входа. Там той се отпусна, заприлича донякъде на нормален посетител, решил да се позабавлява през нощта.

Както обикновено, панталоните му стояха като крадени, а самото беше подбрано доста ексцентрично – жълтеникаво, на карета. Перчемът му изглеждаше доста разпилян, гривата отзад покриваше яката на самото. Никой не смееше да задържи погледа си по-дълго върху него, затова той се хилеше глуповато и поздравяваше познати и непознати.

* * *

Спря се пред служебното сепаре и се здрависа с мен и Пехливанов по типичния си начин – сякаш се канеше да играе с нас канадска борба.

– Доживяхме да се видим!

– Доживяхме! – кимна Пехливанов. От известно време се беше на- помпал и все повече заприличваше на културист с очертаващите се под тясната му риза бицепси и здрав плосък корем. Аз бях целият облечен в черно и с леко набола брада. Не казах нито дума.

Маргина потри ръце, изгърби се малко и се настани до нас. Охрани- телите му на секундата дръпнаха пердето и се наредиха отпред със скръстени ръце и дискотеката постепенно оживя.

– Имаш ли питие в колата? – попитах аз. – Да пратим някой да ти го донесе.

– Е, ще пия от вашето.

– Нали си уискаджия? Ние наливаме „Русский стандарт“.

– Нищо. Днес ще се присъединя към вас. Напрежението леко падна, макар че двамата с Пехливанов си давахме ясна сметка, защо Маргина се съгласи да пие от нашата водка. Все пак ние я бяхме опитали преди него.

– Момчета – изправи се той и по навик зае стойка, подобна на тази, с която се почваше схватката в борбата. – Дълга ви едно извинение. Че- тире години не сме се виждали.

– Пет – поправи го Пехливанов. – Пращаше ми измежари за посредници.

– Пет да бъдат – направи се, че не е чул последното Маргина. – А ти защо не дойде на погребението? Пратих ти покана, бяхте приятели с Димата.

Жоро не отвърна нищо. Маргина разроши перчема си и спокойно продължи:

– Разбирам те, че не искаш да попаднеш в полезрението на ченгета- та. В нашия занаят е така. Не можем да се видим живи, а мъртви – още по-малко. Какво да се прави.

Аз изобщо не се затрогнах от прочувствената му реч. Продължавах

да гледам строго, като отпивах от чашата си от време на време. Едва когато мълчанието натежа на кантара, глухо се обадох:

– Пет години ни остави сами да водим битката срещу Младен, дори взе негова страна. А сега идваш при нас.

– Не съм взимал никаква страна, момче. Просто застанах до него като наблюдател. Аз съм си селянин човек, вие ме знаете. Не ставам за такива игри.

– Имаме сведения, че най-големите бедни върху нас се стовариха именно от теб.

– И така да е било, хора сме, трябва да си прощаваме! Вие като ме наричахте шушумига, аз простих ли ви? Простих ви. Оттук насетне трябва да работим заедно, момчета.

– По какъв начин? – допих водката си на екс аз.

– Мисля, че още преди време ви пратих вест – ще финансирам всичко, но няма да се появявам лично. Ще ви пратя Баджо. Знам, че не е на вашето ниво, обаче смятайте, че каквото ви каже той, ви казвам аз. И ви повтарям – парата от мен – облегна гръб Маргина.

– Много мръсна вода се натрупа през тези пет години, Краси! Много помия – размърда раменете си Пехливанов.

– Така е, момчета! И ще ви кажа защо. Нали ме виждате, че не съм пил и не съм дрогиран – протегна ръце над масата той, за да се убедим, че пръстите му не треперят. – Всичките простотии, всичките безумия, които съм направил досега, са заради Жени. Оттук нататък я забравям завинаги. Имате ми думата. Заставам до вас срещу Младен с парите си и без да се интересувам какво мисли тя по въпроса.

– Каква е гаранцията, че отново няма да се поведеш по капризите й? – недоверчиво го погледна Пехливанов.

– Ще ти кажа – наля си пълна чаша с водка Маргина и я обърна на екс. – Сега, като си признах, нали може да пийна?

Мълчанието отново се възцари на масата. Ние бяхме доста смутени от тази изненадваща изповед, пък и нямаше съмнение, че я чуваме първи. Маргина не си падаше много по приказките. Разполагаше приблизително със стотина думи, които му стигаха да си върти бизнеса, но за всяка друга тема полагаше неистови усилия, докато го разберат. Личеше си, че е изтощен.

– Използвах една изпитана терапия, момчета! – изгърси без никаква подготовка той. – Правил съм много тройки с нея и с някои от нейните момичета, но този път извиках Баджо. „Ще те...?“ – показах й го аз – „Защо не? – зарадва се тя. – Каквото и кур да ми дадеш, все е добре!

Десет години само теб гледам“.

– И натаковахте ли я? – полюбопитствах аз.

– Натаковахме я! След което, ако щете вярвайте, ми мина. Не ми пука за нея.

– Сериозно ли говориш?

– Ей на, честен кръст! Това е истината.

– Нещо не те разбирам, Краси! – намеси се Пехливанов. – Искаш да ми кажеш, че за всичко е отговорна Жени Калканджиева? Някак си не ми се връзва... Ти си сериозен мъж.

– Че това какво ми пречи да се влюбя? – извъртя глава към него Маргина.

– Нищо – сви рамене Жоро и го погледна с възхищение.

Аз също се почувствах някак си особено. Изповедта му бе потресаващо искрена дори и за него. Обикновено не показваше чувства. Кой знае колко време бе крил мъката си под маската на Големия бос.

– Загубих Димата – смени темата той. – Знаете, момчета, колко трудно допускам някого до сърцето си. Но като го приема, то е за цял живот. Него го бях приел – извади кърпичка и избърса сълзите си. И Жени съм я приел, но както вече казах – за миг долових твърда нотка в гласа му, – мина ми! Носиш вина за смъртта на Димата – втрени се в мен.

– Знам – удържах на погледа му.

– Краси... – сложи ръка на крака му Пехливанов. – Жоро само му разказа как едни турци хвърляха по нас пиратки. Смяхме се много.

– По моя край много смях не е на хубаво – заби поглед в земята Маргина.

– Ти вярваш ли в това? – загледах се в него с известна доза тъга. Предпочитах да срещна враждебния му поглед, отколкото да отправя взор, впит в краката си.

– Не вярвах – потри върховете на обувките си една в друга. – Ама, ей на, случи се... Излязъл от онова шибано кафене... как му беше чоглавото име?

– „Ъпстеърс“ – услужливо му подсказа Пехливанов.

– Бил точно с десет души охрана – сякаш не го чу, – ама нали не им даваше да го пазят, ходеше пред тях.

– Беше горд.

– Ама мъртъв! – този път реагира Маргина. – Помислил си е, че и него някой го ебава с пиратки...

– Краси, одеве, като дойде, останах с впечатлението, че е за добро –

прекъсна го Пехливанов. – Сега се опитваш да ни качиш вина...

– Не бе... Аз на нищо ли нямам право? Ни да се влюбя, ни да тъгувам...

– Самоизмъчваш се, като си припомняш случката! – сякаш се опита да му вдъхне кураж Пехливанов. – Брат ми Любен е бил в кафенето, разказа ми я. Куршумите светкали в краката му, вече притъмнявало. Явно наистина се е объркал, че са пиратки, защото разбутал охраната и започнал да гледа злобно към терасата...

– Беше си повярявал – тихо прошепна Маргина.

– Сигурно. Надявал се е, че ще опердаши виновника.

– Явно е зле, защото изведнъж се е строполил, разказа ми още същата вечер брат ми.

– Е, тогава са го уцелили в сърцето – разгърна отново кърпичката си Маргина.

– Защо се забави толкова дълго време в чужбина? – включих се с въпрос в разговора.

– Сигурно му се е усладило... Тук това живот ли е? Не можеш да стъпиш на тротоара. Може и Господ да е намерил там... – някак несвързано продължи Маргина.

– Че той беше атеист, бе! – невярващо се втренчи Пехливанов.

– Защото не искаше да вярва в тоя, нашия... местния Господ! Не може да е само секс... Т'ва са много години, щяха да си омръзват.

– Лошо ли ти е, Краси? – втрещи се съвсем Пехливанов, вече не можеше да улови връзката в думите на Маргина.

– По-добре съм, даже съм на път да се оправя... напълно! Щото вече не мисля да ходя да се моля... на Господ! На тоя, нашия де... Край, дотук бях с него!

Пехливанов се опита да ми направи знак, че вече е достатъчно разстроен и да не му обръщам внимание. Улови го веднага.

– Не съм луд, момчета! – усмихна се Маргина. – И да не съм ви чул да се оплаквате... Няма от кого. Вие си нямате Господ!

– Нали и ти вече няма да ходиш при него? – изстрелях напосоки въпроса си. Вече започваше да ми писва. Разбирах, че е добре, но явно се гавреше с нас.

– Няма. Мисля да си го върна, там горе на небето! – натисна леко радиостанцията си, колкото да се появи охраната. – Хвърли ми вода!

Момчето след миг подхвърли бутилката и Маргина ловко я улови. Пресуши я почти до дъно. Изправи се. Ние не помръднахме.

– Е, аз ще тръгвам! К'ВОТО СЪМ казал, си остава... Всичко ще

минава през Баджо. Вижете там... ако можете да откриете Младен!

– А Жоро Илиев?

– Казал съм ти още преди осем години – погледна ме закачливо Маргина.

– Тогава офертата ти беше двеста хиляди марки.

– Да ги направим евро, а? – намигна ми.

– А кой ти е Господ? – вече бях схванал – хем си е в час, хем не ни ебава.

– Генерала.

– Бойко ли, бе? – изненада се Пехливанов.

– Любен Гоцев.

ЕПИЛОГ

Беше си заминал.

Пехливанов приседна на бара, лигавеше се с една от барманките. Не му беше до това, но по този начин разпускаше. На мен ми стана тъпо. Не умеех да релаксирам по никакъв начин. Мислех за Димата. Не ми беше мъчно за него. През всичките години се опитваше да ме използва. Сега бяхме в коалиция с Маргина и рано или късно щяхме да стигнем до Младен.

Когато мислех, че Маргина говореше несвързано, явно е имал предвид, че Младен и Гоцев имат силна любовна връзка. Ако ударехме Младен, а Гоцев останеше жив, щеше да мъсти за него. И отмъщението му щеше да бъде страшно. Беше възрастен и нямаше нищо друго за губене, освен любовта си.

Димата беше сигурен в това. Потърси варианти да не се връща в България. Бе разбрал, че спасение от Гоцев няма. И не защото беше личност, а защото беше избран, докато е жив, да служи на двете най-могъщи държави... едновременно.

А там горе... мястото на Господ се пазеше, който и да бе той и в който и момент да си отидеше. Тук винаги щеше да остава неговият Наместник. Без значение какво щеше да бъде името му.

Сега просто се казваше... Любен Гоцев!

Очаквайте в „BG Кръстника 4“

Този път дори най-посветените от ъндърграунда можеха само да гаят кой е убил Жоро Илиев.

Най-логично беше да е Маджо. Наскоро в същия „Буда бар“, където бе намерил смъртта си, Жоро бе пребил Рахмат Сукра. Бившият борец управляваше петролната фирма, а след като Младен се оттегли в чужбина, пое и останалата част от бизнеса му. За съжаление убийствата никога не отговаряха на логиката. За това и следователите, които търсеха логичния път, удряха на камък. Такъв тип убийство не можеше да се организира за няколко седмици. Иначе за Младен този слух бе добре дошъл. Донякъде възстановяваше позагубените му позиции в България.

„Със сигурност е Маргина!“ – твърдяха тези, които не си даваха много труд да мислят.

Точно десет години Маргина бе поръчвал убийството на Жоро

Илиев, но именно това лято се отказа. След смъртта на Димата Руснака се чувстваше самотен. С Жоро бяха съученици от „Олимпийски надежди“. Маргина първи направи крачка да се сдобрят. Искаше да го спечели във войната си срещу Младен. И той, и Маджо не бяха забравили съвета на генерал Любен Гоцев: „Сам борът не е бор“, обичаше да казва старикът.

„Ако убием Жоро Илиев – често ми бе казвал Маджо, – ще останем само една групировка. Така ще принудим дори правителството, в което сме инвестирали много пари, да ни удари. Трябва да има хармония, не бива да нарушаваме равновесието!“

Вестниците раздухаха версията, че Жоро бил туристически бос. Убили го заради интереси в туризма. Та той имаше само няколко малки хотела. Какъв туристически бос можеше да се нарече на фона на Георги Гергов, Николай Банев, братя Диневи, Ветко Арабаджиев, да не говорим пък за Димитър Янков, Славчо Христов и Емил Кюлев.

Жоро беше бълха, която се задоволяваше и с малко. Стигаха му курвите, кокаина, яхтата и колите. Все още му бяха останали верноподаници, макар и малко, но за сметка на това го ласкаеха от сутрин до вечер.

* * *

– Киро Малкия разбра, че е ударил звездният му миг. Не се страхуваше от никого и от нищо. Сега за първи път имаше и сериозен гръб. Отдавна искаше да се разправи с Васо Къоравия от Благоевград. Навремето Къоравия го изхвърли от града и го унизи. Райко Кръвта от Перник смяташе да подмине просто като пътен знак. С тях можеш да се справиш, но не забравяй, че Жоро Илиев им е шапка – напомняха му някои от най-верните му хора.

– Слагам си го на оная работа аз Жоро. Той не отмъсти за брат си, пък к'во остава за кучетата.

Киро намали алкохола и напълно спря дрогата. Смяташе, че има дълг към семейството си и този път трябва да го подсигури завинаги. Предстоящата среща с банкера Кюлев леко го притесняваше. Не за друго, а защото Киро мразеше да използва купешки думи. За разлика от Кюлев, за когото те бяха просто начин на изразяване.

КРАЙ

© 2008 Георги Стоев

Сканиране: неизвестен, 2008
Разпознаване и редакция: riki, 2008

Публикация:

Георги Стоев. ВГ Кръстника 3: Любен Гоцев – истинският Кръстник
Поредица: ВГ Кръстника
Под редакцията на: Владо Даверов
Издателство: Ню Медиа Груп, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7154>]